

ONSDAG DEN 3. DECEMBER 2008

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 20. november 2008, for genoptaget.

2. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

3. Parlamentets sammensætning: se protokollen

4. Berigtigelser (forretningsordenens artikel 204a): se protokollen

5. Erklæringer fra formanden

Formanden. – I dag for en uge siden, den 26. november, fandt der en dramatisk serie koordinerede terrorangreb sted i Mumbai i Indien. Ifølge det indiske indenrigsministerium mistede næsten 190 mennesker, heraf 22 udlændinge, livet som følge af disse frygtelige attentater. 200 mennesker blev såret under attentaterne, og det er stadig usikkert, om mange af dem vil overleve.

På Europa-Parlamentets vegne vil jeg gerne give udtryk for min harme over disse afskyelige attentater på uskyldige mennesker og erklære min dybeste medfølelse med de pårørende til alle dem, som blev dræbt.

Jeg vil også gerne over for dem, der blev såret under attentaterne, og deres pårørende erklære vores støtte og dybe medfølelse.

Europa-Parlamentet fordømmer på det skarpeste disse terrorhandlinger og vil gerne vise sin solidaritet med Indien, den indiske befolkning og de indiske myndigheder i denne sorgens tid. I dag føler vi os alle som indere.

Terrorisme er et direkte angreb på friheden, menneskerettighederne og demokratiet. Terrorisme er et forsøg på gennem vilkårlig vold at ødelægge vores værdier – værdier, som forener os i EU og i vores medlemsstater.

De ved, at en delegation fra Europa-Parlamentets Udvalg om International Handel var i Mumbai nøjagtigt på det tidspunkt, hvor attentaterne fandt sted.

Midt i al sorgen over de tragiske attentater vil vi ikke desto mindre gerne udtrykke vores glæde og lettelse over, at alle deltagerne i denne parlamentsdelegations rejse er kommet helskindet hjem, fordi nogle af dem befandt sig på de pågældende hoteller, da attentaterne fandt sted, og de var i direkte livsfare.

Jeg ønsker Dem alle velkommen tilbage til Bruxelles.

I særdeleshed vil jeg gerne byde følgende medlemmer velkommen iblandt os: Ignasi Guardans, som ledede delegationen, Daniel Caspary, Béla Glattfelder, Syed Kamall, Sajjad Karim, Erika Mann, Jan Tadeusz Masiel og Mia De Vits. Det er vidunderligt, at De alle er her igen.

(Bifald)

Jeg er også glad for, at følgende medlemmer af Europa-Parlamentet er iblandt os igen, og jeg byder dem lige så varmt velkommen: Alberto Rodas, Christopher Ford, Levente Csaszi og Vladymyr Dedobbeleer, medlemmerne af de politiske grupper Arielle Rouby og Barbara Melis samt tolkene Vincent Capet fra Europa-Parlamentet og de to freelancetolke Karen Twidle og Michael Hill.

(Bifald)

Vi er alle lettede over, at De i det store og hele har det godt, og jeg håber, at De også psykisk snart kan komme over denne frygtelige oplevelse.

Jeg vil særlig takke og udtrykke min anerkendelse af de mennesker i Indien, som tilbød Dem beskyttelse og hjælp til trods for den usikre lokale situation.

Jeg vil også takke konsulerne i de EU-medlemsstater, som helt i de europæiske traktaters bogstav og ånd udviste solidaritet ved at tilbyde Dem hjælp i en nødsituation.

Jeg vil gerne minde Dem om, at alle EU-borgere, hvis hjemland ikke har nogen lokal repræsentation – som i dette tilfælde i Mumbai – kan kontakte enhver anden medlemsstats konsulat. Sådanne situationer udgør det ægte udtryk for en konkret solidaritet mellem borgerne i EU.

(Bifald)

I dag går vores tanker imidlertid frem for alt til ofrene for attentaterne i Indien og til deres pårørende. Deres død og de forhold, som førte dertil, er forbrydelser, som under alle omstændigheder er uacceptable.

Terrorhandling – uanset hvor de begås, og hvem der begår dem – skal vi reagere på med beslutsomme og solidariske handlinger. EU opfordres til sammen med det internationale samfund at bekæmpe terrorisme i enhver form.

Her baserer vi os på vores retsstatsprincipper. Kampen mod terrorisme må kun føres i overensstemmelse med de værdier, som vi forsvare.

*

* *

Jeg har netop hørt den frygtelige nyhed om, at en 70-årig forretningsmand, hr. Ignacio Uría Mendizabal, for mindre end en time siden blev myrdet – angiveligt af ETA, men det er endnu ikke bekræftet – i den spanske by Azpeitia i Baskerlandet.

Jeg vil gerne fordømme dette terrorangreb og udtrykke min dybe sorg og dybeste medfølelse med hr. Urías familie og venner. Jeg ønsker også at udtrykke min solidaritet med den spanske befolkning, dens myndigheder og dens demokratiske institutioner.

Jeg vil bede Dem om at rejse Dem for at mindes ofrene i Mumbai og de myrdede EU-borgere i Spanien.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

*

* *

Mange af Dem bærer i disse dage den lille røde sløjfe. Den markerede mandag den 1. december 2008 den 20. Verdens Aids-dag.

Aids og hiv er en frygtelig sygdom, som omkring 7 000 mennesker over hele verden smittes med hver dag – uden at de ved det. Værst ramt er Afrika, hvor 33 mio. mennesker allerede er smittet med hiv.

Men også i Europa er der hver dag mennesker, som smittes med virussen. Ifølge officielle tal fra Verdenssundhedsorganisationen WHO blev der mellem 1999 og 2006 konstateret mere end 800 000 nye tilfælde i Europa – heraf knap 270 000 i EU-medlemsstaterne.

Mindst en tiendedel af dem, der lige er blevet inficeret, er under 25 år. Dette understreger, at det er tvingende nødvendigt at styrke oplysnings- og forebyggelseskampagnerne og tilbyde frivillige – og anonyme – test.

Vi må forpligte os politisk til at øge midlerne til bekæmpelse af denne sygdom og træffe foranstaltninger for at påvise sygdommen tidligt og dermed yde pleje og behandling så tidligt som muligt.

På Europa-Parlamentets vegne vil jeg gerne udtrykkeligt anmode medlemsstaterne om at træffe foranstaltninger for at forhindre enhver diskriminering og stigmatisering af dem, der er inficerede.

(Bifald)

6. Modtagne dokumenter: se protokollen

7. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

8. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

9. Bevillingsoverførsler: se protokollen

10. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsorden for denne mødeperiode som opstillet af Formandskonferencen (på mødet torsdag den 20. november 2008) i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 130 og 131 er omdelt. Der er foreslået følgende ændringer:

Vedrørende onsdag

Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance foreslår, at både afstemningen om De Keyser's betænkning om Staten Israels deltagelse i Fællesskabets programmer og afstemningen om beslutningsforslag om samme emne udsættes.

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Vores anmodning er baseret på en meget klar kendsgerning, som alle kender. I slutningen af maj 2008 rejste en officiel delegation fra Parlamentet, som repræsenterede alle politiske grupper, til Israel og besøgte de palæstinensiske områder, herunder Gaza.

På grundlag af hvad de observerede på selve stedet, vedtog de enstemmigt en erklæring ved afslutningen af dette besøg. I denne erklæring står der følgende:

(EN) "Vi har en stærk fornemmelse af, at tiden endnu ikke er inde til at opgradere forbindelserne mellem EU og Israel, så længe der ikke er seriøse tegn på god tro, der omsættes i konkrete forbedringer i området".

(FR) Siden da har der ikke været sådanne tydelige tegn, tværtimod. Derfor mener vi, at det ville være et meget dårligt signal i dag, hvis vi stemte for Rådets henstilling.

Min gruppe foreslår, at vi udsætter denne afstemning, indtil der er beviser, i Israels politik og på selve stedet, på disse berømte tegn som enstemmigt krævet af den delegation, der repræsenterede Parlamentet for få måneder siden.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Sommetider er vi nødt til at træffe meget vanskelige beslutninger. Jeg synes altid, at den strid, vi har i Europa – her i Parlamentet – om Israel og Palæstina, er meget vanskelig.

Når vi træffer beslutninger, skal vi faktisk også tænke på fremtidsperspektiverne. Det ville være katastrofalt, hvis Parlamentet stemte imod et forslag om at styrke forbindelserne mellem Israel og Europa-Parlamentet. Jeg gentager, at det ville være katastrofalt at stemme imod det. Men det ville også være katastrofalt at stemme for, når vi alle ved, hvor vanskelig og ømtålelig situationen er. Jeg var i Israel for 14 dage siden og så selv, at både israelerne og palæstinenserne faktisk ikke kan holde til mere. Det ville være katastrofalt at øge israelernes frustration ved at sige nej. Og det ville være lige så katastrofalt at øge palæstinenserne's frustration ved at sige ja. Hvis vi er kloge, udsætter vi derfor afstemningen. Vi skal jo stadig tale om det og handle. Sommetider er det klogere at diskutere roligt videre end at træffe en følelsesladet beslutning for hurtigt, som vil frustrere og skuffe enten den ene eller den anden part.

I Europa har vi en formidlingsfunktion, og den skal vi opretholde. Derfor foreslår vi, at denne afstemning udsættes. At være klog betyder sommetider, at man må vente.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! I denne forbindelse må jeg sige, at Parlamentets Udenrigsudvalg, inklusive ordføreren, fru de Keyser, med stort flertal stemte for fru de Keyser's betænkning.

Som vi sagde til den israelske udenrigsminister i går, da hun mødtes med Udenrigsudvalget, forstår vi godt, at Parlamentet er overordentlig bekymret over den ydmygelse og frustration, som den palæstinensiske befolkning oplever.

Det er imidlertid netop grunden til, at vi mener, at Parlamentet skal indtage et standpunkt, i første omgang gennem et beslutningsforslag. Jeg kan meddele, at min politiske gruppe vil godkende de ændringsforslag, som venstrefløjen har stillet om at etablere en forbindelse. Det er ikke et spørgsmål om at opgradere forbindelserne med Israel, hr. Wurtz, men om at stemme for et beslutningsforslag og for, at Europa-Parlamentet i henhold til de beføjelser, som traktaterne giver det, godkender de forhandlinger, som Kommissionen og de 27 medlemsstater har indledt.

Derfor synes vi, at Europa-Parlamentet skal indtage et klart standpunkt for fred – fred i Mellemøsten – og godkende aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde med Israel. Dette emne skal derfor fastholdes på dagsordenen for dette plenarmøde, således som Formandskonferencen selv har besluttet.

(Parlamentet vedtog forslaget)

Vedrørende torsdag

– Ingen ændringsforslag

(Parlamentet fastsatte arbejdsplanen)

11. Velkomstord

Formanden. – Mine damer og herrer! Det er mig en stor glæde at meddele Dem, at en delegation af religiøse ledere og fremtrædende civilpersoner fra Bulgarien, under ledelse af Hans Eminence metropolit Domitien de Vidin, har taget plads i den officielle loge. Vores gæster deltager i et seminar om kulturel mangfoldighed i Europa, som finder sted den 4. december her i Europa-Parlamentet. Jeg byder Dem alle hjertelig velkommen i Europa-Parlamentet i den sidste måned af det europæiske år for interkulturel dialog. Velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

12. Forberedelse af Det Europæiske Råd (11.-12. december 2008) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forberedelser af Det Europæiske Råd den 11.-12. december 2008.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg tilslutte mig Deres kondolence, medfølelse og solidaritet med ofrene for disse barbariske handlinger i Mumbai, med de indiske mennesker, som også var ofre for denne tragedie.

Efter at have budt hr. Guardans velkommen, da han ankom til Roissy Airport, vil jeg også gerne sige, at vi på europæisk plan alle sammen må tage ved lære af samarbejdet mellem de forskellige konsulater, og jeg gentager formandens ord. Vi må absolut forbedre koordineringen på dette område på europæisk plan, endda inden der oprettes nogen som helst diplomatisk tjeneste.

Jeg vil endelig ligeledes kondolere det spanske offer og på Rådets vegne bekræfte vores solidaritet med vores spanske venner og de spanske myndigheder.

Det kommende møde i Det Europæiske Råd den 11. og 12. december er overordentlig vigtigt. Dagsordenen er fuld, idet både Lissabontraktatens fremtid, Europas reaktion på den internationale økonomiske og finansielle situation, bekæmpelsen af klimaændringerne og energipakken skal drøftes.

Hvad angår Lissabontraktaten, har vi kontakt med Kommissionen og med vores irske venner. Der er udført tværpolitisk arbejde i Irland i de sidste par dage. Formanden var til stede der som repræsentant for Europa-Parlamentet og fik også stillet spørgsmål herom af det irske parlament. Jeg tror, at denne gruppes arbejde fører til tre resultater.

Det første er, at de irske medlemmer af Parlamentet mener, at Irland til en vis grad risikerer at blive marginaliseret i EU og dernæst vil lide skade på kort og mellemlang sigt.

For det andet er det efter deres opfattelse stadig absolut ønskeligt, at Irland deltager fuldt ud i EU.

Endelig skal Irland for det tredje foreslå en løsning, som gør det muligt, at Irland fuldt ud fortsat kan deltage i det europæiske projekt, mens det reagerer på de bekymringer, der blev givet udtryk for ved folkeafstemningen den 12. juni.

Som De ved, har den irske regering endnu ikke formelt besluttet sig for at vise, om den godkender disse anbefalinger eller ej, og om den ønsker at gennemføre dem eller ej og hvordan. Vi har haft kontakt med den, og inden ugens udgang vil der være yderligere kontakt med Rådets formandskab, mellem premierminister Cohen og præsident Sarkozy.

De forstår nok, at jeg ikke kan tale på de irske myndigheders vegne. Hvad rådsformandskabet angår, er vi imidlertid meget opsat på at hjælpe vores irske venner, forstå deres eventuelle anmodninger på de forskellige områder og undersøge, hvilke lovmæssige garantier de har behov for. Samtidig vil vi respektere og tage hensyn til, at 25 parlamenter allerede har ratificeret traktaten, at vi forventer en 26. ratificering i begyndelsen af 2009, og at vi ønsker at udsende et klart og positivt signal, når det gælder den faktiske ikrafttrædelse af Lissabontraktaten. Dette er kursen for den køreplan, som vi vil foreslå, og som vi vil drøfte under mødet i Det Europæiske Råd.

Hvad angår den økonomiske og finansielle situation, har vi allerede drøftet den utallige gange her i Parlamentet. Jeg vil derfor gerne gentage de vigtigste punkter, eftersom Europa er alvorligt ramt af den økonomiske nedgang. Stillet over for en usædvanlig situation er vi nødt til at vise, at vi er i stand til at reagere. Vi er nødt til at udvise enhed og den samme beslutsomhed som i oktober, da der skulle findes en koordineret reaktion på risikoen for, at hele finanssektoren brød sammen. I denne ånd vil formandskabet lede Rådets arbejde den 11. og 12. december.

Kommissionsformand Barroso vil udtrykke dette bedre, end jeg kan. Kommissionen vedtog forslag om en europæisk genopretningsplan den 26. november. Disse blev i mandags undersøgt af Rådet (konkurrence og økonomi og finans). Dette udgør en koordineret europæisk reaktion på den økonomiske krise, som benytter de disponible EU-instrumenter og tillader medlemsstaterne at træffe de foranstaltninger, som er bedst egnede for deres egen situation, i tæt koordination med hinanden og under overholdelse af visse principper.

Jeg vil gerne sige, at Kommissionens forslag efter rådsformandskabets opfattelse er et skridt i den rigtige retning. Vi må forsøge at frigøre marginale midler fra EU-budgettet, hvor de end er til rådighed, i Den Europæiske Socialfond, Globaliseringsfonden og strukturfondene. Som Kommissionen foreslog, må vi også benytte flere midler fra Den Europæiske Investeringsbank, og vi regner med, at Parlamentet deltager fuldt ud i mobiliseringen af EU-institutionerne som reaktion på krisen.

Det er hovedsagelig medlemsstaternes ansvar at udnytte alle mulige midler for at støtte den økonomiske aktivitet i det kommende år, idet der tages hensyn til de prognoser, som både Kommissionen og andre institutioner opstiller. Kommissionen foreslår fælles bestræbelser for det, der kan gøres på EU-plan, og det, som gøres i medlemsstaterne, svarende til et beløb på op til 200 mia. EUR, dvs. 1,5 % af Fællesskabets BNP. Jeg ved, at nogle er bekymrede over disse tal. Det forekommer formandskabet, at de bestræbelser, som Kommissionen har foreslået, løser de problemer, vi står over for, og bevirker den nødvendige stimulering.

Vi er godt klar over, at EU-myndighederne ikke kan garantere alt, eftersom deres instrumenter er begrænsede, især når det gælder budgettet og bevillingerne, og at ikke alt kan gøres på EU-plan. Myndighederne skal imidlertid garantere, at genopretningsforanstaltningerne er konsistente og koordinerede, således at der opnås den største samlede virkning på den økonomiske genopretning til gavn for EU.

Ligesom Kommissionen tror vi, at vi har behov for målrettede sektor- og overgangsstøtteforanstaltninger. Disse skal være forenelige med EU's langsigtede prioriteter og Lissabonstrategien, og de skal gennemføres hurtigt. Vi mener, at de prioriterede foranstaltninger skal rettes mod den europæiske industribasis, især grundlæggende industrier såsom automobilsektoren, der, som De ved, er meget alvorligt ramt af den økonomiske nedgang. Hvad angår Den Europæiske Investeringsbank, bør medlemsstaterne have tilladelse til at yde bistand til deres producenter for at støtte bestræbelser på at udvikle nye teknologier, især rene biler.

Som det blev fremhævet på mødet i Rådet (konkurrence), skal vi også have større bevægelsesfrihed til at støtte små og mellemstore virksomheder, som er særlig hårdt ramt af denne krise og navnlig trues af kreditrestriktioner i øjeblikket. Vi skal samtidig tage hensyn til den situation, som den europæiske finanssektor stadig befinder sig i. Vi er besluttet på at opnå en samlet plan, som er så ambitiøs som mulig, på Rådets kommende møder den 11. og 12. december.

Hvad angår energi- og klimapakken, vil vi drøfte den i morgen her i Parlamentet. På Rådets vegne vil jeg gerne takke Parlamentet endnu en gang for dets yderst konstruktive holdning i den dialog, som vi har haft

om energi- og klimapakken. Vores mål er og vil fortsat være en aftale under førstebehandlingen inden månedens udgang. Dette er hverken et forfængelighedsprojekt for det franske formandskab eller et spørgsmål om at finde ud af, om det bliver endnu en fjer i hatten på formandskabet. Det er ikke det, det drejer sig om. Jeg gentager, at det drejer sig om, at Europa skal være rede til at overholde internationale tidsplaner, med tidsplanen for 2009 for øje, og til at tage de ønskede initiativer i Poznan på den konference, som netop er begyndt, og i København i november.

Det ved Deres ordførere udmærket. Der har været en lang række vigtige drøftelser mellem Parlamentet og Jean-Louis Borloo for at få en vellykket afslutning på denne forhandling. Formandskabets ønsker og mål er tydelige. Der er mål og konsistens i den pakke, som Kommissionen har foreslået. Disse mål og denne konsistens skal beskyttes. Vi må ikke afvige fra Kommissionens oprindelige ræsonnement.

Vi skal tilføje to elementer. For det første skal vi være tilstrækkelig fleksible over for de lande, som i betragtning af deres geografiske placering og økonomiske udvikling skal bestræbe sig på at begrænse drivhusgasemissionerne, og her tænker jeg navnlig på vores central- og østeuropæiske venner. For det andet skal vi på grund af den økonomiske krise finde den nødvendige fleksibilitet i forhold til de industrisektorer, som er hårdest ramt af disse problemer med energiforbruget. På dette område samarbejder vi tæt med Kommissionen og andre medlemsstater, og vi må alle stå sammen, således at vi kan opnå konkrete resultater og få denne pakke vedtaget inden årets udgang.

Det bliver derfor et afgørende rådsmøde. Europa står nu på skillevejen, når det gælder flere områder, nemlig det institutionelle, det økonomiske og det energimæssige område. Det bliver et vanskeligt rådsmøde. Rådet skal være i stand til at tackle situationen i EU. Derfor skal vi i Rådet, Kommissionen og Parlamentet gøre absolut alt, hvad der står i vores magt for at nå disse forskellige mål med succes. Vi er selvfølgelig klar over, at det bliver en vanskelig opgave.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg tilslutte mig alt det, som hr. Pöttering sagde om tragedien i Mumbai, og jeg vil også sige, at jeg deler Deres bemærkninger om behovet for i praksis at udføre solidaritetsånden i Europa og ånden i det, som bør være virkelig europæisk borgerskab.

Jeg tror, vi alle kan tage ved lære af disse begivenheder og vise disse smukke idéer om europæisk borgerskab og solidaritet i praksis.

I de seneste par måneder er EU faktisk blevet konfronteret med en række større udfordringer, nemlig en konflikt i Georgien, en finanskrisen uden fortilfælde og en uventet recession.

EU har hidtil vurderet disse usædvanlige begivenheder korrekt, og jeg er fuldstændig overbevist om, at EU har handlet anerkendelsesværdigt. Takket være det fælles engagement og det tætte samarbejde mellem vores tre institutioner, og jeg må tilføje det franske formandskabs energi og dygtighed, er det blevet tydeligt, at den europæiske dimension er nyttig og relevant. Vi har vist især europæerne, men også resten af verden, at EU var opgaven voksen, nemlig i stand til at reagere hurtigt og koordineret og rede til at arbejde hånd i hånd med sine partnere på verdensscenen.

Lad os imidlertid være fuldstændig tydelige og ærlige over for hinanden. Det væsentligste arbejde skal stadig udføres i de kommende uger. Vi står nemlig over for en lang række udfordringer, især tre store udfordringer, som kun kan tackles, hvis de tre store europæiske institutioner – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – fortsætter med at samarbejde, idet de hver især spiller en rolle i bestræbelserne på at nå vores fælles mål. Disse er for det første, at vi beslutsomt træffer foranstaltninger, som skal gennemføres øjeblikkeligt, at vi får Europa på rette vej mod en økonomisk genopretning, og at vi reagerer på krisen i realøkonomien. For det andet skal vi vise, at Europa udruster sig selv med midler til at blive verdens ledende lavemissionsøkonomi, og at vi kan beholde vores førende position i verden, når det gælder bekæmpelsen af klimaændringerne. For det tredje skal vi udarbejde en køreplan for gennemførelsen af Lissabontraktaten.

Jeg er sikker på, at jeg kunne nævne en masse andre områder, især inden for eksterne forbindelser. Herom vil jeg gerne sige, at vi i Kommissionen i dag er stolte over, at vi har godkendt et kommuniké, som opstiller de temmelig ambitiøse mål, hvad angår en reel politik vedrørende et østligt partnerskab. Da tiden er knap, vil jeg imidlertid nu koncentrere mig om de tre udfordringer, som jeg betragter som de største udfordringer for Det Europæiske Råd i december.

Lad os først og fremmest se på den europæiske plan for en økonomisk genopretning. Under de drøftelser, som fandt sted inden Det Europæiske Råd i oktober i år, forårsagede problemerne en kædereaktion, og finanskrisen bredte sig allerede til realøkonomien.

En uge senere foreslog Kommissionen i et kommuniké, som vi godkendte, en politisk handlingsplan på EU-plan. Vi sagde, at vi havde behov for en økonomisk reaktion på finanskrisen, og at denne skulle være koordineret. Der blev opnået bred enighed om denne strategiramme, idet det seneste uformelle Europæiske Råd godkendte den ligesom Parlamentet under mødeperioden i sidste måned. Denne strategiramme har imidlertid også givet ny næring til den globale strategi, som blev defineret på G20-topmødet, hvor den blev anvendt som diskussionsgrundlag. Den holdning, som denne strategiramme anbefalede, vedtog medlemsstaterne endeligt, da de definerede deres egne handlingsplaner.

Den europæiske plan for en økonomisk genopretning, som jeg forelagde i sidste uge, præciserede både implementeringsmetoder, og den loftede denne koordinering op på et nyt ambitionsniveau.

Jeg vil gerne rose det skub, som Parlamentet har givet genopretningsplanen, både under parlamentsudvalgets drøftelser og under plenarmødets forhandlinger, men især under den drøftelse, jeg havde med Formandskonferencen. Jeg vil gerne takke parlamentsformanden og formændene for de forskellige grupper for deres bidrag, som muliggjorde denne debat. Gennemførelsen af denne plan bør være genstand for den samme vedvarende dialog som under forberedelsen.

Forslaget om en indsprøjtning på 200 mia. EUR for at kickstarte vores økonomi, vores genopretningsplan, som omfatter 10 detaljerede prioriteter, viser en fælles handling i et omfang uden fortilfælde på europæisk plan. Udfordringen var enorm ligesom risikoen for fiasko, idet der skulle defineres en ambitiøs plan i samme målestok som behovet. Planen er ikke baseret på den laveste fællesnævner, men den forbigår heller ikke de forskellige medlemsstaters vidt forskellige budgetmæssige og økonomiske stilling, selv om alle medlemsstaterne udgør en del af fællesmarkedet, og størstedelen af dem har en fælles valuta. Vi må derfor indrømme, at det ikke er nogen let opgave, og at det set ud fra en intellektuel og tydeligvis også ud fra en politisk synsvinkel faktisk er temmelig vanskeligt at finde en økonomisk reaktion for 27 lande med udgangspunkter, der i den grad er forskellige.

Derfor har vi ikke defineret en samlet plan for alle, men en koordineret plan, der er baseret på de instrumenter, som vi allerede har til rådighed i Europa, stabilitets- og vækstpakten og Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Vi har defineret de fælles mål, der skal stræbes efter på en koordineret måde for at opnå en økonomisk genopretning.

Denne plan skal nu gennemføres i praksis. Begrebet koordinering skal ikke blot være fremherskende, når der opnås enighed, men også når planen gennemføres, eftersom prisen på passivitet er uacceptabel. Det kan vi selv bevidne. Hver dag sker der tab af arbejdspladser. Vi kan ikke vente på, at recessionen bliver værre og udarter til en alvorlig depression.

Jeg tror, vi alle kan se en holdningsændring, selv om denne endnu ikke er fuldt ud omsat i konkrete beslutninger. Alle er udmærket klar over, at vi ikke har at gøre med en almindelig økonomisk afmatning. Vi befinder os i en helt anden situation. Det drejer sig ikke om et almindeligt fald i de økonomiske aktiviteter. Jeg gentager, at vi oplever usædvanlige omstændigheder, og at tiden nu er inde til at handle.

Hver institution skal leve op til sit ansvar. Det har Kommissionen gjort ved at forelægge denne plan, og det vil den fortsætte med at gøre for at sikre, at planen bliver gennemført. Jeg regner med, at Parlamentet udviser årvågenhed og vil minde hver institution om dens forpligtelse. Denne genopretningsplan udgør den nødvendige strategiramme for en beslutsom og ambitiøs handling. Jeg synes både, at den er ambitiøs og realistisk. Der er ingen mening i at stille ambitiøse forslag, som ikke har nogen chance for at blive vedtaget. Samtidig skal vi imidlertid fortsat være ambitiøse.

Denne plan viser, at de grundlæggende principper, der blev opstillet i stabilitets- og vækstpakken og i Lissabonstrategien, har gjort det muligt for os at finde en virkelig europæisk løsning.

Dette er en stor chance, som Europa må gribe. Jeg synes virkelig, at dette er en test for Europa. Ikke blot en test af dets økonomiske reaktion, hvilket er krævende nok, men også af selve idéen med Europa. Hvad vil vi med Europa? Ønsker vi europæiske reaktioner på europæiske og globale økonomiske problemer eller ej?

Ved fælles hjælp kan Europa vise, at det er i stand til at skabe den nødvendige koordinering, således at vi hver især kan sætte alle kræfter ind i kampen, tilbyde det fornødne – skræddersyede – budgetmæssige incitament for at garantere en reel effekt, idet det sikres, at de offentlige udgiftsniveauer er gennemførlige på mellemlang og lang sigt, og sikre en intelligent anvendelse af kortfristede redskaber til at øge konkurrenceevnen på lang sigt ved at slå to fluer med ét smæk. Incitamentet skal på kort sigt begrænse krisens følger for husholdningerne, arbejderne og virksomhederne, mens det samtidig på mellemlang og lang sigt skal lette overgangen til en mindre energiintensiv økonomi, støtte reformer for at forbedre den europæiske konkurrenceevne og sikre,

at alle vores foranstaltninger er baseret på de vigtigste krav om solidaritet og social retfærdighed, som primært skal koncentreres om de mest sårbare i denne krisetid.

Vi har derfor opstillet tre tydelige prioriteter, tre grundpiller, for den strategi, der giver samfundets mest sårbare sektors behov den grundlæggende, generelle prioritet.

Det er ikke det rette tidspunkt til at begrænse foranstaltninger til det nationale plan. Lad os være helt tydelige, hvad det angår. Det er dette budskab, som jeg gerne vil overbringe Det Europæiske Råd, og jeg ved, at jeg kan regne med, at Parlamentet gentager mit budskab. Kun en løsning på EU-plan vil have det nødvendige omfang til at gøre en forskel, hvilket alle har gavn af.

Parlamentets støtte er uundværlig. Jeg vil derfor gerne bede Dem om at se på de nye forslag, fremskynde procedurerne og tilpasse de europæiske budgetrammer. Også her må vi være tydelige. Jeg synes, det ville være fuldstændig modstridende, hvis vi nu bad medlemsstaterne om at gøre en yderligere indsats, når det gælder deres budgetter, en forøgelse af budgetterne, mens vi på EU-plan ikke er i stand til at bruge alle de bevillinger, vi har til rådighed på EU-budgettet.

Kommissionen har derfor efter min mening stillet et godt forslag om, at alle ikkeanvendte bevillinger skal bruges til at støtte visse programmer og iværksætte visse europæiske aktioner, hvad enten det drejer sig om indbyrdes forbindelser, innovation, klimavenlige energikilder eller en økonomisk genopretningspolitik, som også er fuld af udviklingsmuligheder på mellemlang sigt. Jeg synes, at det er det mindste, vi bør gøre.

Frem for alt opfordrer jeg Dem imidlertid til at forklare vores medborgere, hvordan EU skaber beskyttelse, ikke ved at træffe foranstaltninger på medlemsstaternes vegne, men tværtimod ved at gøre de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer, mere effektive ved at kombinere vores bestræbelser på at fremme efterspørgslen og genoprette tilliden til gavn for alle vores borgere.

(EN) Det andet punkt på Det Europæiske Råds dagsorden er klimaændringerne. Jeg ved, hvor meget tid og opmærksomhed Parlamentet har brugt på energi- og klimapakken. De har vist, hvordan dette virkelig er et af vor tids største politiske, økonomiske og samfundsmæssige projekter. Når vi ser tilbage på, hvad der vil blive en historisk beslutning, vil det vise sig, at Deres støtte til målet og Deres bidrag til, hvordan det bør nås, har været uvurderligt.

Det er nu næsten et år siden, at Kommissionen stillede sine forslag. I løbet af denne periode har vi set en betydelig økonomisk nedgang. Vi har hørt forståelige bekymringer fra erhvervslivets side på et tidspunkt med voldsomt pres.

Der har imidlertid ikke været nogen vaklen, når det gælder tilsagnet om at nå de vigtigste mål, nemlig at opfylde 20-20-20-målene inden 2020, at vise vejen til en global aftale i København til næste år og at bevise, at vi er seriøse, og at vi mener det alvorligt, når vi drøfter disse emner.

Selvfølgelig skal der gøres meget, inden Rådet og Parlamentet når frem til en endelig aftale. Sådan skal det også være. Det drejer sig om afgørende beslutninger, der har indflydelse på alle europæeres liv. De fortjener at blive taget alvorligt. Vi må have det på plads.

Det Europæiske Råd i næste uge vil blive nøglen til indgåelsen af en aftale mellem de 27 stats- og regeringschefer. Selv om enighed blandt de 27 stats- og regeringschefer er en nødvendig betingelse for en aftale, er det imidlertid ikke i sig selv tilstrækkeligt. Tro mig, ingen ved bedre end Kommissionen, hvilken afgørende rolle Parlamentet spiller som medlovgiver. De har gang på gang bevist, at Deres bidrag er uundværligt, ikke blot for den europæiske lovgivnings demokratiske legitimitet, men også for dens effektivitet.

Deres arbejde er afgørende, når det gælder om at skabe bred tværpolitisk og tværnational enighed om væsentlig lovgivning. Vi får brug for, at De også spiller denne rolle, hvad angår energi- og klimapakken. Jeg tror virkelig, vi kan og skal opnå en aftale på Det Europæiske Råd, og jeg glæder mig over de bestræbelser, som det arbejdsomme franske rådsformandskab – som Kommissionen samarbejder aktivt med – gør sig. Derfor foreslår jeg, at vi lige efter Det Europæiske Råd tager dets resultater op i trilogien med Europa-Parlamentet for at bringe de resterende forskelle ud af verden og omsætte den politiske enighed i lovttekster.

Jeg er overbevist om, at vi vil være i stand til at afslutte arbejdet i god tid og vise, at vi kan og skal stræbe efter klimaforanstaltninger, energisikkerhed og økonomisk vækst på en gensidigt understøttende måde. Dette er det bedste budskab, vi kan sende til Europa-Parlamentet inden valget, men også inden den næste amerikanske

præsident tiltræder og med henblik på København. Jeg lover, at Kommissionen vil samarbejde utrætteligt med Dem for at muliggøre dette.

Endelig er der uden tvivl nogle, som vil indvende, at det i den nuværende situation virker forvirrende at drøfte Lissabontraktaten. De tager fejl. EU viser i dag, at det er vigtigere end nogensinde for at fremme borgernes økonomiske og sociale velfærd. Det er ikke forvirrende at give EU redskaberne til at udføre denne opgave mere effektivt og mere demokratisk. Det er absolut nødvendigt. De kriser, vi har oplevet, har alle understreget dette behov.

Jeg synes, at EU har vist, at det var særdeles modent, da det reagerede på Irlands nej ved at respektere resultatet og ved at give de irske myndigheder tid til at fordøje og analysere det og tid til at finde ud af, hvordan de skulle tackle denne situation.

Europa har frem for alt vist, at det er fast besluttet på fortsat at arbejde hen imod den nye forfatning, som det er værd at stræbe efter. Medlemsstaterne fortsatte med at ratificere. Kommissionen fortsatte ligesom Parlamentet med at forsvare forfatningen. Og vi har arbejdet sammen med Irland – ikke mod Irland – for at finde den rette vej fremad.

Det er stadig presserende, at forfatningen træder i kraft. Det er stadig nødvendigt at respektere de beslutninger, der er truffet af de 25 nationale parlamenter, som har ratificeret. Og Det Europæiske Råds altoverskyggende mål skal være at finde en troværdig vej fremad, som vil muliggøre en ratificering i Irland. Inden udgangen af næste uge skal vi have en køreplan, som hjælper os ud af dette dødvande.

2008 vil indskrive sig i historiebøgerne som det år, da EU stod over for sine vanskeligste prøver, men efter min mening også som det år, hvor EU viste sig at være målbevidst, beslutsomt og dristigt nok til at tage udfordringen op. Lad os benytte de kommende par uger til at efterlade et stærkere og mere ambitiøst EU som en arv til fremtiden.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Det Europæiske Råd i næste uge vil hovedsagelig undersøge reaktionen på den nuværende økonomiske krise, og jeg vil gerne først rose Kommissionens arbejde. Siden begyndelsen af finanskrisen har den forelagt en lang række dokumenter med henblik på at omlægge den globale finansielle arkitektur. Genopretningsplanen, der blev forelagt i sidste uge, og som vi bifalder, kan føjes til alle disse foranstaltninger og udgør et passende redskab til at reagere på vores nuværende vanskeligheder.

Ligesom Kommissionen mener vi, at genopretningsplaner skal gennemføres hurtigst muligt, og ligesom Kommissionen mener vi, at koordineringen af disse genopretningsforanstaltninger er nøglen til succes. Økonomien og den sociale samhørighed i vores lande udgør en fundamental prioritet. For at løse vores problemer på lang sigt må vi desuden udvise både beslutsomhed og ansvarsfølelse. Kommissionens forslag, der sigter på at samle alle de politiske løftestænger, som er til rådighed på europæisk og nationalt plan for at bekæmpe denne krise, udgør en fremragende strategi.

Det må være vores prioritet at gøre alt, hvad vi kan for at forhindre, at vi ender i en nedadgående spiral i retning af en recession. Vi må genvinde forbrugernes tillid, fordi det er det eneste, som hurtigt kan ændre situationen. Jeg er meget ked af, at nogle politiske grupper ikke deler denne opfattelse og agter at udnytte krisen til at forsøge at opnå en politisk fordel. Centrum-højre-partiernes mål, vores mål, er ikke at lancere sloganer, men at genoprette stabiliteten, væksten og beskæftigelsen. Sådan er det.

Det er også vores mål at vise europæerne, hvad der for enhver pris skal forsvares, nemlig vores model for den sociale markedsøkonomi, som resten af verden er misundelig på, og som vi skal kæmpe for, fordi kun den kan sikre og garantere vores sociale samhørighed. Hvis jeg var kapitalist, ville hele verden vide det!

Konfronteret med en krise, som kræver uopsættelige, realistiske og pragmatiske foranstaltninger, foretrækker nogle mennesker at anklage oppositionen blot for at skjule deres egne synder. Vi er udmærket klar over, at denne krise er alvorlig, men vi er også klar over, at vi har pligt til at handle ud fra vores værdier og vores pragmatiske måde at ordne tingene på og finde den rette balance mellem foranstaltninger på kort og på lang sigt.

De foranstaltninger, som er blevet nødvendige som følge af vores nuværende problemer, må ikke bringe fremtiden i fare. Derfor støtter vi Kommissionens holdning. Kommissionen placerer sine foranstaltninger inden for rammerne af Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Denne strategi er faktisk den bedste

garanti for at bevare vores sociale model. Enhver anden strategi ville være uansvarlig. En vedtagelse af genopretningsforanstaltningerne betyder imidlertid ikke, at medlemsstaterne kan opgive de strukturreformer, som er væsentlige for tilpasningen af deres økonomier.

Det Europæiske Råd vil også i høj grad beskæftige sig med energi- og klimapakken, som det franske formandskab med rette har gjort til en af dets vigtigste prioriteter. Der er stadig forhandlinger i gang om størstedelen af dokumenterne i pakken, og jeg opfordrer alle de involverede parter i forhandlingerne til at gøre alt, hvad de kan for at nå frem til en tilfredsstillende aftale.

Global opvarmning er en realitet, som hverken finanskrisen eller den nuværende økonomiske krise har ændret. EU må vise vejen for sine globale partnere ved at indtage en ansvarlig politisk holdning, der passer til den nuværende situation. EU's bekæmpelse af klimaændringerne skal imidlertid fortsætte.

Den kendsgerning, at der er gjort fremskridt med et af dokumenterne i energi- og klimapakken, er et meget positivt tegn og et bevis på, at der virkelig er et ønske om at komme videre med disse tekster, hvilket jeg er glad for. Jeg roser det franske formandskabs beslutsomhed. Det har ikke skyet nogen anstrengelse for at nå til enighed. Jeg vil også udtrykke ønske om, at vores irske venner foreslår Det Europæiske Råd en køreplan, som både er realistisk og ambitiøs, og som indeholder en tidsplan for vores vej ud af det institutionelle dødvande.

Denne krise viser os endnu en gang, at Europa skal være i stand til at træffe beslutninger mere effektivt og mere demokratisk. Til sidst vil jeg gerne takke Kommissionen for det østlige partnerskabsprojekt, som det vil foreslå Rådet.

Formanden. – Hvis jeg nu sagde, at De altid er eksemplarisk, kunne det udlægges som partiskhed.

Poul Nyrup Rasmussen, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi har nu 17 mio. arbejdsløse i Europa. Medmindre vi gør noget, vil vi have 21 mio. arbejdsløse i Europa inden et år og 25 mio. arbejdsløse i begyndelsen af 2010.

Den 14. november sagde PSE-Gruppen, at vi har brug for et klart mål, og samme weekend sagde de socialistiske og de socialdemokratiske partier det samme. Det skal være vores mål ikke at lade beskæftigelsesniveauet falde. Vores finansielle incitament vil blive defineret af dette tydelige mål, dvs. at holde folk beskæftigede. Vi vil miste job, men vi vil skabe nye job for at holde folk beskæftigede. Det, jeg savner i Kommissionens program, er ikke styring, men ambitioner og reel koordinering.

Jeg ved, det er svært. Lad venligst være med at sige, at koordinering blot er en kombination af bestræbelserne – hvilket regeringerne allerede har gjort – for det er ikke rigtigt. Jeg deler Deres ambition, hvad angår koordinering, men lad os forene vores kræfter – Parlamentet, Kommissionen og rådsformanden – og bede regeringerne om én gang for alle at forstå, hvor meget merværdi man kan opnå ved at gøre tingene på en koordineret måde. Vi ved alle, at vi vil opnå en dobbelt effekt i medlemsstaterne.

Mit andet punkt er, at hvis De gør det, vil jeg bede Dem og rådsformanden stille følgende spørgsmål til Deres kolleger, stats- og regeringscheferne i Rådet. Hvis vi ønsker at sikre beskæftigelsesniveauet, hvor meget har vi så brug for? Jeg har foretaget makroøkonomiske beregninger, som viser, at vi skal investere – som den spanske regering gjorde – 1 % af BNP, ikke blot næste år, men også i 2010 og i 2011. Ellers kan vi ikke opretholde dette niveau.

Hvordan gør vi det? Jeg vil foreslå følgende, nemlig at kommissionsformanden opstiller en liste over prioriteter, der er defineret af vores intelligente grønne vækststrategi og Lissabonmålene, hvor de 27 medlemsstater siger, at de er enige med Kommissionen og Rådet om denne liste. Derefter skal kommissionsformanden vise Tyskland, Frankrig og Italien – os alle – hvor meget merværdi vi opnår ved at handle i fællesskab. Dernæst skal der udarbejdes en tidsplan. Hvis der f.eks. træffes beslutninger inden jul, mødes vi igen i februar inden foråret for at evaluere, hvilke virkninger det har haft. Derefter vil vi i foråret være parate til at udarbejde den anden pakke og i efteråret til at udarbejde den tredje pakke som en del af en langsigtet strategi for at sikre vores mål.

Jeg siger ikke, at det vil være let. Jeg siger, at jeg støtter Deres ambitioner, men jeg kan ikke se, at målene føres ud i livet. Lad os gøre det i fællesskab.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Sidste gang vi mødtes, roste vi Rådets hurtige reaktion på finanskrisen. For dette Europæiske Råd synes hurtighed imidlertid ikke længere at være vigtig,

selv om det burde være det. De udfordringer, som EU står over for, er reelle. Recessionen kvæler virksomhederne, og klimaændringerne bliver stadig større.

Vi har brug for Rådet og Kommissionen til at anerkende, hvad Martin Luther King kaldte nuets påtrængende nødvendighed. I går kunne vores finansministre ikke forstå, at genopretningsplanen er presserende. Incitamentet ændrer sig fra sukker til sirup. Formandskabet bør fortælle os, hvilke medlemsstater der var imod. Vi skal holde os til stabilitets- og vækstpagten, bevare konkurrencen og reglerne om statsstøtte og tage Lissabondagsordenens udfordring op, men vi skal handle hurtigt.

Rådet vil selvfølgelig søge juridisk bindende rammer til at nedbringe CO₂-emissionerne. Der er gjort fremskridt. "Cap-and-trade", ingen regulering og byrder, undtagelser for småudledere, følsomhed over for enkelte staters situation og en glidende skala for bortauktionering af CO₂ – alle disse ting er fornuftige. Hvad der ikke ville være fornuftigt er, hvis en medlemsstat forsøgte at forkaste en langsigtet plan på grund af kortsigtede egeninteresser. Hvis vi ikke tackler klimaændringerne nu, vil regningen hurtigt blive større. Sidste uges aftale om CO₂ fra biler viser, hvor let det er at springe over, hvor gærdet er lavest og lade særinteresser gå forud for globale interesser. Der vil være udgifter forbundet med en løsning på klimaændringerne, men der er også muligheder. Europa kan føre an i verden, når det gælder grøn innovation. De dristige vinder, og Europa må have mod til at stå ved sine meninger.

I sidste uge offentliggjorde irerne en tankevækkende rapport om mulighederne for Lissabontraktaten. Nu må premierministeren fremlægge en konkret plan og en klar tidsramme for at komme videre, fordi Europas borgere ønsker et effektivt EU. Man kan aldrig overbevise nogen om, at de skal have større tillid til EU, hvis det ikke fungerer. I sidste uge så vi et eksempel på, at EU ikke fungerer. Medlemmer af Parlamentet, som slap godt fra bombningerne i Mumbai i sidste uge, blev mødt af en EU-konsul, der fortalte dem, at han kun ville hjælpe borgere fra sit eget land. Der er intet, der i højere grad viser, at der er et tvingende behov for en koordineret konsular EU-beskyttelse.

EU skal beskytte alle sine borgere, når de har behov for det. Kommissionsformanden sagde, at vi må "svømme eller gå til bunds sammen". Nogle foretrækker måske at træde vande, men det har Europa gjort før, og det virker ikke. Vi har nu brug for handling fra Det Europæiske Råds side.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! En uge inden delegationen fra Europa-Parlamentet rejser til Poznań, bør det vurderes, om det, som Kommissionen nu bliver ved med at gentage, virkelig er rigtigt, nemlig at reaktionen på realøkonomiens krise og på finansmarkedernes krise er knyttet til en ambitiøs klimabeskyttelsesstrategi. Endnu en gang hævder jeg, hvad dette angår, at alt, hvad Kommissionen har sagt herom indtil nu, har de nuværende forhandlinger under trilogien om klimapakken modbevist. Det signal, som bilaftalen i begyndelsen af ugen udsendte, er, at Europa faktisk har givet tilsagn om en ambitiøs klimabeskyttelse og om at redde verden. Europa ønsker at ændre alt, men ikke sine biler. Jeg synes, vi har givet et uhyre dårligt signal.

Lad os fortsætte med handelen med emissioner. Vi ved, at handel med emissioner er den europæiske klimabeskyttelsespolitik's vigtigste instrument, og at udbud er alfa og omega, når det gælder hele foranstaltningen. Nu skal der endda forhandles om en undtagelse for energiindustrien, og den energiintensive industri skal udelukkes i næsten hele det kommende tiår. Jeg synes, det er en meget uheldig udmelding blot en uge, inden vi tager til Poznań. Mindst halvdelen af de ambitiøse bestræbelser på at reducere mængden af CO₂ skal gøres i udviklingslandene, ikke i selve Europa. Vi ønsker imidlertid heller ikke at finansiere disse foranstaltninger i udviklingslandene.

Jeg vil gerne kraftigt opfordre hr. Barroso til omsider at udarbejde den nye grønne aftale, som hr. Dimas altid taler så meget om. Jeg vil endvidere gerne sige til hr. Barroso, at jeg tror, at EU-borgernes accept ville være meget større og ville øges, hvis der blev gjort status over de fejl, der blev begået i Kommissionens gamle økonomiske strategier, også hvad angår finansmarkederne, og hvis De erkendte, at De skønnede forkert for et år siden.

Så ville folk måske tro på, at De begynder på en frisk, og så kunne vi også regne med en større støtte til Lissabontraktaten. Hvad dette angår, vil jeg, ligesom jeg gjorde for to uger siden i Strasbourg, virkelig bønfalde Dem om at være ærlig i denne sag. Er der en ny grøn aftale, eller ønsker De virkelig at følge de sidste 10 års strategier?

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden, hr. Jouyet, og kommissionsformanden for deres redegørelser her i dag.

Jeg vil meget kortfattet tale om den økonomiske genopretningsplan, fordi den på mange måder er det, der bekymrer borgerne mest, når det gælder om, hvordan vi skal reagere på de hidtil ukendte globale problemer, som har ramt os i de seneste måneder. Jeg bifalder Kommissionens genopretningsplan og forslag. De passer godt til det, som medlemsstaterne allerede gør, og faktisk også til det, som medlemsstaterne blev enige om at gøre i henhold til en koordineret plan under det franske formandskab.

Det er temmelig enestående – og på en måde temmelig ironisk – at der skulle denne krise til for at få den britiske regering, der i mange år har kæmpet for at blive uden for og for at udstikke sin egen individuelle kurs, med i klubben for at se, hvordan vi kan samarbejde og koordinere med hinanden.

Hvad denne sag medfører mere end noget andet er en anerkendelse af, at vi virkelig er uafhængige, at vi virkelig kan gøre tingene individuelt, men når vi handler kollektivt, når vi mødes og samler de 27 medlemsstaters gode forstand, innovation, talent og energi, kan vi faktisk ændre verden med disse individuelle, kollektive bestræbelser. Jeg lykønsker kommissionsformand Barroso og rådsformanden, fordi de gør det muligt for os i EU at modnes i 2008 og reagere som voksne på alvorlige kriser og kritik af Europas evne til at reagere.

Nu kommer jeg til et andet punkt, som vi vil drøfte i Rådet, nemlig Lissabontraktaten. Mange mennesker er tydeligvis overordentlig bekymrede over, hvordan vi skal løse de resterende problemer, fordi det ikke er lykkedes at få Lissabontraktaten ratificeret i alle medlemsstater. Jeg er fuldstændig overbevist om, at den irske regering vil fremlægge en plan for, hvordan tingene skal gøres. Denne plan vil opfordre andre medlemsstater til også at gøre visse ting. Det er ikke kun irerne, som skal tackle dette problem. Alle medlemsstaterne er nødt til – igen kollektivt – at tackle det.

Jeg vil gerne tilskynde alle medlemmerne til at se på den rapport, som det særlige udvalg i Oireachtas, det nationale parlament i Irland, har udarbejdet. Det er bemærkelsesværdigt, at de eneste, som protesterede mod denne rapport, var de samme mennesker, som protesterede mod Lissabontraktaten og alle andre tidligere traktater. Det er de samme skyggeagtige personer, som ynder at gemme sig i mørket og hævde, at der er en bedre vej, men aldrig siger, hvilken vej der er bedre. De samme personer, som aldrig siger, hvad der er bedst for de irske og de europæiske interesser, men kun siger noget for selv at få en lille politisk gevinst. Virkeligheden er, at vi kollektivt kan opnå meget større og bedre ting, men også, at dette kræver kompromiser, forståelse og tolerance, hvad angår de forskellige holdninger, der vil blive givet udtryk for.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Mary Lou McDonald, for GUE/NGL-Gruppen. – (EN) Fru formand! EU-lederne vil i næste uge mødes i Bruxelles, og hvis premierminister Brian Cowan foreslår, at irsk støtte til Lissabontraktaten kan sikres ved at blive enig om politiske erklæringer eller ved at komme med beroligende udtalelser om udvalgte emner, er han uhyre vildledende. Premierministeren har forsøgt at bortlede opmærksomheden fra den voldsomme utilfredshed hos befolkningen, ikke blot i Irland, men meget bredere, med den kurs, EU følger. Meningsmålinger i Irland, og faktisk også regeringens egen undersøgelse af nej'et, har vist befolkningens bekymringer over arbejdernes rettigheder, de offentlige tjenesteydelser, militariseringen og demokratiet, og disse bekymringer deles af millioner af arbejdere og familier i hele EU.

Den økonomiske krise, som vi står over for, viser, at de offentlige tjenesteydelser og arbejdernes rettigheder nu mere end nogensinde skal beskyttes mod uhæmmede og uregulerede markeds kræfter. Efterhånden som regeringerne kæmper med krisen, bliver det stadig tydeligere, at Lissabontraktaten er forældet. Regeringerne har genopdaget behovet for statslig intervention i samfundsinteresser, behovet for fleksibilitet og påpasselighed, når der reageres på deres befolknings behov, og de har fået en dyr lærestreg. De har lært, at det ikke er markedet, der er konge. Markedet kan ikke løse alle problemerne, og alligevel forsøger Lissabontraktaten at sætte en krone på denne mislykkede idé med et frit marked, som har forvoldt så stor skade.

Vi har brug for en ny kurs, og sandheden er, at vi ikke får den med Lissabontraktaten. Det er ikke lykkedes den irske regering at sende debatten videre til andre regeringer. Det er ikke lykkedes den at søge en bedre aftale, ikke blot for Irland, men også for resten af EU. Den irske regering bør lære af sin egen befolkning. Den bør lære at lede. Og den skal vise vej. Men alle EU-ledere bærer et ansvar for at tackle, virkelig tackle, befolkningens bekymringer.

Kyniske politiske manøvrer og tom retorik vil hverken vinde irsk støtte til Lissabontraktaten eller gøre noget ved de alvorlige mangler i Lissabontraktaten, men vil frem for alt ikke tilvejebringe de nye veje, som EU har behov for. Ledere har et valg. De kan lede ud fra deres befolkningers hjerter og ånd, eller de kan træffe beslutninger, som er i lobbyisternes og bureaukraternes interesse. Til EU-lederne vil jeg sige: Træf det rette valg, lyt til Irland og hør i dets stemme ekkot fra Frankrig og Nederlandene, kravet om reform og fornyelse og kravet om forandring.

Hanne Dahl, for IND/DEM-Gruppen. – (DA) Fru formand! Der tegner sig et billede af, at man laver et råddent kompromis med Irland for at få dem til at tilslutte sig Lissabontraktaten. Jeg har her i huset set alt fra manipulation til slet skjulte trusler i retning af, "hvem tror I mon mister en kommissær, når vi må følge Nicetraktatens ord om, at der skal være færre kommissærer, end der er lande?" Jeg har hørt fremtrædende opinionsdannere tale for at smide Irland ud, sågar også fra en avisredaktør i mit eget hjemland. I Formandskonferencen har man besluttet ikke at sætte den beslutning om Irland og Lissabontraktaten, som man har udarbejdet i AFCO-Udvalget, til debat og afstemning på plenarmødet. Ikke desto mindre har AFCO-Udvalget på et møde i mandags konkluderet, at netop denne beslutning vil blive lagt til grund for formandens og dermed Parlamentets officielle holdning. Men Parlamentet kan ikke have en fælles holdning til dette spørgsmål.

Da man stemte om førnævnte beslutning, stemte 16 for og 6 imod. Dette giver – sammenholdt med den manglende debat i salen – et meget tyndt grundlag for at uddrage en fælles holdning. Det er uanstændigt, at demokratiet synes at være sat ud af kraft i det Parlament, hvor vi ynder at løfte pegefingern moraliserende over lande uden demokrati og hædre forkæmpere for demokrati med en såkaldt Sakharovpris. Vejen frem for et demokratisk Europa er ikke rådne kompromisser, lumpne løfter og uanstændige trusler. Vejen frem er en fair og åben debat.

I de få lande, hvor man har turdet høre folket, har svaret været en klar afvisning af både forfatning og traktat. Nej – både i Frankrig, Holland og Irland. Hvad skal der til for, at Parlamentet vågner op og ser, at vi er fuldstændig ude af trit med vores vælgere? Hvor er alle de haner, der puster sig op og truer Irland og Tjekkiet? Tør de ikke møde vælgerne og lade dem være dommere over visionen for Europa?

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! Selv om dette topmøde burde koncentrere sig fuldstændig om den økonomiske krise, som rammer os alle, vil meget tid desværre blive brugt på, hvordan de irske vælgeres demokratisk udtrykte vilje skal betvinges.

Den manglende respekt for et lille lands legitime udtrykte mening om Lissabontraktaten er åbenlys. Ingen ville turde forsøge sig med en sådan altødelæggende Mugabe-strategi over for et stort land. Men vælgerne i Republikken Irland er et let bytte for den europæiske elite, der hundser med dem, og som anser deres dyrebare Lissabonprojekt for at være vigtigere end demokratiet i en nationalstat. Det er en sådan arrogance, et sådant forsøg på at intimidere dem, som kommer på tværs af deres planer, som har gjort, at EU i den grad har mistet forbindelsen med befolkningen. Hele denne upassende saga ligner mere en tyrans politik end demokrati.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, kære gruppeformænd, mine damer og herrer! Allerførst henviser jeg til det, som hr. Daul sagde, og ligesom han vil jeg gerne rose det arbejde, som Kommissionen har gjort, især for at styrke den finansielle arkitektur. Der er faktisk nu fire vigtige direktiver, som Kommissionen har forelagt, og som Rådet (økonomi og finans) har godkendt inden for en meget kort periode siden september.

Joseph Daul havde absolut ret i at fremhæve dette arbejde og ligeledes understrege behovet for at genoprette tilliden og vise vores tillid gennem vores holdning. Som flere medlemmer sagde, findes denne tillid i enhed og koordinering.

Jeg vil gerne berolige hr. Daul, som jeg kender godt, og jeg ved, at han er meget tættere på den sociale markedsøkonomis værdier og ikke på nogen måde en tøjsløs kapitalist. Jeg vil gerne berolige alle. Den mindste kontakt med ham ville bekræfte dette. Derfor vil jeg gerne takke ham for det og også sige, at vi faktisk har iværksat den institutionelle køreplan, og at jeg er klar over de bekymringer, han gav udtryk for, og hans gruppes bekymringer på dette område.

Jeg vil også gerne sige til hr. Rasmussen, at målet for beskæftigelsesniveauer selvfølgelig er kernen i det franske formandskabs bekymringer. Vi er enige i det, hr. Rasmussen sagde, og som også andre medlemmer har fremhævet, nemlig at vi er opmærksomme på, at vi med større koordinering vil fordoble eller endog mere end fordoble den merværdi, som vi kan skabe, og vi er enige i hr. Rasmussens kommentarer, hvad angår metoden, dvs. lanceringen af specifikke projekter, praktiske mål og en tidsramme.

Jeg vil gerne berolige Graham Watson, som har en yderst pragmatisk og rigtig indstilling. Hr. Watson fremhævede med rette, at vi stadig skal handle hurtigt. Jeg tror ikke, jeg behøver sige det igen til rådsformanden, men jeg vil bede ham om at handle endnu hurtigere. Jeg tror faktisk ikke, at han har glemt behovet for hurtig handling. Jeg vil gerne berolige hr. Watson med, at det stadig er presserende. Det er vi fuldstændig klar over. Som De sagde – og ligeledes fru Doyle, som er til stede i salen – må vi heller ikke, især hvad angår bekæmpelsen af klimaændringerne, ofre langsigtede krav til fordel for kortsigtede interesser, hvilket også fru Harms fremhævede. Vi må heller ikke give efter for den egocentri, som nogle gav udtryk for, i stedet for at vise vores solidaritet, nemlig med vores central- og østeuropæiske venner, især i Polen, de baltiske lande og andre lande. Dette emne vil også blive drøftet på Det Europæiske Råds møde den 11. og 12. december.

Jeg har fortalt fru Harms, at vi ikke må slække på disse mål. Det er på ingen måde formandskabets hensigt at slække på sine mål. Jeg sagde, at pakken fra Kommissionen var konsistent, at den indeholdt flere mål, som var fastsat i rette tid, ikke af det franske formandskab, og at disse mål skal overholdes. Dette er en moralsk forpligtelse i den nuværende krise. Vi kan ikke indlede internationale forhandlinger og tro, at det er udviklingslandene, som skal gøre den største indsats. Vi har ligeledes pligt til at være solidariske med udviklingslandene på dette område.

Hvad angår den aftale, der blev opnået som led i trilogien med Europa-Parlamentet, hvilket jeg takker Parlamentet for, synes jeg, det er en afbalanceret aftale og et meget præcist langsigtet mål, som er opstillet for biler. For det andet er et progressivt straffesystem, der virker tilskyndende, på plads, hvilket også er udarbejdet for producenter. For det tredje nævnes fremme af grønne innovationer i aftalen.

Hvad angår de finansielle markeder, henviser jeg fru Harms til det, som jeg sagde for at støtte hr. Dauls bemærkninger for lidt siden. Jeg er glad for, at hr. Crowley omtalte den nødvendige koordinering. Jeg forstår, hvad han sagde om de initiativer, som den irske regering har taget. Vi har et tæt samarbejde. Vi overvåger dette meget nøje, og De kan regne med, at formandskabet udviser forståelse og tolerance, som De sagde.

Jeg vil gerne sige til fru McDonald, at vi kender den valgmæssige og sociale kontekst i Irland, at vi ligeledes forstår Irland, og at der ikke er tale om en kynisk manøvrering i alt dette eller i den dialog, vi har haft med de irske myndigheder. Begge parter forsøger at være konstruktive, således at vi, som kommissionsformand Barroso fremhævede, kan holde kursen, en kurs, der, som krisen klart viser, stadig er absolut nødvendig, når det gælder den institutionelle kontekst og Lissabontraktaten.

Til fru Dahl vil jeg sige, at vi vil handle sammen med Irland, som vi selvfølgelig skal vise solidaritet, men at begge sider skal udvise ansvarlighed. Jeg vil faktisk berolige hr. Allister med, at vi kan handle effektivt på disse forskellige områder.

Som afslutning på min tale vil jeg sige, at jeg, hvad angår det, som de forskellige talere og kommissionsformand Barroso sagde, og efter at have hørt denne forhandling, er forbavset over det overvældende behov for at bevare vores enhed og vise vores solidaritet. Solidaritet og koordinering i økonomiske og finansielle anliggender. Solidaritet, når det gælder klimatruslen. Solidaritet med de lande, som oplever de største vanskeligheder inden for energisikkerhed. Også solidaritet, hvad angår alle forsvarsanliggender. Ligeledes solidaritet med udviklingslandene og de sydlige lande – EU's kurs over for Middelhavsområdet. Solidaritet med Irland, men også med et ansvar for at finde en løsning og handle, således at Lissabontraktaten kan gennemføres hurtigst muligt. Ligeledes solidaritet mod øst og de østlige nabolande efter Kommissionens initiativ til det østlige partnerskab. Jeg er overbevist om, at dette vil blive godkendt på det næste møde i Det Europæiske Råd. Det er, hvad der efter min mening er vigtigt i vores svar på de udfordringer, som vi i øjeblikket står over for.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Fru formand! Blot for at fokusere på den vigtigste del af min erklæring – den europæiske økonomiske genopretningsplan – vil jeg gerne takke Dem for den brede støtte til Kommissionens plan, nemlig bemærkningerne fremsat af hr. Daul, hr. Rasmussen, hr. Watson og hr. Crowley – mange tak for Deres støtte. Jeg er sikker på, at vi med det franske formandskabs meget aktive rolle – og her vil jeg fremhæve Jean-Pierre Jouyets engagement – kan gøre reelle fremskridt.

Hr. Rasmussen talte om ambition og afsluttede med at sige, at De deler vores ambition. Jeg takker ham for hans bemærkninger. Jeg er først og fremmest enig i, at hovedprioriteten skal være beskæftigelse. Det er fuldt ud foreneligt med målsætningerne i Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Jeg er enig i, at det er ved at måle beskæftigelsen, at vi om nogen tid kan vurdere, hvor effektiv vores indsats har været. Det er en kritisk, vanskelig tid, en meget udfordrende opgave. Med hensyn til koordinering kan De regne med Kommissionen: Vi ønsker så meget koordinering som muligt, og vi har instrumenterne til det. Som vi sagde i vores meddelelse, vil vi anmode om et nyt konvergensprogram til medlemsstaterne inden for rammerne af stabilitets- og

vækstpacten og vil også gennemføre den europæiske strategi, dvs. Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse. Med de landespecifikke anbefalinger fra Lissabon – og dem kommer vi tilbage til umiddelbart efter Rådets møde den 18. december – og med de nye stabilitets- og konvergensprogrammer kan vi være sikre på, at medlemsstaterne også koordinerer den måde, de gennemfører den på.

Men nu vil jeg som altid være direkte og åben over for Dem. De siger, at De støtter den. Så bedes De også støtte os, de forskellige politiske familier og Deres politiske familie, når De taler med nogle af finansministrene i regeringerne. Dette er meget vigtigt. Det er vigtigt at nå til enighed med regeringerne på tværs af lande og på tværs af partier, hvis dette skal lykkes.

Det er spørgsmålet, fordi der, som De ved, traditionelt har været stor modstand fra medlemsstaternes side mod selve idéen om koordinering. Da vi gennemgik Lissabonstrategien efter Kok-betænkningen, afviste nogle medlemsstater blankt selve idéen om koordinering. For nogen tid siden, da krisen var på vej, afviste nogle meget højtstående politikere selve idéen om en europæisk plan og endnu mere koordinering.

Det kan med rette siges, at der allerede er enighed om et vist niveau af koordinering i forbindelse med en genopretningsplan. Men der er for at være helt ærlig endnu ikke fuld enighed om behovet for f.eks. at mobilisere ikkeanvendte midler fra fællesskabsbudgettet. Det blev drøftet i går i Økofin-Rådet, uden at der blev opnået enighed. Der blev opnået en meget vigtig aftale, men det var om vores forslag til en forøgelse af Den Europæiske Investeringsbanks kapital. Der var også andre meget vigtige aftaler.

Endelig vil jeg sige, at vi går ind for øget samarbejde, men der er traditionelt, som De ved, en vis modstand. Min politiske pointe er følgende: Hvis vi ikke nu over for denne krise kan blive enige om et øget niveau af koordinering, hvornår kan vi så? Derfor sagde jeg i mine indledende bemærkninger, at dette er en test for Europa. Bortset fra de vigtige og konkrete betingelser i svaret er det også en test for Europa for at se, om Europa i realiteten ønsker at omsætte disse bekymringer til reel koordinering i fremtiden. Det er Kommissionens holdning, som jeg vil fremlægge for Rådet.

Et sidste punkt med hensyn til smart grøn vækst. Ja, det er, hvad vi har medtaget i vores forslag. Jeg takker for Deres bemærkninger til dette. Vi har fremsat meget konkrete forslag om energieffektivitet, hurtig indførelse af grønne produkter og udvikling af rene teknologier til biler og byggeri, netop fordi vi ønsker at fremhæve ét punkt: Vi foreslår ikke kun medlemsstaterne, at de skal forbruge blot for at forbruge.

Forbrug blot for forbrugets skyld er ikke en løsning. Det vigtige er, at det er smart forbrug: forbrug, der besvarer det umiddelbare og kortsigtede behov for at stimulere efterspørgslen – af årsager, som jeg vist ikke behøver at uddybe – men også forbrug, der er en reel investering i fremtiden, i vores grønne dagsorden, i vores kamp mod klimaændring, i energieffektivitet, i sammenkoblinger og i innovation. Det er dét, vi foreslår: forbrug, der på kort sigt ikke er i strid med de mellemlang- og langsigtede mål. Det er det forslag, som vi vil forsøge at få godkendt i Rådet. Jeg er overbevist om, at vi nu er meget tættere på det, og jeg håber, at vi vil se historiske beslutninger på det næste møde i Rådet.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det glæder mig at tale til Parlamentet igen som netop udnævnt leder af det britiske Konservative partis delegation. Jeg kan forsikre Dem, at jeg i opløbet til valget til Parlamentet vil være en ihærdig fortaler for den type Europa, mit parti ønsker at se, og at jeg vil være meget kritisk over for det socialdemokratiske Europa, som hr. Rasmussen – der netop har forladt os – og hans kolleger efterlyser i deres valgmanifest, som blev offentliggjort i denne uge. Det er bestemt meget nedslående læsning.

To af mine kolleger var i Mumbai med handelsdelegationen i sidste uge og var i alvorlig fare. Jeg vil gerne udtrykke både vores fordømmelse af disse ugeringer og vores tak til navnlig det franske formandskab for den hurtige indsats og beskyttelse, som det gav de medlemmer af Parlamentet, som deltog i den pågældende delegation, herunder mine egne britiske kolleger.

Rådet har en fuld dagsorden: den økonomiske og finansielle krise, Lissabontraktaten, klimaændring og den fælles landbrugs politiks fremtid. Jeg vil kun tale om de økonomiske spørgsmål nu. I Det Forenede Kongerige har regeringen annonceret historiens højeste niveau af låntagning. Vores finansminister vil fordoble statsgælden til 1 trillion GBP inden for de næste fem år. Han har også annonceret skattelettelser på 20 mia. GBP og har trukket skatteforhøjelser på 40 mia. GBP tilbage. Hans såkaldte skattemæssige stimulering vil sikre, at vores recession – som Kommissionen med rette har betegnet situationen – vil være den længste og dybeste overhovedet i EU. Kun i lande med sunde offentlige finanser kan stimulering af denne type være en hjælp. Hvad angår Det Forenede Kongerige, vil vi være nødt til at optage massive lån inden for overskuelig fremtid.

I sidste uge fik vi detaljer om Kommissionens vigtige genopretningsplan, som efter min mening indeholder nogle meget positive punkter, men jeg frygter, at dette initiativ alene ikke er nok til at håndtere de aktuelle problemer. Vi bør fokusere på at få bankerne til at låne til hinanden og til virksomheder og almindelige mennesker. Når arbejdsløsheden forventes at stige drastisk, skal vi opbygge tillid og ikke efterlade en arv med gæld og højere skatter til vores børn og børnebørn.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Fru formand! I modsætning til hr. Kirkhope mener jeg, at valgmanifestet fra Madrid er et dokument med håb og et signal om, at der er en vej ud af krisen, som vi på alle måder skal støtte.

Parlamentet støtter det franske formandskabs indsats på topmødet i næste uge for endelig at skabe klarhed med hensyn til ratificeringen af Lissabontraktaten. Vi kan ikke gå til valg til Parlamentet, når det er usikkert, om denne traktat kommer eller ej. Det ville være en opfordring til alle Europas modstandere til at udnytte valget til en showkamp, nemlig kampen for eller imod en traktat, der allerede er blevet ratificeret af 25 medlemsstater. Udvalget om Konstitutionelle Anliggender har derfor udformet en beslutning, hvor vi opfordres til at gøre, hvad der er muligt for at opnå ratificering, måske endda inden valget. Vi er nødt til at få vished på topmødet. Dette må ikke udskydes til næste år.

Der vil blive afholdt en anden folkeafstemning i Irland. Vores erklæring om kommunikation i partnerskab er en prøveballon for, om vi kan informere befolkningen. Vi må ikke overlade det til Europas modstandere.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru formand! Med hensyn til traktaten gør vi nu efter min mening endelig fremskridt. Den tjekkiske domstol og det irske parlament har udførligt og beslutsomt skudt angrebet mod traktaten fra nationalistiske og reaktionære kræfter i sænk. Den ærede repræsentation for Sinn Féin har naturligvis forladt os, men jeg taler om dette spørgsmål som demokrat, ikke som lobbyist eller bureaukrat.

Det er nu op til det tjekkiske parlament og den irske regering at tage de næste afgørende skridt. Vi har brug for et klart tilsagn fra premierministeren om, at han vil afholde en anden folkeafstemning på et bestemt tidspunkt, og vi har brug for en mere professionel kampagneplan. Parlamentet appellerer her til den irske befolknings dybtgående generøsitet og til deres skarpe intelligens, så de kan indse de alvorlige konsekvenser ved endnu et "nej".

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Fru formand! Polen har ydet en stor indsats for at opnå et kompromis om klimapakken. Vi foreslog en ændring af referenceåret og medtagelse af den CO₂, der absorberes af skove, i opgørelsen. I dag vil vi foreslå et system, der tager udgangspunkt i benchmarks baseret på de bedst mulige teknologier, og som udelukker visse sårbare industrier fra auktionssystemet.

Næste skridt er op til formandskabet. Vi kunne finde en løsning for den tyske bilindustri. Hvorfor kan vi så ikke finde en for de centraleuropæiske lande? Vores land kan ikke acceptere et tilsyneladende kompromis, der kun sænker Polens fremskridt hen imod auktionssystemet.

Vi kan ikke acceptere, at de hypotetiske klimamålsætninger skal opnås ved at hæve energipriserne og ved at flytte elproduktionen samt cement-, metal- og glasproduktionen til tredjelande, så disse mål vil blive opfyldt på bekostning af langsommere økonomisk udvikling og masseafskedigelse. Ingen i Polen kan acceptere dette. Regeringen kan ikke, og det kan oppositionen heller ikke.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Den moderne verdensøkonomi er baseret på en gigantisk pyramide af gæld: landenes, bankernes, selskabernes og virksomhedernes gæld. Alle disse former for gæld hænger sammen. De strukturelle fejl ved det økonomiske system, som vi oplever, og det fordrejede markedsøkonomiske system hænger grundlæggende sammen med et pengecreditsystem.

Fejlene ved økonomien skyldes sammenkædningen af systemet for skabelse af penge med kredit. Maurice Allais sammenlignede det med en kræftsygdom, der ubønhørligt æder den kapitalistiske økonomi væk. Dette system betyder, at der skabes købekraft uden reel bagvedliggende værdi. Der skal derfor gennemføres seriøse reformer af banksystemet og det finansielle system. Skattesystemet skal reformeres, og den måde, børserne arbejder på, skal også ændres.

Hvad angår planen om at lukke hullerne i finanskrisen ved at tilføre penge – de fortsætter tilsyneladende i mit land – kan de efter mening lige så godt lægge dem, hvor månen ikke skinner.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg håber, at regeringslederne i de forskellige EU-lande i næste uge vil afvise Kommissionens forslag om et forenet svar på den økonomiske krise. At bruge 200 mia. EUR af skatteydernes penge centralt på grønne investeringer og innovationsforanstaltninger er ingen kur for 27 forskellige økonomier. Det er heller ingen kur at øge eller sænke skatterne centralt eller at

regulere størrelsen af landenes budgetunderskud og statslige garantier. Jeg er overbevist om, at medlemsstaterne skal samarbejde, men de skal selv fastlægge deres egne specifikke foranstaltninger på baggrund af den situation, de befinder sig i, i stedet for at få dem dikteret af Bruxelles.

Rådet bør også afvise at presse medlemsstaterne til at gennemføre ratificeringen af Lissabontraktaten. Det bør anerkende, at traktaten ikke er død på grund af irerne. Jeg er bange for, at Lissabontraktaten kan ændre det moderne Europa til et område med konflikt, forræderi og splittelse. Det skyldes, at den giver stor magt til en juridisk knippel, som kan bruges til at slå de små lande, og det kan kun føre til vold, krig og fattigdom. Lissabontraktaten truer dermed EU's eksistens som en katalysator for frihed, velstand og fred.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Problemerne med at evakuere europæiske borgere fra Mumbai afslørede nødvendigheden af tættere koordinering på området for sikkerhed og forsvar i EU. Samarbejdet med Rådet har forløbet særdeles godt i de seneste måneder. Samarbejdet med det franske formandskab og Rådet har været særdeles frugtbar.

Den centrale begivenhed har uden tvivl været krisen i Georgien. Her handlede Rådets formandskab hurtigt. Det forhandlede en våbenhvile og sikrede, at observatører kom til Georgien i god tid, og at EU var i begivenhedernes centrum. Ved samme lejlighed blev en række mangler dog også afsløret. Vi så, at vores Bruxellesinstrumenter til krisestyring reelt nåede deres kapacitetsgrænse ved denne lejlighed. Det er helt klart, at vi skal forbedre både EU's formåen i forbindelse med forebyggende analyser og instrumenterne til krisestyring.

Som vi ved, gennemfører EU i øjeblikket en revision af sikkerhedsstrategien, som skal afsluttes ved udgangen af året. Denne sikkerhedsstrategi har vist sit værd. Principperne skal fastholdes. Der er enkelte punkter, som skal ændres og tilpasses den aktuelle virkelighed. Endnu vigtigere end tilpasningen af sikkerhedsstrategien er dog gennemførelsen af denne sikkerhedsstrategi. Vi anmoder derfor om, at der udarbejdes en hvidbog om sikkerhed og forsvar i Parlamentet. Måske den franske hvidbog, der er udarbejdet om dette emne, kan bruges som model, fordi vi har her brug for en meget bred debat om udformningen af denne hvidbog – en offentlig debat om den europæiske sikkerhed. Europæisk sikkerhed bør ikke kun drøftes bag lukkede døre – det er et spørgsmål, der vedrører alle borgere.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Der er i Irland et overvældende ønske om at forblive i centrum af de europæiske anliggender og at sikre, at Europa kan handle effektivt og gennemsigtigt til fordel for medlemsstaterne. Det er især tilfældet og vigtigere end nogensinde før under den nuværende finansielle og økonomiske krise.

De irske borgere har dog brug for forsikring om, at nejsigernes vildledende påstande i forbindelse med Lissabontraktaten om Kommissionen, om abort, om værnepligt, om militær neutralitet, om arbejdstageres rettigheder og om offentlige tjenester ikke er baseret på kendsgerninger.

For at forbedre muligheden for en ratificering af Lissabontraktaten markant skal stats- og regeringscheferne beslutte, at Lissabontraktatens mekanismer, når den er trådt i kraft, skal bruges til at sikre, at alle medlemsstater får ret til at udpege en kommissær uden begrænsning. En forlængelse af denne ret fra 2014 til 2019 vil efter min mening ikke være nok til at sikre ratificering i Irland.

Et tilsagn om tilføjelse af en social klausul om arbejdstagerrettigheder til direktivet om udstationering af arbejdstagere ville betyde meget for imødegåelsen af de risici, der er opstået som følge af dommene i sagerne om Laval, Viking og Rüffert, som har givet anledning til bekymring i Irland. Jeg opfordrer indtrængende Rådet og Kommissionen til omgående at tage fat på disse spørgsmål på det kommende topmøde.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru formand! Den pakke af kriseforanstaltninger, som Kommissionen og de forskellige medlemsstater har vedtaget, vil ødelægge stabilitetspagten. Jeg glædede mig over den foreslåede revision, men det er vigtigt at sikre, at den nye pagt ikke hurtigt bliver endnu et fiktivt værk og endnu en kilde til ubestridelig forlegenhed.

Burde vi ikke, samtidig med at vi ændrer stabilitetspagten, revidere kriterierne for medlemskab af eurozonen? Nogle lande baserer deres håb om valutastabilisering på denne foranstaltning, idet de frygter en gentagelse af de nylige spekulative angreb på deres valutaer. Et andet spørgsmål: I en situation, hvor støtte til forskellige industrier under pagten sanktioneres, hvad skal vi så mene om EU's strenghed over for problemet med de polske skibsværfter?

Endelig: Er det virkelig med hensyn til CO₂-emissioner umuligt at finde en løsning, som vil sikre, at Polen ikke skal importere billig elektricitet fra Ukraine og Rusland?

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil først gerne takke Kommissionen for den økonomiske genopretningsplan og udtrykke håb om, at den ikke vil blive brugt til at støtte dårlige bankfolk og deres lønninger, men at den vil yde reel støtte til virksomhederne. Virksomhederne arbejder under de måske vanskeligste forhold, fordi de hæmmes af en enorm mængde bureaukrati. Ligesom vi nu gennemfører et sundhedstjek af den fælles landbrugspolitik, burde vi også gennemføre et sundhedstjek af direktiver og forordninger for at se, om der er for mange bureaukratiske hindringer for vores virksomheder, og om gennemførelsen af disse forordninger og direktiver ikke er blevet for bureaukratisk i medlemsstaterne. Det er kun vores virksomheder, der kan få os ud af denne krise. Der skal derfor gennemføres et sundhedstjek linje for linje.

Med hensyn til klimaændring støtter jeg ønsket om fleksibilitet på området for emissionspolitik, da mit land f.eks. opnåede og oversteg målet på 20 % for brugen af vedvarende energi for nogen tid siden. Jeg ønsker ikke, at mit land, som i høj grad har brug for økonomisk udvikling, pålægges yderligere hindringer.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru formand! Selv om andet halvår tidsmæssigt ikke er det mest ideelle, har franskmændene under deres formandskab for EU bevist, at de med rette kan betragtes som en ledende og drivende kraft i EU. Jeg har været medlem af Parlamentet i fire og et halvt år. Jeg kan positivt sige, at Frankrig har haft den mest aktive tilgang til at løse alle de 27 medlemsstaters problemer.

Den historiske forandring, der opstod efter valget af den karismatiske og meget aktive præsident Sarkozy, er uden tvivl positiv. Han viste også sine evner i den omgående reaktion på problemerne mellem Rusland og Georgien. Finanskrisen brød også ud i den periode, og franskmændene reagerede omgående på den ved at annoncere behovet for en systematisk løsning og revision af EU's kontrolmekanismer og finansielle mekanismer, herunder fra et globalt synspunkt. Det var under det franske formandskab, at EU fik ry som en aktiv spiller i verdenspolitikken, da G8- og G20-topmøderne blev afholdt på initiativ af den franske præsident og formand Barroso.

Jeg tror, at det kommende møde i Rådet vil blive succesrigt, og at alle europæiske institutioner vil arbejde videre i fællesskab.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Efter anmodning fra Rådet og som svar på Parlamentets forventninger har Kommissionen udarbejdet og i dag fremlagt en meddelelse om det østlige partnerskab, som i henhold til formanden for Rådet, minister Jouyet, vil blive fremlagt på topmødet.

Jeg vil lykønske Kommissionen med denne meddelelse, som jeg roser. Parlamentet har gennem længere tid været banebrydende og fortaler for idéen om at uddybe forholdet til vores østlige naboer. Vi har brug for en stærk EU-tilstedeværelse mod øst i synergi med vores naboer omkring Middelhavet. Af hensyn til stabiliteten ved vores dørtrin bør vi tilbyde håndgribelige udsigter til de nærmeste naboer. Vi skal derfor støtte idéen om at skabe et udvidet partnerskab, som grundlæggende omfatter fem områder: associeringsaftaler, en multilateral ramme for samarbejde, et omfattende og dybt frihandelsområde, visumliberalisering og i sidste ende visumfri indrejse og sidst, men ikke mindst energisikkerhed.

Jeg glæder mig navnlig over forslaget om at øge EU's øremærkede finansielle støtte til den østlige dimension af den europæiske naboskabspolitik. For to år siden fik vi i Parlamentet idéen om at styrke den parlamentariske dimension af den europæiske naboskabspolitik. Vores forslag har til formål at etablere en fælles parlamentarisk forsamling bestående af medlemmer af Parlamentet og deputerede for parlamenterne i de seks lande. Et sådant forum vil være en fremragende platform for vores samarbejde med vores partnere og for partnernes samarbejde med hinanden.

Vi, EU, har brug for venner omkring os, men vi har også brug for, at de er venner med hinanden. Jeg er derfor især glad for idéen om at samle Euronest – en forsamling – som, hvis Kommissionen accepterer den, vil være et instrument for demokratisk og parlamentarisk granskning af de østlige partnerskabsprojekter.

Det østlige partnerskabsprojekt udgør efter min mening ikke kun et nyt forbedret format, det vil også styrke EU både internt og eksternt. Udvidelse og opgradering af forbindelserne, både de politiske og de økonomiske, med vores østlige naboer vil bidrage til vores økonomiske dynamik samt politiske og internationale indflydelse.

Jan Andersson (PSE). – (SV) Fru formand! Den vigtigste opgave for de europæiske politikere i de kommende år er at sikre beskæftigelsen og velfærden. Vi har nogle gode år bag os, men vi oplever nu, at arbejdsløsheden stiger hurtigt. Jeg er enig med Kommissionen med hensyn til behovet for en koordineret indsats og for en sammenkædning af de kortsigtede forpligtelser og foranstaltninger med langsigtede forpligtelser. Jeg støtter også hr. Rasmussens forslag om klare mål for at sikre beskæftigelsen.

Hvad angår de kortsigtede foranstaltninger, er det vigtigt, at forbrugerne har tillid til økonomien. Vi skal frem for alt beskytte de dårligst stillede og deres forbrug.

Hvad angår de mere langsigtede løsninger, er det vigtigt, at vi ikke kun fremlægger investeringer, der ville blive foretaget alligevel i en mere miljøvenlig infrastruktur og i mere miljøvenlige bygninger, men også investeringer, der kan forbedre lønmodtagernes kompetencer, så vi fastholde en stærk position i fremtiden. Vi skal kombinere vores instrumenter på europæisk plan med koordinerede foranstaltninger i medlemsstaterne. Vi må ikke gøre det, som nogle forslår – nemlig for lidt – fordi vi så risikerer både højere budgetunderskud, højere arbejdsløshed og ringere velfærd. Vi skal handle hurtigt og med tilstrækkelig kraft.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru formand! De emner, der vil blive drøftet på det kommende møde i Rådet, omfatter klimapakken.

CO₂-emissioner og alle problemer i forbindelse med den såkaldte globale opvarmning kommer mere og mere til at ligne en ideologi. Vi bekymrer os alle om ren luft og det naturlige miljø. Forskning har dog vist, at den menneskelige indvirkning på klimaændringerne er ubetydelig.

Hvis det er sandt, at menneskelige aktiviteter tegner sig for så lidt som 4 % af de globale CO₂-emissioner, og at EU's andel heraf er 15 %, vil det betyde, at vi skal bruge flere hundrede milliarder euro på at reducere de globale CO₂-emissioner med mindre end 0,5 %, mens de øges i lande som Indien og Kina.

Det er svært at tro, at beslutningstagerne i EU ikke kan forstå disse implikationer. Det er sandsynligvis ikke tilfældigt, at nogle lande, f.eks. Frankrig, vil sælge deres CO₂-emissionskvoter til andre. Resultatet af det er forudsigeligt: Inden for kort tid vil sælgerne i praksis overtage blandt andet de polske kraftværker.

I den forbindelse skal vi omdefinere betydningen af ordet solidaritet i Europa.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Der er mange alvorlige emner, der skal behandles på det kommende topmøde, ikke mindst et koordineret svar for hele EU på den globale udfordring i forbindelse med den alvorlige økonomiske nedgang. Den ledsages af en alvorlig krise i tilliden til vores banksystemer, fordi de ikke har kunnet opretholde et acceptabelt likviditetsniveau til at støtte de daglige kommercielle og industrielle aktiviteter i alle vores medlemsstater. Det betyder, at millioner af levedygtige arbejdspladser og tusinder af solide virksomheder er i fare for at gå ned, mens vi taler. Vi skal mobilisere alle europæiske institutioner for at reagere på krisen. Denne krise kommer – i henhold til Kommissionens genopretningsplan – på et tidspunkt, hvor vi står over for et omfattende strukturelt skifte mod lavemissionsøkonomien med store nye økonomiske muligheder og også betydelige fordele, fordi vi går forrest.

Det fører mig til topmødeforhandlingerne om klima- og energipakken, som vi skal drøfte i detaljer i morgen, så jeg vil begrænse mig til et enkelt punkt, nemlig at understrege vigtigheden af fuld respekt for den fælles beslutningsprocedure mellem Rådet og Parlamentet og at fremhæve, at enhver politisk aftale om udestående spørgsmål – spørgsmål i kantede parenteser – der drøftes mellem stats- og regeringschefer på topmødet, skal fremlægges som kompromisaftaler på efterfølgende treparts-møder af det til stadighed hårdarbejdende franske formandskab, og derefter vil de muligvis blive accepteret af Parlamentet. Vi vil være med, men vær opmærksom på, at det ikke bliver for enhver pris, selv om jeg fuldt ud støtter målet om enighed ved førstebehandlingen.

Nu til spørgsmålet om Lissabontraktaten. Ja, vi har haft tid til at fordøje og analysere afstemningen fra den 12. juni, men nej, minister Jouyet, vi vil ikke – og bør end ikke forsøge at – ratificere traktaten igen i begyndelsen af næste år. Hvis vi gør det, risikerer vi endnu en fiasko med vores særdeles upopulære regering. De skal ikke holde vejret, mens De venter på premierministerens køreplan – dvs. hvis De får en – for at annoncere en dato for en folkeafstemning. Jeg har i dag lyttet til de kyniske forelæsninger fra Sinn Féin om den risiko for militarisering, der er skrevet med småt i Lissabontraktaten, og til hr. Allisters falske bekymringer for de irske vælgere – flere eksempler på det niveau af intellektuel uærlighed, som de irske vælgere udsættes for. Der er dog også en gruppe, som udviser ægte bekymring. Jeg takker det franske formandskab for dets tilbud om hjælp med retlige garantier og andre forsikringer, der måtte være behov for. Jeg takker alle medlemmer og Dem, fru formand, for Deres forståelse, mens vi fortsætter med at misbruge Deres tålmodighed.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! Jeg takker det franske formandskab for dets gode resultater og ønsker det held og lykke på topmødet. I begyndelsen af sit formandskab vidste Frankrig ikke, at en global finanskrise ville bryde ud, og at denne krise ville blive dets største udfordring. Jeg respekterer Frankrigs og EU's svar på krisen.

Hvad angår det andet emne, der skal drøftes på topmødet, nemlig klimaændring, glæder det mig, at det franske formandskab forstår de vanskeligheder, nogle lande har med hurtigt at afskaffe brugen af kul til elproduktion, og jeg håber, det vil tage disse vanskeligheder i betragtning. Den kendsgerning, at verdensklimakonferencen afholdes i Poznań, viser Polens vilje til at deltage i processen med at reducere kulstofudledningen. Vi har dog brug for tid til at ændre vores energisystemer og regner med hele EU's solidaritet i denne sag.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne benytte en anden indgangsvinkel. Topmødet finder sted i en fase præget af stigende tillid blandt EU's borgere. Mere end to tredjedele af den østrigske befolkning – selv om de ikke er alene – mener, at vi kun kan overvinde krisen med hjælp fra EU – og det betyder sammen.

Bevidstheden om betydningen af den fælles valuta, euroen, vokser, ikke kun i eurozonen, men frem for alt udenfor. Borgerne føler, at vi kun som et samlet europæisk kontinent kan spille en rolle og har en chance i verden. Reduktionen i energifafhængighed, løftet om at bekæmpe klimaændringerne, styringen af finanskrisen og etableringen af en troværdig forsvars-, sikkerheds- og udenrigspolitik kræver øget europæisk samhørighedsfølelse, beslutsomhed og kapacitet til at handle.

Hvis vi udnytter denne mulighed, vil vi på ansvarlig vis opfylde borgernes forventninger. Lad os finde en fælles plan for ratificeringen af reformtraktaten. Lad os skabe sammenhængende, effektiv og professionel lovgivning som svar på finanskrisen. Lad os finde europæiske reguleringsforanstaltninger baseret på Den Europæiske Centralbanks model. Lad os vise, hvordan en social markedsøkonomi kan fungere på en ansvarlig måde som et europæisk retsgrundlag på området for klimabeskyttelse.

Vi har ikke kun en krise eller mange byggepladser, vi har også en mulighed. Lad os udnytte den, lad os tage ved lære af fortidens fejl. Vi vidste meget og handlede for lidt og for sent. Tiden er kommet til at indlede en ny start med de europæiske borgere.

Umberto Pirilli (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Den krise, vi drøfter, er som en tsunami: alvorlig og ødelæggende. Indtil nu har den fået de finansielle markeder til at kollapse og undermineret grundlaget for realøkonomien. Det tilvejebragte beløb på 200 mia. EUR, som blev vedtaget på EU-topmøderne, er efter min ydmyge mening fuldstændig utilstrækkeligt. Dette tal er mindre end de summer, som Europas aktiemarkeder tabte på én af de mange dage, hvor de lukkede med et stort underskud. Vi skal være mere dristige, mere modige, mere europæiske.

Jeg er med min gruppes samtykke fortalende for, at medlemsstaterne benytter deres egne reserver og til gengæld får en europæisk obligation, der kan handles på markederne, og formand Barroso har allerede direkte fået bemyndigelse til at gøre dette. De vil dog blive forpligtet til at investere det samme beløb i infrastrukturer og foranstaltninger til støtte for de socialt udsatte og produktionssystemet. Disse obligationer, som vil blive bundet til værdien af medlemsstaternes reserver, vil skabe tillid og hjælpe med at opnå det likviditetsniveau – 2-5 procentpoint af BNP – der kræves for at gennemføre de politikker, som i alles øjne er nødvendige. Alt dette gennemføres uden for Maastrichttraktaten parallelt med en passende genopretningsplan.

FORSÆDE: Mario MAURO

Næstformand

Vito Bonsignore (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne finanskrisen er bestemt uden fortillfælde. Den kunne og burde dog efter min mening have været forudsagt og undgået. Den økonomiske krise har, som tidligere beskrevet af formand Barroso, været "pludselig og uventet". Tillad mig at være uenig. Den økonomiske krise har været pludselig, men alle tegnene har været tydelige startende med indikationerne fra Den Internationale Valutafond i foråret 2007. Nu er det sprog, der bruges af Rådets formand og formand Barroso, dog mere passende og afspejler efter min mening fuldt ud situationens alvor.

Jeg er enig med hr. Karas. Europas borgere regner med os, og vi skal handle. Den europæiske plan, som Kommissionen har udformet for 200 mia. EUR er, må jeg sige, utilstrækkelig. Vi skal udtrykke os klart her. Måske det var alt, hvad De kunne gøre, men det er ikke nok. Det spørgsmål, De skal tage fat på, handler om at tilvejebringe yderligere, separate ressourcer ved at låne direkte fra markedet på dette usædvanlige tidspunkt.

Jeg vil også kort nævne Den Europæiske Centralbank. Der er stor tilbageholdenhed med hensyn til at drøfte denne institution, men vi skal ikke komme ind på årsagerne til det. Efter min mening bør Den Europæiske Centralbank sænke renten i morgen med et procentpoint. Hvis den kun sænkes med et halvt point, vil

markederne igen blive skuffede. Bankens opgave er – som Kommissionen og alle andre har sagt – at holde priserne stabile. Det kan dog efter min mening også opnås uden at gøre evt. rentebevægelser afhængige af inflationsindekset. Nogle gange skal de handlinger, der gennemføres, være fleksible og fremsynede.

Jeg er enig med formand Barroso i, at forbruget skal styres stramt. Vi skal gå i den retning i de europæiske institutioner og i medlemsstaterne, og det gælder også os i Parlamentet. Vi skal måske sætte os selv i stand til at yde mere støtte til det mod, som Kommissionen i øjeblikket udviser.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke det franske formandskab for at have påpeget og løst mange problemer i de seneste måneders vanskelige tider. Vi ved dog, at evnen til at handle i høj grad afhænger af Lissabontraktaten. Her ser vi, at der er en rapport fra begge de irske parlamenter. Formanden har anført, at det er en meget ansvarlig, fremsynet og intelligent rapport, der omhandler bekymringer, men også viser, hvordan vi europæere kan løse dette problem sammen.

Jeg opfordrer det franske formandskab til at påtage sig opgaven med at udvikle en plan, som gør det muligt at inkludere og seriøst tage hensyn til de irske holdninger og bekymringer, som ikke har noget med traktaten at gøre, herunder f.eks. spørgsmålet om kommissærer, og som kan vise vejen ud af det demokratiske underskud, som de selv ønsker at forbedre gennem bedre forbindelser mellem Parlamentet og regeringen i Irland. På det grundlag kan vi ratificere traktaten, hvis vi følger den vej, som det irske parlament allerede tydeligt har afmærket. Vi bør efter min mening benytte denne vej for at opmuntre vores irske venner, og i den forbindelse skal vi have en tidsplan, så vi undgår at komme bagefter som følge af det britiske valg, der kommer nærmere. Finanskrisen viser tydeligt, at flere og flere borgere anerkender, at Europa er uundværligt, som det franske formandskab viste i Georgien og under finanskrisen.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Tidligere henviste minister Jouyet til terrorangrebet i Mumbai og viste solidaritet med Indien. Det glæder jeg mig meget over. Varme ord skal dog ledsages af handling. På baggrund af den massive stigning i antallet af ofre for terrorangreb i hele verden, hvor uskyldige mennesker fra øst, vest, nord og syd i stigende grad rammes, er det en fejl fra Rådets side, at det ikke sætter dette spørgsmål på dagsordenen for det næste møde i Rådet. Dette emne er ikke mindre vigtigt end de andre emner, vi drøfter. USA handler, men Europa gør ikke.

Mens vi taler, er Condoleezza Rice derovre, men hvor er Javier Solana? Spændingerne stiger mellem to atommagter. Europa bør og kan gøre mere, navnlig ved at se på aftaler, som f.eks. dets strategiske partnerskab med Indien, og ved at yde tilstrækkelige ressourcer til de mål, der udtrykkes deri, så de kan opnås og realiseres.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Hr. formand! På topmødet skal det drøftes, hvordan Lissabontraktaten skal gennemføres. En nøgle til løsningen ville være, at hver medlemsstat får sin egen kommissær. Jeg håber, at det vil blive overvejet seriøst, og at det vil blive opnået. Under det franske formandskab kan Frankrig næppe have indvendinger mod idéen med den begrundelse, at Kommissionen vil blive for stor, når vi ved, at der i øjeblikket er 37 ministre i den franske regering. Argumentet om, at Kommissionen vil blive for stor, hvis hver medlemsstat har en kommissær, har aldrig holdt vand. Det vil efter min mening bringe medlemsstaterne tættere på hinanden og øge legitimiteten, og jeg håber, at man vil indse dette og omgøre tidligere beslutninger, især fordi de ikke har været helt rationelle.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Fra den dato, hvor Kyotoprotokollen blev underskrevet, har Polen reduceret sine CO₂-emissioner med 33 %. I samme periode øgede andre EU-lande deres emissionsniveauer, selv om deres elproduktionsindustrier ikke primært er baseret på kul. Forsøget på at fastlægge den dato, som emissionsniveauerne skal måles fra, til en senere dato end datoen for underskrivelsen af Kyotoprotokollen viser derfor, hvor uretfærdigt dette problem håndteres.

Samtidig er idéen om at afbøde virkningen af finanskrisen ved at berøve 80 000 polske skibsværftsarbejdere for deres job i sandhed usædvanlig. Jeg håber stadig, at Kommissionen vil omgøre denne beslutning, som er så urimelig under de nuværende omstændigheder.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg undskylder, at min stemme ikke er så god, men det er måske heldigt nok. Jeg kunne have hidset mig op over nogle af bemærkningerne fra min kollega fra Sinn Féin om Lissabontraktaten.

Lad mig blot sige, at vi i Irland har vendt op og ned på det hele. Vi har faktisk haft en rigtig god debat om Lissabontraktaten siden afstemningen. Hvis det bare havde været omvendt! Nu er der logik og fornuft i det, der tales om i Irland.

Og jeg vil sige til de udskaeldte bureaukrater og lobbyister, at de efter min mening er noget af det bedste, vi har. De bør ærlig talt svare igen. Det er ironisk, at Sinn Féin taler om offentlige tjenester, der køres af bureaukrater, og samtidig fordømmer netop bureaukraterne i disse institutioner.

Vi afventer, hvad den irske regering siger i næste uge. Den har i øjeblikket ikke stor tilslutning i offentligheden, så tiden er måske ikke den rette til at tale om en anden folkeafstemning, hvis det er, hvad der skal ske. Men fornuften har vundet frem i Irland. Befolkningen overvejer nu den situation, vi befinder os i, og erkender, at vi skal være Europas hjerte som følge af den aktuelle krise.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Hr. formand! I en situation, hvor 25 eller 26 lande har sagt "ja" til Lissabontraktaten, og kun ét har sagt "nej", er det ikke urimeligt eller udemokratisk at spørge, om det ene land er villigt til at genoverveje, men kun hvis resten af os er villige til at imødegå de bekymringer, der kom til udtryk gennem deres nej. Formålet er ikke at ignorere resultatet af den irske folkeafstemning. Formålet er at reagere over for resultatet af den irske folkeafstemning, se på de bekymringer, der kom til udtryk, og forsøge at afhjælpe dem.

Det kræver dog naturligvis, at Irland fortæller os, de andre lande, hvilke bekymringer det præcis drejer sig om. Det betyder, at de skal definere en liste over krav, som vi så kan besvare eller i det mindste forhandle om. Løsningen skal naturligvis være acceptabel for alle 27 lande. Det bør helst ikke kræve genforhandling af hele traktaten, men fortolkning af den, præcisering af den og justering af den måde, den kan gennemføres på, for at afhjælpe bekymringerne. Jeg har bestemt tiltro til, at det kan gøres, men det kræver et første skridt fra Irland. Det glæder mig, at det irske parlament har taget initiativ til dette og ikke kun har overladt det til regeringen.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Der er lige afholdt valgt til parlamentet i Rumænien, og jeg kan forsikre Dem om, at den regering, som vil blive dannet, vil føre en sund økonomisk politik.

Jeg takker det franske formandskab og Kommissionen for den måde, de har handlet hurtigt og effektivt over for de problemer, der er forårsaget af den globale økonomiske og finansielle krise.

Jeg ville gerne have hørt mere om pakken af foranstaltninger vedrørende de medlemsstater, der ikke er med i eurozonen, og mulighederne for at få adgang til likviditet i nødsituationer.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Fjernelse af hindringerne for arbejdstagernes frie bevægelighed garanterer ordentlige og anstændige arbejdsforhold for alle europæiske arbejdstagere og er en effektiv metode til at bekæmpe social dumping og skatteunddragelse.

Jeg opfordrer til, at et særligt punkt om fjernelse af de hindringer, der forhindrer fri bevægelighed for rumænske og bulgarske arbejdstagere, føjes til dagsordenen for Rådets møde. Det er nu to år siden, begge lande kom med i EU, og dette skridt er nu blevet nødvendigt, især på baggrund af den økonomiske og finansielle krise.

Energisikkerhed og klimapakken skal ligeledes medtages på Rådets dagsorden. Der handler ikke om, at Europa skal producere mindre, men blot på en mere miljøvenlig og effektiv måde. Medlemsstaterne skal derfor have støtte til at foretage betydelige investeringer med henblik på at modernisere industrielle anlæg i energisektoren, fremme produktiviteten og udvikle transportinfrastrukturen.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, fru næstformand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Forhandlingen har omhandlet tre centrale punkter, som jeg vil komme tilbage til, men først vil jeg takke hr. von Wogau og hr. Kirkhope, som takkede det franske formandskab for dets indsats for de europæiske borgere, der blev fanget i Mumbaitragedien.

Vi arbejdede hårdt sammen med Europa-Parlamentets Generalsekretariat med hensyn til Deres repræsentanter og de regeringsekskursionsmænd, der befandt sig der, men jeg må sige, at vi, som det er fremhævet flere gange, skal fortsætte med at arbejde for bedre koordinering mellem konsulaterne og de lokale diplomatiske tjenester under kriser af denne type og i situationer, som f.eks. den aktuelle situation i Thailand. Det er lykkedes for os, og det skal vi fortsætte med. Jeg var i Roissy-lufthavnen, da flyet fra Mumbai landede, og jeg kunne se, at alle de samme 11 europæiske nationaliteter var repræsenteret på det chartrede fly.

Jeg vil også gerne gentage det, som fru Gill og hr. von Wogau sagde, nemlig at Europa skal være til stede og skal gøre mere over for disse terrorrisici i den pågældende region og andre regioner i verden. Og det rejser et problem, som ikke har været omtalt i forhandlingen, men som vil blive drøftet på Rådets møde, nemlig den europæiske sikkerhedsstrategi. Vi skal tilpasse og opdatere denne strategi for at imødegå terrortruslen,

reagere over for cyberkriminalitet og reagere over for nye farer. Vi skal forbedre – og det glæder mig, at fru Gill stillede dette spørgsmål – vores systemer i forbindelse med planlægning og gennemførelse af militære operationer på europæisk plan. Disse aspekter af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik er, som De ved, vigtige, og det franske formandskab ønsker at sikre, at vi kan opnå fremskridt på dette område, og at der kan vedtages en klar retning på dette område inden årets udgang.

Jeg kommer nu tilbage til det, der er blevet sagt om de institutionelle problemer og traktaten. Jeg hørte fru Doyle og fru McGuinness, og jeg takker for deres taler, som var særdeles klare og præget af ansvarlighed. Jeg hørte også bemærkningerne fra hr. Brok, hr. Corbett, hr. von Wogau, hr. Duff og hr. Leinen om dette emne.

For det første: Jeg mener, at vi gør fremskridt. Vi gør fremskridt ved at tage de irske ønsker alvorligt, og dette er henvendt til fru Doyle og fru McGuinness. Vi forstår dem, og vi forstår den irske politiske situation, der er skabt i det irske parlament, og hvilken indsats der ydes i denne vanskelige situation. Det kan vi tydeligt se. Alle skal dog vise fornuft og ansvar. Vi skal vise det. Vi skal foreslå en afbalanceret løsning, som vil sætte os i stand til at komme videre og opnå fremskridt sammen hen imod gennemførelsen af Lissabontraktaten, når tiden er den rette, men jeg kan fuldt ud forstå vores irske venners tidsmæssige begrænsninger. Disse begrænsninger skal respekteres – der er også politiske tidsfrister – og tages i betragtning.

Jo Leinen fremhævede denne kendsgerning. Det er nødvendigt med mere kommunikation. Vi skal være tættere på befolkningen, og der er, hvad vi gør med fru Wallström, som er mere kompetent end mig på dette område, og som har ydet en stor indsats. Parlamentet, Rådet og Kommissionen er nået til enighed om en kommunikationsstrategi, og fru Wallström har udviklet en strategi, der er blevet varmt modtaget af alle, hvilket jeg så i Dublin. Det er sandt, at vi skal gøre en større indsats på dette område, herunder hvad angår kommunikation.

Hvad angår alt, der er blevet sagt, navnlig af vores polske venner, om klima- og energipakken, skal vi naturligvis tage hensyn til den konkrete situation, som jeg har sagt, for de lande, der har en mere problematisk energistruktur, for at nå målene. Vi skal fastholde disse mål. Vi har nu midlerne til at opnå den nødvendige fleksibilitet, så vi kan tage hensyn til de konkrete situationer og anmodninger, som vores polske venner har fremsat. Det franske formandskab gør alt, hvad det kan, for at opnå de nødvendige kompromiser, samtidig med at vi fastholder målene, men De kan være forsikret om, at vi tager hensyn til de særlige forhold i Polen, andre central- og østeuropæiske lande og de baltiske lande og deres ønsker på området for energisikkerhed.

Til fru Doyle, som også fremhævede dette, vil jeg sige, at fælles beslutningstagning faktisk, som hun er bekendt med, er meget vigtig for det franske formandskab. Rådet og Parlamentet har iværksat en forhandlingsprocedure, en trilog, som er udviklet i løbet af den sidste måned som følge af en stor investering, og resultaterne af denne trilog repræsenterer reelt 90 % af pakken, som fru Doyle er bekendt med. Nu mangler vi kun de sidste 10 % af de problemer, som flere af medlemmerne har henvist til i denne forhandling, for at være i mål.

Hvad angår den økonomiske og finansielle krise, er det, som er blevet sagt, efter min mening vigtigt, og følelsen af situationens presserende karakter deles, som det allerede er sagt, af Rådet og Kommissionen. Jeg vil gerne takke hr. Pirilli for hans originale idéer om brugen af reserver, og til hr. Bonsignore vil jeg sige, at planen også afhænger af de tilgængelige midler, hvad angår fællesskabsinstrumenter. Opbygning af en plan vil svare til at ignorere kompetencerne på fællesskabsniveau, de eksisterende instrumenter og det tilgængelige budget, og det kan vi ikke gøre. Det er så langt, vi kan gå.

Jeg mener på den anden side, at Den Europæiske Centralbank har været imødekommende og har handlet tilfredsstillende. Vi afventer faktisk i øjeblikket et signal om renterne. Vi skal se, hvad Den Europæiske Centralbank beslutter. Alt dette er glædeligt, og jeg vil ikke kommentere det yderligere.

Hr. Karas har helt ret i at fremhæve – og Østrig er et perfekt eksempel på dette – at vi også skal kunne gribe mulighederne i forbindelse med krisen, at euroen – og det er blevet bekræftet, og kommissær Almunia ved mere om dette end jeg – at følelsen af at tilhøre EU – navnlig i et land som Deres har dette været slående – er blevet en anden og har ændret sig som følge af denne økonomiske og finansielle krise. Den kendsgerning, at euroen er blevet et benchmark og et symbol for lande både i og uden for eurozonen, er meget opmuntrende.

Jeg vil sige til fru Belohorská, at alt, hvad hun har sagt, vil blive refereret til præsident Sarkozy, og jeg takker hende for det, hun sagde om det franske formandskab og dets indsats. Endelig vil jeg sige til hr. Wolski, at alt vedrørende vores naboer er vigtigt, og vi vil drøfte forslaget om det østlige partnerskab, som er et fremragende forslag fra Kommissionen, på udenrigsministrenes møde i Rådet mandag, i Rådet (eksterne forbindelser) og naturligvis i Det Europæiske Råd.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg takke Dem for de meget konstruktive, relevante og interessante bemærkninger. Der er to specifikke spørgsmål, som jeg indledningsvis vil besvare, og derefter vil jeg evt. fokusere på Lissabontraktaten.

Hr. Jouyet har allerede nævnt – og dette er et svar til hr. von Wogau – at Rådet vil vedtage rapporten om fem år med den europæiske sikkerhedsstrategi. I forlængelse af hr. Jouyets bemærkning vil jeg sige, at Lissabontraktaten naturligvis også vil være en stor hjælp, idet den styrker og forenkler den institutionelle struktur på dette område. Dette vil også være en lejlighed for Rådet til at undersøge, hvordan det kan hjælpe med at sikre sammenhængen mellem alle vores instrumenter og balancen mellem hård og blød sikkerhed. Dette var et svar til hr. von Wogau.

Hr. Wojciechowski spurgte om det østlige partnerskab. Jeg kan fortælle, at vi på Kommissionens møde i dag vedtog et forslag om det østlige partnerskab, herunder en styrket finansiering af aktiviteter, der omfatter økonomisk integration, mobilitetsspørgsmål, social og økonomisk udviklingspolitik, samarbejdsplatforme, fri handel og mobilitet for studerende – alle disse elementer, som indgår i det østlige partnerskab. Jeg glæder mig over, at vi nu har drøftet og vedtaget en sådan plan.

Denne forhandling har vist, at dette er et vigtigt øjeblik for EU. Den har illustreret hele begrebet "bæredygtighed". Bæredygtig udvikling betyder, at vi ikke kan sætte os i gæld og derefter bede de kommende generationer om at komme med en løsning. Vi kan ikke sende problemer med forurening, affald og miljø- eller klimaændringer videre til de kommende generationer, så de kan løse dem for os. Vi kan ikke skabe sociale problemer, som den næste generation skal udrede for os. Hele definitionen af bæredygtig udvikling betyder, at vi skal se på, hvordan vi kan opfylde vores behov på en måde, som ikke påvirker kommende generationer og deres ønske om at tilfredsstille deres behov.

Vi har tre centrale og indbyrdes forbundne problemer, som vi skal løse i løbet af den kommende måned, og som tydeligvis er rykket i forgrunden: den økonomiske genopretningsplan, hvor en beslutsom indsats fra EU's side kan have en reel indvirkning på Europas sociale og økonomiske situation i det kommende år; klima- og energipakken, som vil gøre Europa klar til at lede verden i indsatsen for at fastlægge en troværdig og realistisk vej til en lavemissionsfremtid; og Lissabontraktaten, hvor vi skal finde en ny vej frem for at opnå en traktat, så europæerne kan få gavn af et mere demokratisk og effektivt EU.

Jeg overlader det trykt til mine kolleger, kommissær Almunia og kommissær Dimas, at drøfte genopretningsplanen, som så mange af Dem har kommenteret, og klima- og energipakken i yderligere detaljer. Jeg kan forstå, at det vil finde sted senere i dag og i morgen tidlig, så jeg har blot endnu et par bemærkninger om Lissabontraktaten.

Disse to problemer viser efter min mening præcis, hvorfor vi har brug for Lissabontraktaten. Klimaændring og den økonomiske krise kræver et EU, der kan træffe de rigtige beslutninger hurtigt, effektivt og demokratisk. Hvis Europa skal løfte den tunge vægt for at sikre så grundlæggende ændringer, skal det have det rigtige værktøj til at gøre det.

Parlamentets og Kommissionens forpligtelse over for Lissabontraktaten har altid været klar. Vi ønskede et reelt skridt fremad for Europa og flere beføjelser til det direkte valgte Parlament. Hvad angår de nationale parlamenter, ønskede vi mere indflydelse til borgerne, strømlinede institutioner og mere klarhed med hensyn til, hvem der gør hvad i Europa. Det er naturligvis en skuffelse, at alt dette forsinkes, men det må ikke distrahere os fra det centrale mål, nemlig at se Lissabontraktaten træde i kraft. Det betyder, at vi forhåbentlig kan forfølge målet om fuld ratificering, og det betyder at vinde i Irland.

Jeg var selv i Irland i sidste måned, hvor jeg forsøgte at forklare, hvorfor vi har brug for traktaten. Jeg ønskede også at forstå, hvorfor de irske vælgere havde forbehold. Det, jeg hørte, var i høj grad overensstemmende med de meningsmålinger, vi har set. Ved nogle spørgsmål – f.eks. spørgsmål om skat og forsvar – havde vælgerne bekymringer, som reelt ikke vedrørte traktaten. Ved andre, f.eks. spørgsmålet om den irske kommissær, tog de udgangspunkt i det værst tænkelige tilfælde efter gennemførelsen af traktaten. Mange følte, at informationerne var utilstrækkelige eller uklare, og betragtede en nejstemme som den sikreste mulighed.

Den fremragende rapport, som vi nu har modtaget fra det irske parlaments særlige underudvalg, leverer et meget vigtigt bidrag til afklaringen af disse bekymringer og skitserer også muligheder for at imødekomme dem. Når jeg blev spurgt, fortalte jeg dem, at det var mit indtryk, at der var stor velvilje i Europa med hensyn til at imødekomme irernes betænkeligheder. Kommissionen agter at gøre, hvad den kan, for at samarbejde med Parlamentet og de irske myndigheder for at forbedre kommunikationen om Europa i Irland. Vi arbejder

på et aftalememorandum for at sikre, at vi straks kan påbegynde dette arbejde sammen med regeringen og befolkningen i Irland.

Jeg præciserede dog også, at mit indtryk fra samtaler med forskellige medlemsstater var, at der ikke var noget ønske om at genåbne en institutionel afgørelse, som det har taget syv års lange og krævende forhandlinger at nå til enighed om, og at de 25 medlemsstater, som nu har ratificeret traktaten, og som i mange tilfælde tidligere havde ratificeret forfatningstraktaten – og to ved folkeafstemning – ikke vil begynde på den proces igen. Med valget til Parlamentet foran os er det på tide, at vi holder op med at tale om institutioner og begynder at tale om EU-politikker, som betyder noget for borgerne, og begynder at tale om, hvordan vi kan løse disse store udfordringer og problemer.

Næste uges møde i Rådet vil give os en klar plan for, hvordan vi straks kan føre denne proces videre. Jeg har tillid til, at den vil tilføre den kollektive drivkraft, som er nødvendig for at opnå fuld ratificering af traktaten. Kommissionen vil forsøge at bidrage til dette på den bedst mulige måde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) EU's ledere accepterer ikke befolkningens stemme i den eneste folkeafstemning, det har været muligt at afholde – fordi landets nationale forfatning krævede det – om forslaget til Lissabontraktaten, hvor befolkningen gentog det nej, som befolkningerne i Frankrig og Nederlandene allerede havde tilkendegivet i forbindelse med den europæiske forfatning. I en holdning, der er antidemokratisk og viser en total ligegyldighed over for borgernes stemmer, ser vi igen pres og afpresning for at få Irland til at afholde en ny folkeafstemning eller – endnu værre – til at ændre landets nationale forfatning for at undgå folkeafstemninger. Vi gentager vores kraftigste indvendinger mod denne holdning.

Disse politikker skal omgående kasseres. Vi ønsker en ny retning for Portugal og for Europa, som prioriterer mennesker, forbedring af alles velfærd og respekt for værdigheden for dem, der producerer velstand. Denne nye retning skal afvise det, som præsident Sarkozy kalder omformning af kapitalismen, og skal afvise Den Økonomiske og Monetære Unions politik sammen med den tilknyttede stabilitetspagt og Den Europæiske Centralbanks falske autonomi. Dette vil ikke ske under den såkaldte "europæiske økonomiske genopretningsplan".

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det kommende møde i Rådet vil udgøre endnu en fase i den uacceptable proces med at indføre et traktatudkast, der allerede er blevet afvist tre gange af befolkningerne i Europa.

I stedet for at respektere befolkningernes vilje i Frankrig, Nederlandene og Irland har EU's institutioner (Parlamentet, Rådet og Kommissionen) vist, at de i realiteten er antidemokratiske, idet de insisterer på at fortsætte processen med (parlamentarisk) ratificering af traktatudkastet (som indtil videre kun er afsluttet i Tyskland, Polen og Tjekkiet) og samtidig undgå folkeafstemninger (som den, der for nylig blev afholdt i Sverige), som om de var pest.

De store virksomheder i Europa og deres politiske væbnere – højrefløjen og socialdemokraterne – ignorerer den vilje, som irerne uafhængigt og på demokratisk vis har udtrykt, og de forsøger at "isolere" irerne, så de bedre kan presse og afpresse dem og tvinge dem til at afholde en ny folkeafstemning, som de gjorde det ved Nicetraktaten.

Vi behøver ikke se længere end til Parlamentets uacceptable forslag til beslutning af 17. november 2008 af Udvalget om (såkaldte) Konstitutionelle Anliggender, som "gentager og bekræfter sin godkendelse af Lissabontraktaten" (som om det har beføjelser til at gøre det ...) og "påpeger, at det er nødvendigt, at ratificeringen i medlemsstaterne afsluttes inden for en overskuelig fremtid".

EU toner rent flag!

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne minde Rådet og også Kommission om, at EU er baseret på grundlæggende værdier som demokrati, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettigheder.

Jeg fordømmer derfor på det kraftigste den ånd, som det nylige topmøde mellem EU og Rusland i Nice blev afholdt i. Det er ikke acceptabelt, at vi fortsætter uændret med det argument, at der ikke er noget alternativ.

Mainstreaming af menneskerettigheder i udenrigspolitikken og respekt for retsstatsprincippet er hjørnestenene i ethvert forhold til tredjelande.

Rusland må ikke være en undtagelse, navnlig i lyset af, at det ikke har opfyldt alle de betingelser, der er fastlagt i aftalen efter aggressionen mod Georgien.

Jeg er bange for, at EU vil miste respekt som en seriøs og uafhængig aktør i internationale anliggender. EU's modvillighed med hensyn til at fastlægge klare grænser for en sådan forudplanlagt krænkelse af normerne for international opførsel vil i fremtiden kunne opmuntre til lignende aggression fra russisk side.

Jeg opfordrer derfor indtrængende Kommissionen og Rådet til at overveje deres beslutning om at fortsætte uden ændringer.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg henviser til den nylige meddelelse fra Kommission om EU's økonomiske genopretningsplan.

Jeg understreger vigtigheden af visse bestemmelser i denne plan, navnlig bestemmelserne vedrørende vedtagelsen af foranstaltninger, der har til formål at forbedre energieffektiviteten i eksisterende boliger og offentlige bygninger.

Kommissionen annoncerede, at den vil foreslå en ændring af forordningerne om strukturfondene med henblik på at støtte disse foranstaltninger og udvide de muligheder, der er tilgængelige på dette område.

Det er efter min mening afgørende, at denne ændring har til formål at bruge ressourcerne fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til at forbedre boligerne og at øge den sats på 2 %, der i øjeblikket ydes.

13. Den fremtidige udformning af de globale finansmarkeder og EU's økonomiske genrejsningsplan (forhandling)

Formanden. – Jeg byder velkommen til studerende fra det europæiske universitet i Rom, som har taget plads i den officielle loge.

Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Rådet og Kommissionen om den fremtidige udformning af de globale finansmarkeder og EU's økonomiske genrejsningsplan (O-0124/2008 – B6-0487/2008) og (O-0125/2008 – B6-0488/2008).

Pervenche Berès, spørger. – (FR) Hr. formand, hr. Alumnia, hr. Novelli, hr. Barroso! For kort tid siden hørte vi, at tiden var inde til, at Kommissionen puffede til medlemsstaterne. Hvis det er Kommissionens strategi, er De velkommen her i Parlamentet og vil få vores fulde støtte til gennemførelsen af en sådan strategi.

For os ligger det aktuelle problem i graden af samarbejde mellem medlemsstaterne. Alt for ofte oplever vi en realisering af situationens hastende karakter og en sammenstilling af nationale løsninger, der derefter klædes ud som en europæisk løsning. Vi skal efter vores mening gå videre på en anden måde, hvis vi ønsker at udnytte ressourcerne på en bedre måde.

Hvad angår den internationale finansielle arkitektur, opfyldte og definerede G20 de fremtidige tidsfrister. Når jeg ser på Økofin-Rådets konklusioner, som blev vedtaget i går, slår det mig, at jeg ikke ser et mandat til Kommissionen i disse konklusioner. Jeg opfordrer derfor Rådet til at oplyse, hvordan det vil gennemføre dets forslag, navnlig med hensyn til visse jurisdiktioners manglende samarbejdsvilje og med hensyn til definition af Den Internationale Valutafonds rolle i forhold til andre internationale finansielle institutioner.

Rådet og Kommissionen bedes også oplyse os, hvilke faser der herefter følger med udgangspunkt i den vedtagne tidsplan, og under hvilke betingelser Parlamentet vil blive inddraget i disse forhandlinger, da det efter min mening er den måde, vi skal gå frem, hvis vi ønsker europæisk dynamik.

Med hensyn til genopretningsplanen blev et tal på 1,5 % fremhævet. Sammenlignet med de tal, der tidligere har været nævnt, må dette betragtes som et skridt i den rigtige retning. Vil det være nok? Er det reelt 1,5 %, eller vil allerede planlagte udgifter blot blive omdøbt? Det skal vi undersøge i detaljer.

Hvad angår selve planen, har jeg tre bemærkninger. For det første: Hvis der ikke sker reel koordinering som defineret i traktatens artikel 99, som opfordrer medlemsstaterne til at betragte deres økonomiske politikker som spørgsmål af fælles interesse, vil planen mislykkes. Det overrasker mig, at denne metode end ikke bruges i gårsdagens konklusioner fra Økofin-Rådet. Koordineringen af økonomiske politikker i denne kritiske fase kan ikke blot bestå af medlemsstaternes fremlæggelse af genopretningsplaner, som deres regeringer først har drøftet, og Kommissionen derefter vurderet. Det er ikke nok.

For det andet er jeg overrasket over, at der i dette dokument ikke henvises til udsigterne til et tilbageslag, som helt sikkert er uforenelig med den nuværende traktat, men den idé om mulig forening af medlemsstaternes lån i eurozonen, som cirkulerer rundt omkring, nævnes heller ikke længere, hvilket efter min mening er fornuftigt.

Hvis Kommissionen ønsker at være modig, er tiden inde til at igangsætte sådanne forhandlinger. Måske Rådet ikke umiddelbart støtter et sådant forslag, men i betragtning af Deres tidligere indsats her i Parlamentet er jeg næsten sikker på, at De vil kunne få Parlamentets støtte, og det er derfor umagen værd, at De forfølger denne linje.

Det tredje emne er arbejdspladser og lønninger. De henviste netop til betydningen af målet om arbejdspladser. De må ikke glemme, at det skal være kvalitetsarbejdspladser, ellers vil vi ikke nå de mål, vi har fastlagt i Lissabonstrategien.

Endelig har jeg en sidste bemærkning om Den Europæiske Investeringsbank. Den er nu blevet pålagt mange opgaver, men vi skal overvåge, hvordan bankerne selv gennemfører disse faciliteter og redskaber, som nu igen foreslås, fordi de små og mellemstore virksomheder er nødt til at bruge banksystemet for at få adgang til dem. Vi ved, hvor skrøbeligt banksystemet er, og jeg vil gerne bede Dem undersøge dette spørgsmål nøje. Jeg opfordrer os alle til at tage ved lære af fortiden, dvs. at definere de offentlige udgifter, der kan støtte vores langsigtede målsætninger på en koordineret måde, ellers er der ingen mening med offentlige udgifter.

Formanden. – Jeg vil gerne byde formanden for Rådet, hr. Novelli, som var medlem af Parlamentet fra 1999-2002, hvis jeg husker korrekt, velkommen tilbage.

Hervé Novelli, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først svare fru Berès ved først at give en kort oversigt over begivenhederne i det sidste års tid.

Den krise, som begyndte i USA, har, som De alle ved, fortsat konsekvenser. Situationen i den finansielle sektor har tilsyneladende stabiliseret sig og viser tegn på forbedring, selv om alt endnu ikke er faldet på plads, og udfordringen er nu at begrænse indvirkningen af finanskrisen på realøkonomien og virksomhederne så meget som muligt.

Den prognose, som Kommissionen offentliggjorde i begyndelsen af november, viser et betydeligt fald i den økonomiske vækst i EU, som forventes at blive 1,4 % i 2008, mens den bare i 2007 var 2,9 %.

I 2009 forventes den økonomiske aktivitet i EU i henhold til Kommissionen at stagnere med en årlig vækstrate på 0,2 % af BNP. Vækst forventes at vende tilbage meget langsomt i løbet af året, så vi når et årligt gennemsnit på 1,1 % i 2010. Det vil være situationen, så vidt den kan forudsiges, i de kommende uger og måneder.

Med hensyn til den finansielle situation – hvis den ser ud til at udvikle sig i en bedre retning end for få måneder siden, er det primært resultatet af medlemsstaternes og centralbankernes målrettede indsats, herunder Den Europæiske Centralbanks indsats. Da min kollega og ven, Jean-Pierre Jouyet, har talt udførligt om dette emne, vil jeg ikke komme nærmere ind på det.

Stats- og regeringscheferne for landene i eurozonen mødtes den 12. oktober og indgik for første gang aftale om en fælles handlingsplan, hvis principper blev godkendt af Rådet den 15. og 16. oktober.

Alle medlemsstaterne har nu vedtaget nationale foranstaltninger i overensstemmelse med principperne i denne plan f.eks., som De allerede ved, gennem garantiordninger for finansieringen af banker og systemer, der støtter deres rekapitalisering.

Den Europæiske Centralbank har desuden ydet en betydelig indsats for at sikre likviditet til markedet ved at sprede sine opfordringer til at afgive bud og udvide sit omfang af sikkerhedsstillelser.

Vi har efter min mening udvist solidaritet ved at støtte medlemsstater, der er havnet i finansielle vanskeligheder. Vi hjalp en medlemsstat, Ungarn, i begyndelsen af november. Det var vi nødt til. Vi er nu også blevet enige om at hæve den øverste grænse for lån, som EU kan yde under denne ordning, fra 12 mia. EUR til 25 mia. EUR.

Som fru Berès allerede har sagt, er tiden nu inde til at relancere vores økonomi. Medlemsstaterne og EU skal handle samlet og bidrage til et bredere svar på globalt plan.

Hvad angår genopretningen af den europæiske økonomi, har Kommissionen taget initiativ til at offentliggøre en meddelelse den 26. november om en økonomisk genopretningsplan for vækst og beskæftigelse. Rådet

er meget tilfreds med denne meddelelse, og det glæder mig, at fru Berès betragter dette som et skridt i den rigtige retning.

For at løse krisen fuldstændig og navnlig for at lære af den skal vi analysere, hvad der er sket. Den oprindelige finansielle turbulens opstod, som De ved, på subprimemarkedet i USA. Den spredte sig gradvis og afslørede alvorlige fejl og mangler i vores finansielle system.

Makroøkonomisk afspejler denne krise også virkningerne af manglende intern balance, hvad angår privat gæld, og manglende ekstern balance, navnlig det aktuelle underskud i USA. Jeg understreger dog, at det først og fremmest er en krise i reguleringen af de finansielle markeder, som har afsløret, at visse dele af vores lovgivnings- og overvågningsmæssige rammer ikke fungerer.

En stor del af disse aspekter er allerede blevet drøftet i forbindelse med køreplanerne og arbejdet i Økofin-Rådet under det franske formandskab. Ud over de hasteforanstaltninger, der iværksættes på fællesskabsplan for at genskabe tilliden til de finansielle markeder og beskytte sparernes indestående, støtte finansielle institutioner og sikre bistand til medlemsstater i vanskeligheder, er de grundlæggende reformer, som fru Berès efterspørger, efter min mening allerede på vej.

I den forbindelse vil jeg gerne udtrykke min glæde over den enighed, der er opnået i Rådet om fire direktivforslag, som vil få afgørende betydning for forbedringen af den finansielle sektors stabilitet, beskyttelsen af enkeltpersoner og yderligere styrkelse af det indre marked. Det drejer som om kapitalkravsdirektivet, direktivet om indskudsgarantier, solvens II og direktiv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer.

Desuden arbejdes der med overvågningen af finansielle institutioner, som indtil nu ikke har været overvåget. Arbejdet på europæiske forordninger vedrørende kreditvurderingsinstitutter er blevet indledt og forventes afsluttet i foråret 2009.

Jeg er ikke i tvivl om, at Parlamentet deler vores ønske om at sikre, at disse tekster vedtages så hurtigt som muligt. Det franske formandskab for Rådet har desuden påtaget sig opgaven med at igangsætte det langsigtede arbejde med konjunkturfremmende foranstaltninger med henblik på at revidere regelsættet for tilsyn og revision og med de incitamenter, der tilbydes i den finansielle sektor, ved at undersøge aflønningen af ledere og markedsaktører, som er et meget vigtigt emne. Hvad angår tilsyn i Europa, er der allerede rapporteret om konkrete fremskridt i de seneste par måneder: øget konvergens mellem de nationale tilsynssystemers fremgangsmåder, så alle gennemfører dokumenterne på en ækvivalent måde, styrkelse af tilsynssystemerne med grænseoverskridende grupper gennem etablering af tilsynsråd og mere effektive europæiske tilsynscommitéer med indførelsen af kvalificeret flertalsafgørelser på deres møder med henblik på at forbedre deres beslutningsprocedurer.

Jeg mener dog, at der skal indføres mere radikale ændringer på dette område, og vi ser i høj grad frem til det arbejde, der udføres af Jacques de Larosières højniveaugruppe, som også skal undersøge tilsyn, herunder især spørgsmålet om tilsyn med investeringsfonde.

Under alle omstændigheder viser alle disse resultater og denne indsats, at EU stadig er drivkraften i det internationale arbejde, der udføres for at imødegå finanskrisen. EU har bestemt været en drivkraft i den internationale aktivitet, der har til formål at gennemføre den dybdegående reform af den globale finansielle arkitektur, herunder en forøgelse af de internationale finansielle institutioners kapacitet for at forhindre, at krisefaktorer genopstår.

Krisen har allerede meget tydeligt vist, at disse problemer, som er globale, skal løses på globalt plan. Det franske formandskab har derfor taget initiativ til at forslå USA, at der afholdes et internationalt topmøde med de nye økonomier som deltagere med henblik på at definere principperne og den indledende indsats for genopbygningen af den internationale finansielle arkitektur.

På den baggrund har formandskabet fremlagt forslag for medlemsstaterne. Disse forslag blev drøftet på mødet i Økofin-Rådet og derefter vedtaget af stats- og regeringscheferne. Europa kunne dermed, og det er efter min mening meget vigtigt, tale med én stemme på Washingtonmødet den 15. november.

Inden G20-topmødet spillede Økofin-Rådet sin rolle ved at fastlægge EU's fælles budskab med hensyn til den internationale finansielle arkitektur. På sit møde den 4. november undersøgte det alle relevante spørgsmål med henblik på at træffe beslutning om et europæisk svar på krisen, og dets forslag blev efterfølgende godkendt af stats- og regeringscheferne på deres uformelle møde den 7. november.

Denne europæiske enighed har efter min mening været forudsætningen for det meget vigtige fremskridt, der er opnået, navnlig hvad angår vores partnere i USA og de nye økonomier, når det drejer sig om støtte til global vækst og regulering af og tilsyn med de globale finansielle markeder, hvis princip er blevet udvidet til alle berørte parter, markeder og jurisdiktioner.

Jeg er overbevist om, at dette topmøde repræsenterer starten på en revision af de internationale finansielle institutioners redskaber og ressourcer. Den Internationale Valutafond skal tilføres en lang række instrumenter, som vil sætte den i stand til hurtigt og fleksibelt at støtte medlemsstaterne. Verdensbanken skal opfordres til at yde den nødvendige finansiering til nye og fattige økonomier, så de kan håndtere manglerne og prisstigningerne i forbindelse med markedsressourcer.

De internationale finansielle institutioner skal ikke kun have ressourcerne til at håndtere kriser, de skal også spille en central rolle i forebyggelsen af dem. Den Internationale Valutafond skal især kunne identificere enhver akkumulering af risici og bobler i det finansielle system og anbefale de tilsvarende økonomiske politikker i samarbejde med Forum for Finansiell Stabilitet.

Rådet støtter derfor uden forbehold den erklæring, som stats- og regeringscheferne for G20-landene udsendte den 15. november. Alt er nu på plads for udformningen af fælles europæiske holdninger, så denne "Washingtonerklæring" kan gennemføres inden for de tidsrammer, der er fastlagt for den næste internationale tidsplan.

Endelig kan vi ud over fremskridtene i forbindelse med de grundlæggende spørgsmål udlede to vigtige budskaber af dette.

Europa talte efter meget hurtige forberedelser med én stemme på Washingtontopmødet. Europa skal forblive en drivkraft i de aktuelle forhandlinger om reform af den internationale finansielle arkitektur.

Vores interne forhandlinger og reformer, som vi vil blive ved med at vedtage, skal fortsætte for at bidrage til denne proces, som først lige er indledt.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, hr. Novelli, hr. Jouyet, fru Berès, mine damer og herrer! For mindre end en måned siden talte vi i Strasbourg om resultaterne af og konklusionerne fra Washingtonmødet.

I dag spørger fru Berès Rådet og Kommissionen, hvilke skridt der skal tages for at gennemføre konklusionerne i praksis, og hvilke foranstaltninger hver europæisk institution skal iværksætte til dette formål.

Jeg må sige til hende, at jeg er helt enig i, at disse beslutninger, som f.eks. dem, der er vedtaget i Økofin-Rådet og Det Europæiske Råd siden september 2007, skal træffes hurtigt, mens vi dog respekterer alle fællesskabsinstitutionernes rolle. Alle fællesskabsinstitutioner skal inddrages i indsatsen for at opnå konsensus, så Europa får én holdning til alle forhold, der er nødvendige for at regulere det finansielle system mere effektivt og for at finde løsninger på dets problemer. EU vil fortsat kunne lede verden ved at finde løsninger på kommende møder i forlængelse af Washingtonmødet.

Kommissionen arbejder naturligvis på dette. Vi både spiller en rolle i de Larosières gruppe og udvikler vores egne initiativer. Kommissionen opdaterede disse meddelelser på Økofin-Rådets møde så sent som i går. Kommissionen vil desuden bruge sine egne beføjelser til sammen med Rådet og Parlamentet at opnå de krævede aftaler så hurtigt som muligt.

Det er meget vigtigt, at vi koordinerer EU's foranstaltninger og holdninger på det finansielle område, fordi vi skal deltage i den globale koordineringsproces, og Europa kan ikke deltage i global koordinering, hvis det selv har flere forskellige holdninger. Vi skal deltage med én fælles holdning, som formelt er vedtaget i EU.

Hvad angår den økonomiske genopretnings- og reflationsplan, som Økofin-Rådet drøftede i år, var ministrene enige med Kommissionen i, at skattemæssig stimulering i betragtning af den økonomiske situation og recessionen, som har ramt USA, Japan, euroområdet og visse store EU-økonomier uden for euroområdet, er afgørende. Den monetære politik skal fortsat opretholde efterspørgslen, men den kan ikke bære hele byrden alene, navnlig i lyset af den aktuelle situation på finans- og kreditmarkederne.

Skatte- og budgetpolitikkerne skal også bibringe stimulering. Kommissionen har foreslået en stimulerende foranstaltning, som den finder både nødvendig og mulig i en situation som den aktuelle. Vi har defineret det omfang, hvori vi vil bidrage med europæiske ressourcer og foranstaltninger, både gennem EU-budgettet og gennem Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling. Jeg indrømmer, at nogle medlemmer af Økofin-Rådet desværre ikke kunne tilslutte sig vores forslag til Rådet

og Parlamentet om at gøre det muligt at bruge ikkeanvendte midler mere fleksibelt uden at ændre det samlede loft over EU's budget. Det ville sætte os i stand til at afsætte 5 mia. EUR til investeringer i infrastruktur og bekæmpelse af klimaændring på europæisk plan.

Forslaget fik desværre ikke tilstrækkelig enstemmig tilslutning. Vi håber, det alligevel vil blive videreført. Ud over den europæiske indsats (gennem EU-budgettet og Den Europæiske Investeringsbank, og her enedes ministrene faktisk om at øge kapitalen ved udgangen af 2009, som Kommissionen havde foreslået) anmodede vi også medlemsstaterne om at yde en indsats svarende til 170 mia. EUR i 2009 ved at vedtage de foranstaltninger, der efter deres mening bedst kan fremme efterspørgslen under de aktuelle omstændigheder.

Dette forslag tager højde for medlemsstaternes eget ansvar, da de er ansvarlige for budgettet for finansiering af genopretningen gennem skattepolitikken. Det tager også højde for, at ikke alle medlemsstater har samme manøvrerum. Vi kan ikke i øjeblikket bede Ungarn eller Letland om at bidrage med lige så meget som Tyskland eller Nederlandene. Det er naturligvis ikke Kommissionens holdning. Alle medlemsstater bør få gavn af indsatsen og den efterfølgende genopretning, selv om de ikke alle kan bidrage i samme omfang, fordi deres situationer er forskellige. Koordinering er derfor afgørende.

Ved at koordinere foranstaltningerne kan én plus én blive tre. Uden koordinering kan én plus én give et negativt resultat. Det er et klart eksempel på det påtrængende behov for koordinering. Nogle lande har intet manøvrerum, mens andre skal beslutte, om de vil bruge det rum, de har. Hvis vi ikke maksimerer hvert lands energier og muligheder, vil vi i sidste ende miste alt. Det er det budskab, som Kommissionen fremlagde for ministrene i Økofin-Rådet i går.

Jeg har tre meget specifikke bemærkninger.

For det første sagde et medlem af Parlamentet under den forrige forhandling, at stabilitets- og vækstpakten ikke længere er i kraft. Som jeg har sagt til Parlamentet ved mange lejligheder, og nu gentager jeg det, er stabilitets- og vækstpakten stadig i fuld kraft, og den er i fuld kraft, fordi vi i 2005 reviderede den og indførte den fleksibilitet, som sikrer, at den kan bruges i en situation som denne. Pakten er i kraft, fordi vi reviderede den i 2005, og det er ikke nødvendigt at genopfinde eller ændre den. Vi skal kun gennemføre og overholde den, men vi skal overholde den inden for de grænser og med den fleksibilitet, som budgetpolitikken foreskriver i tider som disse.

For det andet henviste fru Berès til europæiske obligationer. Der er nogle store lande, som klart udelukker denne mulighed, og som afviser at overveje den. Skal der ske en fælles udstedelse af nationale statsobligationer? Der er nogle store lande i euroområdet, som afviser denne mulighed. Der er dog en tredje mulighed, der støttes enstemmigt, og som vi agter at bruge. Den involverer yderligere og mere specifik finansiering fra Den Europæiske Investeringsbank til de investeringer og foranstaltninger, der betegnes som afgørende for at opretholde efterspørgslen og maksimere indvirkningen af denne EU-dækkende indsats i en tid som denne.

Endelig er jeg helt enig i fru Berès' opfordring til at sikre kvalitetsarbejdspladser. Da Kommissionen i genopretningsplanen inkluderede ikke kun skattemæssige foranstaltninger, men også 10 prioriterede foranstaltninger for smarte investeringer, var målet mere vækst, mere bæredygtighed og beskæftigelse af højere kvalitet end det, der kan opnås med kortsigtede foranstaltninger. Vi indrømmer, at sådanne foranstaltninger i nogle tilfælde er midlertidige, hvilket er et af kravene i indsatsen. De har dog ikke de to andre egenskaber, der kræves, for at der er tale om skattemæssige kvalitetsforanstaltninger, nemlig at de kan sætte skub i og styrke efterspørgslen på kort sigt, og at de udvider mulighederne for vores økonomier under den økonomiske genopretning, som helt sikkert følger efter.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, ærede ministre, hr. kommissær! Hvad angår spørgsmålene, viser de klart Parlamentets ønske om at blive informeret og yderligere inddraget i processen med at reformere de finansielle markeders arkitektur. Parlamentet er også fast besluttet på, at Europa skal tale med én stemme, som det er blevet sagt.

Hvad angår Europas økonomiske genopretning, er samlet og koordineret indsats naturligvis afgørende, som det er blevet påpeget. Vi støtter fra vores side Kommissionens forslag om at kombinere alle tilgængelige europæiske og nationale politiske muligheder for at bekæmpe denne krise. Opgaven er nu at genskabe tilliden blandt europæerne og dermed forbrugerne.

Vi skal også finde den rigtige balance mellem den lange sigt og den korte sigt. De iværksatte foranstaltninger, navnlig i forbindelse med banksektoren, er gode, når det drejer sig om at bekæmpe finanskrisen: stigning i kapitalen, interbanklånegarantier og garantier for lån. Vi skal dog være på vagt, når vi faktisk skal opfylde

disse foranstaltningers målsætning, nemlig at genindsætte bankernes i deres primære rolle som leverandører af likviditet og kredit – kort sagt målsætningen om finansiering af realøkonomien.

Den rolle, som Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling spiller, skal styrkes. Den Europæiske Investeringsbanks reserver skal bruges til at styrke dens kapitalgrundlag. Budgetstruktureringen er også et skridt i den rigtige retning. Men ord til side – det, der tæller, er gennemførelse af de planlagte foranstaltninger. Vi skal undgå at blæse, mens vi har mel i munden. Jeg vil her nævne statsstøtte i forbindelse med bankrelaterede programmer. Jeg vil også her nævne stabilitets- og vækstpakten, som De netop omtalte. Vi skal indse, at vores medborgere, som i disse krisetider forventer, at Europa kommer med løsninger, ikke må føle, at Europa siger én ting den ene dag og derefter gør det modsatte den næste dag.

Hvad angår spørgsmålet om regulering af kreditvurderingsinstitutterne, som jeg er Parlamentets ordfører for, vil vi, hr. minister, arbejde ihærdigt for at gennemføre et effektivt og pragmatisk system, som ikke blot reagerer på den aktuelle situation, men som sætter disse institutter i stand til at arbejde langsigtet.

Poul Nyrup Rasmussen, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest bekræfte over for kommissær Almunia, at "én plus én" ikke er to, men tre, hvis vi gør det sammen. Det vil jeg forsøge at forklare mit lille barnebarn, og han vil forstå det, fordi han bliver en god europæer.

Jeg vil ikke tale om koordinering, fordi min gode kollega, fru Berès, har fremhævet dette spørgsmål, som De også selv har gjort det. Jeg vil blot sige én ting om dette – og det er også henvendt til EU's formandskab og Rådet – og det er, at der er stor risiko for, at vores medlemsstater endnu ikke reelt har indset omfanget af behovet for finansielle investeringer. Jeg vil illustrere det: Hvis vores mål er at opretholde det nuværende beskæftigelsesniveau i EU, skal vi investere 1 % mere af BNP ikke kun i 2009, men også en ekstra procentdel i 2010 og en ekstra procentdel i 2011. Der dokumenteres af vores makroøkonomiske beregninger for hele EU.

Jeg håber, at det, som vi gør inden jul, vil være en begyndelse – og jeg ved, at det franske formandskab deler denne ambition. Fastlæg derfor en tidsplan, der siger: Lad os evaluere indvirkningerne inden næste forår og inden Rådets forårsmøde. Lad os inden Rådets forårsmøde begynde at fastlægge nye finansielle stimulerende foranstaltninger. For jeg frygter, at Kommissionens nuværende prognose – og den har gjort det så godt, den kan – vil blive suppleret af en ny, som viser os, at den opgave, der skal løses, er endnu mere krævende.

Endelig vil jeg tale om regulering. Jeg takker formandskabet varmt for at sige, at dette er en lovgivningsmæssig krise. Jeg er enig. Derfor er jeg så skuffet over de informationer, jeg i går modtog i Økonomi- og Valutaudvalget under fru Berès' ledelse. Vi har i Parlamentet enstemmigt vedtaget en betænkning, der siger, at vi på grund af denne lovgivningsmæssige krise skal have nye forordninger vedrørende alle finansielle aktører uden undtagelse, herunder hedgefonde og private equity.

I går modtog jeg en meddelelse fra kommissær McCreevy om, at han indbyder alle aktører til en ny høring om hedgefonde. For to år siden havde vi de sidste høringer om hedgefonde, der udelukkende vedrørte fyrene i Londons børsverden. Nu har vi en ny høring to år senere. Vi har ikke brug for flere høringer. Vi har brug for forordninger. Vi ved præcis, hvad problemet er. Så sagde hr. McCreevy i går: "Jeg vil for resten ikke gøre noget ved private equity". Han spørger dog lobbyisterne for private equity, om de vil være så venlige at bede dem, der ikke er omfattet af adfærdskodeksen, om at blive dækket.

(Afbrydelse fra et andet medlem)

(FR) Fru formand, mine damer og herrer! Det er min tur nu!

(EN) Det, jeg forsøger at sige, er: Jeg har brug for Deres hjælp – og jeg taler til Dem, kommissær Almunia – jeg ønsker, at De skal forstå, at borgerne simpelthen ikke kan forstå, at vi, EU, ikke kan gøre vores pligt og regulere det finansielle marked på en omfattende måde, så vi kan sikre, at denne situation ikke opstår igen, og så vi kan finansiere denne udvidelse, præcis som kommissær Almunia har beskrevet.

Jeg vil virkelig gerne have et svar før jul, så jeg kan sige til mit lille barnebarn: "Lad os komme i gang!"

Daniel Dăianu, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Medmindre vi opnår et virkelig fælles standpunkt i EU for reel reform, vil det blive meget vanskeligere at opnå tilstrækkelige globale regler for de finansielle markeder. Fornuftige mennesker ville sige, at en massiv fiasko med hensyn til både regulering og tilsyn sammen med de afslørede mangler i et alt for simplificeret økonomisk paradigme giver et uimodsigeligt svar på, hvad der skal gøres. Men der er stadig nogle, som hævder, at blød regulering skal være normen i det nye

system. De tager efter min mening fejl, uanset om de virkelig mener det, eller om de er drevet af snæversynede interesser.

Én af Keynes' læresætninger – at meget flygtige kapitalstrømme er skadelige for handel og velstand – har vist sin relevans i det enorme aktuelle rod og andre kriser, herunder på vækstmarkederne. I årtier har vi nu hørt et mantra i hele verden: at der ikke kan gøres meget gennem nationale politikker, fordi de globale markeder vil straffe en regering. Men er de globale finansielle markeders sammensætning skænket af Gud? Er de globale markeder – bortset fra deres teknologiske systemer – ikke også produktet af menneskers beslutninger om at fastlægge regler for finans, handel og investering? Påstanden om, at vi ikke kan gøre noget ved den finansielle verden, når den skaber elendighed, er ikke overbevisende. Der kan gøres meget med hensyn til at regulere alle finansielle enheder (herunder hedgefonde og private equity-fonde), begrænse gearing, indføre konjunkturfremmende foranstaltninger og revisionsbestemmelser, koordinere politikkerne bedre og håndtere kreditvurderingsinstitutterne.

Undergangen af et paradigme, som ligestiller frie markeder med ingen regulering, skal ses i sammenhæng med en mere og mere flerpolet økonomisk verden i forsøget på at skabe et nyt internationalt finansielt system. Et åbent globalt økonomisk system afhænger af sidstnævnte. Medmindre vi gør det rigtige nu, risikerer vi at lamme gøre vores liberale demokratier. Jeg håber, at den nye amerikanske regering vil være imødekommende i denne henseende, men vi skal i Europa vokse med denne periodes vigtighed.

Rebecca Harms, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil først helhjertet tilslutte mig hr. Rasmussens vurdering, nemlig at vi taler om et helt nyt forhold mellem stat og marked for hele den finansielle verden. Jeg tror, vi er enige om det. Også med hensyn til hr. McCreevys rolle vil jeg sige, at han bør spille en mindre rolle end tidligere, og han bør ikke under nogen omstændigheder få mulighed for at forsinke processen nu.

Det, som vi kan lære af de finansielle markeders kollaps, er, hvad der ske, hvis staten er for tilbageholdende og ikke tør anvende de regler, den har udpeget som de rigtige.

Jeg vil igen gerne kæde den aktuelle uenighed om en New Green Deal sammen med den europæiske genopretningsplan. Der er efter min mening stadig for mange, der afskriver sig ansvaret i Rådet og i Kommissionen, som antager, at bæredygtighedsstrategier eller aggressiv klimabeskyttelse kun er mulig på bekostning af arbejdspladser. Og de samme kræfter, som holder tingene tilbage deroppe, holder efter vores mening – vi grønne bekymrer os også om beskæftigelsen – også udviklingen af fremtidssikrede produktionsmetoder, fremtidssikrede økonomiske systemer og fremtidssikrede nye produkter tilbage, og de blokerer vejen fra Europa til fremtidens globale markeder.

Dette er efter min mening meget farligt, og den svage regulering af bilindustrien, vi i øjeblikket er i gang med, er det dårligt tegn på, hvor frygtomme vi er. Genopretningsplanen er nu lidt Keynes, lidt grøn, men underneden er den stadig den samme gamle smøre.

Små ændringer er ikke nok for Europa. Måske koordinering kan vinde mere frem, hvis strategierne formuleres mere ensartet. Gennemgangen af hele EU-budgettet i begyndelsen af næste år vil give Kommissionen mulighed for at se på de forskellige alvorlige kriser, som vi skal overvinde på en systematisk og ensartet måde.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer og ærede gæster! Jeg glæder mig over EU-institutionernes initiativ, der gav impulsen til at tage fat om finanskrisen på globalt plan. Det økonomiske svar på konsekvenserne af finanskrisen baseret på en plan for genopretning af vækst og beskæftigelse i EU forekommer mig snarere at være en forhastet improvisation.

Planen idealiserer situationen og glemmer, at EU er en gruppe af nationale stater, som hver befinder sig i forskellige omstændigheder og har forskellige prioriteter og løsninger på økonomiske problemer og økonomisk udvikling. Planen undervurderer betydningen af den koordinerede udvikling af energiinfrastrukturer som helhed, ikke kun grøn økonomi, og den koordinerede udvikling af vej- og jernbaneinfrastrukturer som en forudsætning for en effektiv fordeling af investeringer samt behovet for at tage fat om finansieringen af landbrugssektoren. Det skyldes, at verden parallelt med finanskrisen også står over for truslen om en energi- og fødevarekrise.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil ikke sige en masse om den usædvanlige og historiske karakter af den nuværende krise. Alle mine kolleger har nævnt det, og hr. Rasmussen har udtrykt det meget godt. Jeg vil blot tilføje tre ting her: Dette er den værste likviditetskrise, jeg har oplevet, og jeg er ved at være oppe i årene. Der er ingen navigationskort eller køreplaner for denne krise, og endelig er vi udmærket klar over, at finanskrisen raser, og markederne er løbet tør.

Det første, vi skal gøre, er derfor at normalisere de finansielle markeder, og i den henseende vil jeg tale om Den Europæiske Centralbank.

I Parlamentet er der en form for ærbødigt respekt for Den Europæiske Centralbank. Jeg er lægmand på mange områder, også dette, men jeg må sige, at Den Europæiske Centralbank hurtigt skal sænke renten, og at det haster. Overførselsmekanismen fungerer ikke godt, som vi så det i oktober, da den officielle rentesænkning ikke blev afspejlet i realrenten.

Dernæst skal der sikres likviditet på længere sigt end i øjeblikket. Jeg er klar over, at reglerne for garantier skal ændres, for at det kan ske, men det skal ske. Finansielle institutioner låner penge ud over en lang periode, og de skal også have pålidelig finansiering over en lang periode.

De nationale banker hjælper i overensstemmelse med Den Europæiske Centralbanks politik med at sikre likviditet, og det kan resultere i statsstøtte, der fordrejer konkurrencen. Vi skal derfor holde nøje øje med dette område.

Mit tredje og sidste punkt er, at budgetpolitik lige nu har vist sig at spille den centrale og førende rolle i langt højere grad end den monetære politik. Budgetpolitik har eksterne virkninger, og det betyder, at tæt koordinering er afgørende. Jeg er helt enig i kommissærens bemærkninger.

Jeg er endvidere også enig i, at forbrug er vigtigt, men klogt forbrug med klare målsætninger, der forbedrer den europæiske økonomis konkurrenceevne, er det allervigtigste. Det er vores eneste mulighed for igen at opnå balance i vores budget på mellemlang sigt.

Jeg er enig i, at stabilitets- og vækstpakten stadig er i kraft, og at kommissæren som det første bør fortælle os, hvad han forstår ved at afvige fra referenceværdien. Betyder det med et par hundredele, et par tiendedele eller et par point? Tro mig, hr. kommissær. Jeg vil holde nøje øje med det arbejde, De skal gøre for at sikre, at stabilitets- og vækstpakten forbliver i kraft. Jeg håber, De må blive belønnet, hvis De opnår dette, og at De må blive draget til ansvar, hvis ikke.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Hr. formand! Vi har i dag flere gange hørt, at en krise normalt skaber muligheder, og det er sandt. Hvis vi vil udnytte de muligheder, der viser sig, er det nemt at beslutte, hvilken vej vi skal gå.

På EU-plan er vi for det første opmærksomme på behovet for at indføre ordninger for gennemsigtighed for, regulering af og tilsyn med de finansielle markeder. Det er ikke nødvendigt, at kommissæren iværksætter flere høringer, eller at formandskabet analyserer og bestiller flere undersøgelser og forslag: Vi behøver ikke se længere end til forslagene fra Socialdemokraterne, som blev fremsat på det rigtige tidspunkt, og hvoraf mange er blevet vedtaget af Parlamentet.

For det andet kan Europa internationalt ikke optræde passivt på den internationale scene. Det skal spille en aktiv rolle i opbygningen af den nye internationale orden, og det skal være fortaleren for en ny arkitektur, der ikke efterlader sorte huller i systemet, som f.eks. de huller, der i øjeblikket udgøres af skattelyene.

Vi har for det tredje i dag hørt formanden for Kommissionen sige, at der blandt de forskellige medlemsstater er modvillighed mod koordineringen af strategier. Hvis vi ikke så ofte havde hørt fra medlemmer af Kommissionen, at markederne regulerer sig selv, at staten ikke skal involvere sig, at de finansielle markeder ikke har indvirkning på væksten og beskæftigelsen, så ville der måske have været en mere aktiv solidarisk ånd mellem de forskellige lande.

Det forslag, vi behandler i dag, er dog kun den første del i en lang proces, hvis vi sammenligner det med Kinas og USA's programmer. Det definerer heller ikke dets mål tilstrækkeligt, og dette mål skal være beskæftigelse. Endelig kan et europæisk program ikke være en samling af nationale dagsordener.

Nu er det på tide, at vi viser de europæiske borgere, at Europa er et netværk af rettigheder, der også omfatter det økonomiske område, at Europa beskytter dem i krisetider, og at det fremmer solidaritet med og vækst- og støtteprogrammer for de små og mellemstore virksomheder, som i øjeblikket ikke får gavn af de foranstaltninger, der aktuelt gennemføres i banksektoren. Realøkonomien er netop det, og vi er her som europæere for at vise borgerne, at Europa også er her og frem for alt på deres side.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Det forekommer mig mærkeligt, at der i de senere år aldrig har været nok penge til uddannelse, pleje, innovation og miljø, og nu lige pludselig regner det med milliarder. Den bedste redningsplan for fremtiden er et stærkt europæisk kombineret med sunde offentlige finanser, for vi bør ikke ødsle de kommende generationers arv bort.

Den private gældskrise bør ikke blot veksles til offentlig gæld. Kommissionen skal stå fast for at sikre streng overensstemmelse med stabilitetspagten og reglerne om statsstøtte, og i den forbindelse glæder jeg mig over hr. Almunias og fru Kroes' bemærkninger. Når alt kommer til alt, er det ikke kun bankfolk, men også politikere, der skal bruge borgernes penge fornuftigt. Det er ikke seddelpressen, men Lissabonstrategien, der skal sættes i højeste gear, fordi den kan sikre os store fordele.

Et frit tjenesteydelsesmarked kan f.eks. skabe tusinder af arbejdspladser uden ekstra omkostninger. Det er derfor efter min mening overraskende, at medlemsstaterne er så langsomme med at gennemføre tjenesteydelsesdirektivet. En redningsplan for det stigende antal unge, der forlader skolen uden kvalifikationer, er mindst lige så hård for de sparere, der er blevet ført bag lyset, fordi disse unge mennesker uden kvalifikationer ikke vil have nogen muligheder i samfundet.

Vi bør alternativt investere i indsatsen for at nå det mål på 3 % til forskning og udvikling, der blev fastlagt tilbage i 2000. Når alt kommer til alt, har industrien aldrig opfyldt sit løfte om en andel på 2 %, men modtager alligevel milliarder i støtte i øjeblikket.

Endelig kan tingene gå gruelig galt på det frie marked, og derfor er regler og markedstilsyn bestemt ingen luksus, men situationen kan alligevel ikke sammenlignes med de økonomiske og sociale ruiner, der blev efterladt af forskellige eksperimenter med nationalisme og socialistisk statsøkonomi.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Hr. formand! Jeg er ikke den eneste, der har svært ved at deltage i denne nye selvvigtighed fra de europæiske beslutningstageres side, når det drejer sig om styring af finanskrisen. Hvis Europa, EU, var et velfungerende demokrati, skulle man nemlig først rejse spørgsmålet om ansvarlighed, og hvordan det hele har kunnet ske.

Det er simpelthen ikke sandt, at alle de problemer, vi står overfor i dag, involverer en tsunami eller noget andet naturskabt. Dette er menneskeskabt. Med den kærlighed for lovgivning, der kendetegner EU, må man spørge sig selv, hvorfor der ikke blev gjort noget, da bankerne begyndte at overskride de nationale grænser i mærkbart omfang? Hvorfor blev der ikke gjort noget – trods tilsvarende advarsler – da derivater begyndte at krybe ind? Jeg kan tydeligt huske, at nobelprismodtageren Joseph Stiglitz behandlede alle disse punkter. Der var stilhed, tabu. Det er her, vi skal begynde, fordi vi kan kun finde løsningen for fremtiden, hvis vi erkender vores egne fejl.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Hr. formand! Parlamentet skal udsende et klart budskab om begge sider af dagens forhandling: for det første om rationalet for det finansielle system, vi skal opbygge til fremtiden, og for det andet om vores indledende reaktion på den genopretningsplan, som Kommissionen fremlagde den 26. november. Med hensyn til det første punkt er der ingen tvivl om, at Kommissionen tydeligt har forstået budskabet om, at perioden med selvregulering eller ingen regulering er helt og aldeles slut. Hvis der er nogen i Kommissionen eller endda i Parlamentet, der havde det indtryk, at realøkonomien kunne bygges på rationalet om ingen regler, har de aktuelle begivenheder vist, at de tog fejl. Det tog os lidt tid, men nu har vi indset det. Jeg tror ikke, vi kan bebrejde kommissær Almunia. Andre kan have udsat Kommissionen for dette rationale, men nu er det for sent. Nu skal den nye økonomiske orden baseres på et rationale, der er styret af regler, regler og atter regler.

Den andel del af genopretningsplanen, som Kommissionen fremlagde i sidste uge, indeholder nogle positive punkter, og vi skal anerkende, at det er lykkedes for Kommissionen (og jeg ved, hvor svært det er) at forene meningsforskelle og tilbyde regeringerne en indbyrdes forbundet ramme for foranstaltninger med fælles rationale. Nu kan jeg høre folk til højre og venstre, der f.eks. siger "vi ønskede det på en anden måde", "det er for dyrt" eller "det kan vi ikke lide". Det er de samme mennesker, der – hvis Kommissionen ikke havde gjort noget – ville have sagt "Kommissionen gør ikke noget" eller "vi venter på, at Kommissionen kommer med en plan". Jeg tror derfor, at det andet budskab, vi skal sende til kommissæren er, at rationalet bag denne pakke er det rigtige. Det vil hjælpe regeringerne, og det kan være den redningsflåde, som vil redde realøkonomien i land i de første dage af en krise.

Donata Gottardi (PSE). - (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Ved at udarbejde en rednings- og genopretningsplan for den europæiske økonomi sender EU et indledende budskab til borgerne og også til markederne. Der er store forventninger, og vi må ikke skuffe dem. I en tid, hvor finansiell konsolidering og niveauet af offentlig gæld kan blive ramt af offentlige indgreb, både med hensyn til de faktisk bevilgede ressourcer og de garanterede, der gennemføres for at redde de største finansielle og industrielle aktører med tydelige følger for de offentlige finanser og den personlige indtjening, har vi brug for en koordineret tilgang på europæisk plan, også for at bekæmpe skatteunddragelse og skattely. Det er

vigtigt, at alle bevillinger og nationale planer strengt og effektivt koordineres og målrettes mod samme målsætning.

Det glæder mig at påpege, at der er planer om at afklare den fleksible anvendelse af stabilitetspagten, som skal være målrettet, midlertidig og relevant med mekanismer, der er rettet mod strukturelle ændringer, effektiv fordeling af offentlige midler, omstrukturering af offentlige udgifter og investeringer i vækst i overensstemmelse med Lissabonstrategiens målsætninger, der navnlig fokuserer på de små og mellemstore virksomheders rolle. Den fælles tilgang skal også omfatte makroøkonomiske budgetpolitikker samt lønpolitikker og en gradvis, skarp mindselse af skattebyrden på arbejde og pensioner. Dette skal gennemføres ved hjælp af skattefradrag, reviderede skattesatser og kompensation for skattemæssigt efterslæb med henblik på at bekæmpe fattigdommen, ikke kun den ekstreme fattigdom, og fremme forbruget og den økonomiske vækst ved at indføre konjunkturfremmende foranstaltninger som svar på den aktuelle økonomiske krise, der forvarsler en recession. Vi skal dog være opmærksomme på, at vi skal sikre indkomsterne og relancere forbrugerefterspørgslen med fokus på miljømæssig og social bæredygtighed, så vi undgår blindt at skulle reproducere modeller og systemer, der har vist alle deres svagheder.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg mangler i denne genopretningsplan en reference til de finansielle markeder. I begyndelsen af dette år, hvor vi forhandlede om brede økonomiske retningslinjer, fremsatte Parlamentet et forslag om at medtage en finansiell markedsdimension i retningslinjerne.

Dengang var Kommissionen desværre imod forslaget. Begivenhederne siden har desværre vist, at vi havde ret. Jeg opfordrer Dem indtrængende til ikke at begå denne fejl igen og til at kæde den økonomiske genopretningsplan sammen med den opgraderede handlingsplan for finansielle tjenesteydelser. Hvis vi vedtager denne strategi, kan de realøkonomiske behov på lang sigt afspejles i en løbende modernisering af EU's finansielle arkitektur.

– (LT) Hr. formand! Jeg opfordrer endvidere til, at De undersøger Deres forslag set med finansmarkedsdeltagernes øjne. Kommissionen kommer nu med så mange nye forslag, at det er vanskeligt selv for os, medlemmerne af Parlamentet, at få overblik. De er ikke særlig velkoordinerede. Tænk bare på, hvordan lederne af institutionerne og investorerne på de finansielle markeder, som bestemt har problemer med at træffe beslutninger, må have det. Det giver langt fra det indtryk, at markedet er stabilt. Jeg tror, der kræves mere koordinering.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi har hørt meget om koordinering, men jeg begynder at tænke på, om koordinering efterhånden er nok, om vi skal gå videre til solidaritet og ikke kun koordinering, fordi krisen er gået fra at være en bankkrise, hvilket er slemt nok, til at være en national krise. Ligesom koordineringen med rette er gået fra at være national til europæisk til global, skal vi måske nu overveje, om der er behov for mere solidaritet. Jeg vil spørge Kommissionen og Rådet, om de behandler spørgsmålet om de globale institutioner, da den mundtlige forespørgsel specifikt omhandler Den Internationale Valutafond, eller alternative institutioner, der kan udfylde solidaritetsrollen på globalt plan.

Mit andet spørgsmål vedrører den type af stimulerende foranstaltninger, som vi søger efter i forbindelse med skattemæssig stimulering, hvis det er den foretrukne vej. Skal vi gå momsvejen, og skal vi tillade en reduktion af momssatserne fra den højeste eller mellemste sats til den laveste sats i visse områder – og hvad gør vi ved det? Ville det ikke være bedre at koncentrere det på den måde i stedet for at sprede det bredt til et meget lavere niveau for nedsættelse?

Regulering: Vi har hørt meget, især fra vores venner på venstrefløjen, om, at vi skal have mere og mere regulering, afskaffe hedgefonde og private equity, kreditvurderingsinstitutter osv. Må jeg dog indtrængende opfordre Kommissionen og Rådet til at overveje følgende? Vi skal vente, vi skal tænke os grundigt om, og vi skal for enhver pris undgå utilsigtede konsekvenser. Hvis ny regulering er velbegrundet – og det kan meget vel være tilfældet – skal det være den rigtige regulering, og den må ikke vise sig at være til skade for genopretningen og hindre eller forsinke den. På nogle områder vil jeg gerne støtte hr. McCreedy i hans afmålte svar på problemerne og ikke fordømme ham, som mange af vores kolleger tilsyneladende ønsker at gøre.

Endelig de offentlige finanser. Stabilitets- og vækstpagten påvirker lande både i og uden for eurozonen. Hvis midlertidige uforholdsmæssigt store underskud er velbegrundede – og det er et stort hvis – skal de være midlertidige. De skal kunne indhentes inden for en realistisk tidsplan, og hvis nogle lande har råd til gæld, mens andre ikke har, så vil vi helt sikkert komme tilbage til dette spørgsmål om gensidig solidaritet. Jeg vil bede Kommissionen og Rådet oplyse mig om, hvilke tidsplaner de betragter som realistiske i forbindelse med dette problem.

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Mit spørgsmål vedrører deres holdning til, at Island og Ungarn indfører euroen som en sekundær valuta. Mener De, at det kan løse de to landes problemer?

Mit andet spørgsmål er: Mener De, at det vil være muligt at indføre en risikopræmie for derivater, der så kan bruges til at styrke bankernes egen kapital?

Mit tredje spørgsmål er: Mener De, at en sænkelse af momssatsen vil stimulere import især fra Kina og Indien? Ville det ikke være mere fornuftigt at overveje skattenedsættelser for vores virksomheder og arbejdstagere, at udbetale investeringspræmier, at fokusere på progressiv afskrivning og frem for alt øge aktiverne med en mindre værdi med en faktor på 10 for at undgå beskatning af fiktive overskud og fastholde pengene i virksomhederne, så der nemmere kan udbetales lønninger?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Hr. formand! EU's økonomiske genopretningsplan omhandler sunde investeringer, og derfor støtter den en forhøjelse af budgetbevillingerne med ca. 200 mia. EUR i den kommende periode som en del af den økonomiske stabilitets- og vækstpagt.

Jeg sætter især pris på Den Europæiske Centralbanks parathed til at sænke renten for at sikre de likviditetsniveauer, banksystemet har brug for for at kunne investere i realøkonomien.

Jeg sætter også især pris på forslaget om at ændre den finansielle ramme for at investere 5 mia. EUR i løbet af de første to år i udvikling af bredbåndsinfrastrukturen og forbindelsen af Europas elektricitetsinfrastrukturer.

Jeg glæder mig over det initiativ, som Den Europæiske Investeringsbank har lanceret sammen med en række nationale banker med det formål at skabe en 2020-fond, som er øremærket til energi- og klimaaktiviteter og til udvikling af transportinfrastrukturen.

Det vil være muligt at bruge statsstøtte til at støtte forskning og udvikling, innovation, kommunikations- og informationsteknologi, transport og energieffektivitet.

Ján Hudacký (PPE-DE). - (SK) Hr. formand! Den toårige økonomiske genopretningsplan kan efter min mening blive et godt, koordineret svar fra EU's side på den økonomiske krise, hvis den udføres og gennemføres på en rimelig måde. Det beløb, der foreslås til at støtte EU's økonomi, skal sikre en finansiell ramme, der er tilstrækkelig til at stimulere medlemsstaternes økonomier hen imod nye udviklingsimpulser. De 30 mia. EUR, der tilvejebringes i lige store dele fra EU's budget og Den Europæiske Investeringsbank, skal målrettes effektivt mod udviklingen af den videnbaserede økonomi og lavemissionsøkonomien samt på mellemlangsigtede og langsigtede energieffektivitetsprogrammer.

Hvad angår skatteincitamenter, skal de stadig høre ind under medlemsstaternes område. Personligt går jeg ind for at sænke momssatserne for visse produkter, der nøje vedrører energieffektivitet, og som kan stimulere store energibesparelser.

Endelig må jeg indrømme, at jeg har visse betænkeligheder i forbindelse med planen om at anvende maksimal fleksibilitet under den reviderede stabilitets- og vækstpagt. Nogle regeringer har en tendens til at misbruge sådanne foranstaltninger til deres egne populistiske og udelukkende politiske målsætninger uden et klart udviklingskoncept.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne yde en særlig hyldest til den tyske kansler, Angela Merkel, som er blevet Europas nye Margaret Thatcher. Hun tror ligesom jernladyen på afbalancerede budgetter, og at vi ikke kan forbruge os ud af kreditkrise og økonomisk krise uden finansiering. I stedet og i modsætning dertil har den britiske premierminister, Gordon Brown, fremlagt en massiv skattemæssig ekspansiv krisepakke baseret på låntagning og forbrug uden mulighed for at opnå et afbalanceret budget.

Jeg erkender, at det var vores egne britiske banker, der med deres ansvarsløse udlån samt regeringens manglende regulering og tilsyn bragte os ud i dette rod i første omgang, men denne skattepolitik – som er særdeles uansvarlig – skal også ledsages af nedskæringer i det offentlige forbrug og velgennemtænkte planer til finansiering heraf på længere sigt. Ellers vil vi efter en periode med økonomisk nedgang indbyde til en periode med massiv inflation, som vil undergrave vores opsparede midler og underminere de europæiske økonomier.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over det arbejde, som medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen udfører for at håndtere dette vanskelige spørgsmål. Mange af mine kolleger har allerede i detaljer talt om den indsats, der kræves. På nuværende tidspunkt bør medlemsstaterne dog ikke ændre deres

forpligtelse over for udviklingslandene. Der er behov for, at EU's medlemsstater bibeholder udviklingsbistanden. Finanskrisen forventes at have en alvorlig indvirkning på finansieringen af humanitære foranstaltninger, og nogle analytikere forudsiger, at udviklingsbistanden vil blive beskåret med mindst en tredjedel.

EU's medlemsstater bør ikke slække på opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene nu, hvor det er fristende at reducere udgifterne. Den globale finansielle nedsmeltning har vist, hvor indbyrdes afhængige vi er i den globaliserede verden. Selv om udviklingslandene har undgået mange af de umiddelbare virkninger af finanskrisen som følge af deres begrænsede eksponering for de globale markeder, advarer økonomer om, at der vil være en afsmittende virkning i form af en reduceret tilstrømning af bistand, pengeforsendelser fra udvandrere og udenlandske direkte investeringer samt lavere økonomisk vækst.

Vi kan komme til at opleve, at udviklingslandene lider betydeligt under et finansielt rod, de ikke selv har skabt. Medlemsstaterne bør derfor fastholde status quo.

Formanden. – Jeg undskylder over for hr. Gollnisch og hr. Sikierski, der har bedt om ordet, men tiden løber fra os, og vi standser derfor efter fem taler.

Hervé Novelli, *formand for Rådet.* – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest sige til hr. Almunia, at han korrekt fremhævede tre aspekter, der er meget vigtige for at sikre, at genopretningen bliver effektiv.

Det første vedrører en tilstrækkelig stærk indsats. Fra dette perspektiv er 1,5 % af BNP efter min mening et ganske betydeligt genopretningsmål i betragtning af de summer, vi taler om.

Det andet handler om at tage hensyn til medlemsstaternes forskellige situationer. Han understregede rigtigt, at landene ikke alle så at sige var i samme båd, hvad angår den økonomiske eller budgetmæssige situation, men det fritager dem ikke fra at yde en virkelig koordineret indsats. Det er noget, som formandskabet vil arbejde på inden det næste møde i Rådet. Jeg er overbevist om, at vi på denne måde til sidst – selv om jeg ikke ved, hvor længe det til tage – vil kunne genoplive vækst og beskæftigelse.

Jeg vil sige, at De fremsatte Deres pointe om, at alle vores foranstaltninger er fokuseret på finansiering af realøkonomien, særdeles godt, hr. Gauzès. Hvis vi hjælper bankerne, kan de investere i denne økonomi, og vores eneste mål – og dette understregede De med rette – er at finansiere de små og mellemstore virksomheder. Jeg mener, at Rådet i går sendte en meddelelse til Kommissionen om støtte til bankerne, og det er klart, at vi ønsker fleksibel og hurtig beslutningstagning med hensyn til den støtte, der kan ydes til bankerne og de finansielle institutioner under de nuværende omstændigheder. Jeg mener, at Rådet er blevet hørt, og jeg vil sige til Dem, at Rådet deler Deres ønske om, at kreditvurderingsinstitutter på europæisk og, vil jeg tilføje, internationalt plan reguleres effektivt, som mange af mine kolleger og mange medlemmer af Parlamentet har sagt.

Selv om hr. Rasmussens tale snarere var henvendt til Kommissionen, vil jeg sige, at jeg er enig med ham i understregningen af, at ingen del af markedet bør fritages fra regulering eller tilsyn. Hvis der er et budskab, vi har taget med os, er det, at der mangler regulering af visse dele af markedet. Reguleringen skal derfor forbedres og skal nogle gange skabes i situationer, hvor den er afgørende. Dette var et vigtigt budskab fra Washingtontopmødet den 15. november, og Europa skal naturligvis arbejde hen imod disse målsætninger, herunder på området for spekulative midler.

Det er sandt, at reguleringen af de finansielle markeder skal koordineres på internationalt plan, hr. Dăianu. Derfor blev Washingtontopmødet afholdt på EU's initiativ. Det var efter min mening stemmen fra Europa, et forenet Europa, der var den afgørende faktor på topmødet, og som satte topmødet i stand til at skitsere en form for køreplan for ægte regulering af det internationale finansielle system, og det skyldtes, at Europa kunne arbejde effektivt med sit eget program.

For at være præcis, fru Harms, foreslår genopretningsplanen langsigtede investeringer. Måske De ikke synes om det, men det er alligevel, hvad den foreslår.

Jeg vil sige til hr. Kozlík, at vi skal støtte landbrugspolitikken og de øvrige store europæiske politikker. De nævnte energipolitik, og det var efter min mening korrekt, at De gjorde det. De er prioriteter, og det skal de blive ved med at være, også i denne vanskelige periode.

Den Europæiske Centralbanks indsats har efter min mening spillet en afgørende rolle for løsningen af de problemer, vi har oplevet på det seneste, hr. García-Margallo, og bankens formand har tydeligt angivet, at

inflationen holdes nede i Europa, og at han derfor, som en række medlemmer har bemærket, forventer nyt manøvrerum på området for monetær politik.

Fru Ferreira var efter min mening ganske skarp med hensyn til EU's svar. I modsætning til hende mener jeg, at EU har reageret hurtigt på krisen ved at træffe beslutninger inden for meget kort tid takket være det positive samarbejde mellem vores institutioner – Kommissionen, Rådet og Parlamentet – og tak for det.

Hvad angår støtte til små og mellemstore virksomheder, gennemfører vi snart en forhandling om de afgørelser, der er truffet på Rådets møde om konkurrenceevnen vedrørende vedtagelsen af en "Small Business Act" for Europa, og jeg mener, at Europa også på dette område har spillet sin rolle med hensyn til finansieringen af små og mellemstore virksomheder og den prioritet, de skal tildeles, herunder i en periode med økonomisk nedgang.

De påpegede, fru in't Veld, korrekt, at kortsigtet genopretning skal baseres på langsigtede strukturreformer inden for rammerne af Lissabonstrategien. Denne strategi er blevet endnu vigtigere netop i denne periode med økonomisk nedgang, og strukturreformerne har kunnet følge deres kurs.

Jeg hørte tydeligt, at hr. Martin opfordrede til en fælles indsats for at identificere de sande prioriteter.

Vi havde regler, men disse regler fungerede ikke, hr. Schinas. Det er sagens kerne. Vi har derfor brug for regler, regler, som er effektive. Naturligvis ikke overregulering, men en ægte ramme, der passer til den europæiske konkurrencedygtighed.

Jeg er enig i Deres ønske om at bekæmpe skattesvig, fru Gottardi. Det franske formandskab har endvidere gjort dette til en prioritet på europæisk og internationalt plan. Jeg er også enig i Deres meget relevante bemærkninger om behovet for effektiv økonomisk genopretning.

Jeg er enig i, at den normale nedgang i den finansielle sektor er en integreret del af genopretningen af den europæiske økonomi, fru Starkevičiūtė, og at dette skal ske inden for en koordineret ramme.

Jeg mener ligesom Dem, hr. Purvis, at vi skal gå i retning mod større solidaritet – det er vigtigt. Det er desuden det, som vi foreslår ved at basere reformen af det internationale finansielle system på de institutioner, der blev oprettet på Bretton Woods, herunder navnlig Den Internationale Valutafond, en global og politisk legitim institution, som helt sikkert vil få en styrket rolle i de kommende år. De nævnte spørgsmålet om moms. Formandskabet går faktisk ind for en sænkelse af momssatsen, der især målrettes mod meget arbejdskrævende sektorer, som ikke kan flyttes.

Hr. Rübig talte om det samme emne. Moms er et instrument, der – hvis den sænkes – kan opretholde aktivitet og navnlig beskæftigelse, men disse momssænkelse skal være målrettede, og med det mener jeg, at det skal kunne påvises, at de er fuldstændig passende. Forhandlingen om dette spørgsmål er dog stadig ikke fiks og færdig, som De ved.

Et af principperne i Kommissionens forslag om økonomisk genopretning, fru Ticiu, er investeringer, som er reelle og rettidige, men også vedvarende og strukturelle. Jeg er helt enig med Dem på dette område.

Den Europæiske Investeringsbank er, hr. Hudacký, et meget vigtigt redskab for at støtte den økonomiske genopretning, herunder ved hjælp af forskellige investeringer. Det er et grundlæggende punkt. Vi vil få lejlighed til at drøfte det under Rådets forhandlinger i næste uge.

Jeg mener alligevel, hr. Tannock, lige som hele Rådet gør, at vi har brug for genopretning, der er samstemmende, men som kan ændres tilbage, når vi igen oplever vækst.

Endelig vil jeg sige til Dem alle, at denne forhandling og Deres spørgsmål har været meget vigtige og interessante for Rådet. De viser, at der er bred enighed mellem os med hensyn til behovet for at have en stærk og ensartet europæisk stemme, som kan høres i internationale sammenhænge. Parlamentets støtte er afgørende. I den henseende takker jeg Dem.

Vi skal, og det er jeg overbevist om, ændre vores tilgang til det finansielle system og reguleringen af det fuldstændig. Det skal ske på europæisk plan, men der skal også tages hensyn til løsninger, der findes på internationalt plan – hvis der er én ting, vi har lært af denne krise, så er det nemlig, at det moderne finansielle system i sandhed er internationalt. Det er derfor på internationalt plan, at løsninger skal findes ansporet af Europa.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, hr. Novelli, mine damer og herrer! Jeg er først og fremmest meget taknemmelig for Deres bemærkninger og observationer og for den interesse, De viser for Kommissionens initiativer, navnlig den genopretningsplan, vi har drøftet i eftermiddag. Jeg vil ikke gentage mange af de svar, som hr. Novelli lige har givet. Jeg er enig i praktisk talt alle hans bemærkninger til det, som talerne har sagt.

Jeg vil blot nævne seks punkter meget hurtigt. For det første er jeg enig med de medlemmer begyndende med hr. Gauzès, som sagde, at kredittkrisen er særdeles alvorlig og er roden til de meget store problemer, som realøkonomien aktuelt står overfor. Så sent som i går drøftede vi i Økofin-Rådet, hvordan vi kunne forbedre effektiviteten af de rekapitaliserings- og indskudsgarantiplaner, der er blevet og vil blive vedtaget af de forskellige medlemsstater. Det drejer sig om mange af skatteydernes penge: Betydelige midler er blevet anvendt til at garantere bankernes og de finansielle institutioners drift eller til at yde dem kapital. Det er nu et spørgsmål om at få kreditten til at strømme tilbage til økonomien, da den er en afgørende ingrediens, for at økonomien kan fungere effektivt.

Da den ikke fungerer effektivt, er de prognoser, som hr. Rasmussen nævnte, og som jeg fremlagde for en måned siden, desværre ikke længere de prognoser, som jeg ville fremlægge i dag. Derfor bekendtgjorde jeg i går over for ministrene, at jeg vil fremlægge nye økonomiske prognoser den 19. januar.

I mellemtiden har Den Internationale Valutafond, OECD og andre institutioner offentliggjort overslag for 2009, der er endnu mere bekymrende end dem, der er afspejlet i Kommissionens prognoser fra den 3. november. Den Europæiske Centralbanks prognoser vil blive fremlagt i morgen og er også nedslående.

Min anden bemærkning er, at vi bestemt vil se mere regulering af finansielle tjenesteydelser. Der er faktisk allerede mere regulering. Så sent som i går gav Rådet, som hr. Jouyet sagde tidligere, på Kommissionens initiativ sin politiske godkendelse af mindst fire – hvis jeg husker korrekt – initiativer fra Kommissionen om regulering af forskellige aspekter af finansielle markeder eller tjenesteydelser. De eksisterende bestemmelser skal ændres, ikkeregulerede områder skal reguleres, og kvaliteten af bestemmelserne og overvågningen af gennemførelsen af disse regler på europæisk og globalt plan skal forbedres. Vi taler om alt dette.

Da beslutningen om forslaget til solvens II-direktivet snart forelægges Parlamentet, vil jeg oplyse Dem, at reaktionen i Rådet stadig ikke altid er i overensstemmelse med Rådets egne erklæringer om det, der skal gøres med hensyn til finansiell regulering og tilsyn. Parlamentet er bekendt med dette, da det forhandler med Rådet om dette direktiv. Der er ikke enighed om, hvordan tilsynet bedst koordineres i forsikringssektoren. Vi skal omgående nå til enighed om dette tilsyn på europæisk plan, og vi taler allerede om et organ af tilsynsførende i forbindelse med institutioner, der opererer globalt.

Med hensyn til hedgefonde mener vi principielt, at deres aktivitet skal reguleres. Vi har sagt det i Kommissionen, Rådet har sagt det, og Washington-topmødet har sagt det.

Jacques de Larosières højniveaugruppe analyserer dette blandt andre faktorer. Kommissær McCreevy mødtes i går med Økonomi- og Valutaudvalget.

Jeg hørte Kommissionens formand under sit nylige besøg i Parlamentet gentage over for Dem, at Kommissionen vil regulere hedgefonde, og at det er, hvad vi vil gøre. Vi drøfter, i hvilket omfang, på hvilke områder og hvilke dele af hedgefondenes aktiviteter der skal reguleres, hvilket ikke kun vil påvirke hedgefonde. Vigtige bidrag til denne forhandling kommer fra beskæftigelsesområdet og den betænkning, Parlamentet har udformet på hr. Rasmussens initiativ.

Jeg er helt enig med de medlemmer, der nævnte investeringer og nødvendigheden af at kæde de nødvendige investeringer på mellemlang og lang sigt sammen med energi- og klimapakken. Jeg er enig med de medlemmer, der sagde, at der er manøvrerum i vores monetære politik, uden at vi bringer Den Europæiske Centralbanks eller andre centralbankers uafhængighed i fare. Det er indlysende. Inflationen i euroområdet var i henhold til Eurostat 2,1 % ved udgangen af november. For blot få måneder siden talte vi om inflationstal, der var dobbelt så høje, og denne margin bruges nu. Den Europæiske Centralbank mødes her i Bruxelles i morgen. Jeg ved ikke, hvad den vil gøre, men jeg har hørt erklæringerne fra bankens formand, hr. Trichet, og de er meget klare på dette område.

Mit næste punkt vedrører stabilitets- og vækstpagten. Pagten anfører klart, at et underskud, der bryder grænsen på 3 %, udløser proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud med en enkelt undtagelse, nemlig når den økonomiske situation er usædvanlig, og vi befinder os i en usædvanlig økonomisk situation. Den anden betingelse, som gælder samtidig med den første, er, at det uforholdsmæssigt store underskud skal være midlertidigt, og midlertidigt betyder ikke flere år, men kun ét år. Den tredje betingelse,

som gælder samtidig med de første to, er, at det uforholdsmæssigt store underskud ikke må være langt over referenceværdien, og her taler vi, hr. García-Margallo – uden at gå i tekniske detaljer, der ikke egner sig for det overvejende lægmandspublikum i Parlamentet – om få tiendedele af et procentpoint.

Endelig vil jeg som svar til hr. Parish og en anden, der nævnte spørgsmålet om moms, sige, at Kommissionens dokument eller plan omfatter en række instrumenter, der kan bruges til at tilvejebringe en skattemæssig stimulering, og et af dem er bestemt at reducere en vigtig afgift eller snarere satsen på en vigtig afgift som moms. Det er dog også en kendsgerning, at Kommissionen ikke vil tvinge nogen til at gøre det. Læs planen, så vil De se, at der ikke er tale om nogen forpligtelse, hvilket der heller ikke kan være. Et tredje punkt – og det er en oplysning, der kom frem under gårdagens forhandlinger i Økofin-Rådet – er, at kun én af de 27 medlemsstater gik i går ind for at bruge dette instrument, og det var den medlemsstat, der allerede har brugt det.

Formanden. – Tak, hr. kommissær, især for Deres tale om emner lige fra matematik til teologi.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Finanskrisen har skabt store udfordringer for EU og den globale økonomi. Koordinerede foranstaltninger fra medlemsstaternes side har effektivt stabiliseret EU's banksystem, men det skal stadig gøres meget for at begrænse krisens spredning til den bredere økonomi og for at beskytte husholdninger, virksomheder og arbejdspladser. I en indbyrdes afhængig verden kan håndteringen af disse udfordringer give EU mulighed for at indtage førerpositionen med henblik på at tilføre den globale finansielle arkitektur klarhed, socialt ansvar og forudsigelighed.

Enhver gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger skal være rettidig, omfattende og ledsaget af passende lovgivning, som omhandler rodårsagerne til krisen. Der skal især lægges vægt på regulering af nye finansielle produkter, f.eks. subprimelån og deres derivater, og de enheder, der er involveret i deres markedsføring, f.eks. banker, hedgefonde og private equity. Der er behov for at revidere forretningsmodellen for kreditvurderingsinstitutter og det retlige grundlag for deres vurderinger.

Under genopretningen skal vi prioritere løsninger, der beskytter arbejdspladser, vækst og de svageste, fremmer økonomisk energi og bæredygtighed, og som samtidig sikrer, at parter, der ønsker at opretholde status quo, holdes på afstand.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (HU) Jeg glæder mig over den forenede europæiske indsats med henblik på at imødegå krisen og de initiativer, der har til formål at bevare og skabe nye europæiske arbejdspladser.

Samtidig vil jeg henlede opmærksomheden på, at lande, som er i en så vanskelig skattemæssig situation som Ungarn, ikke råder over monetære eller skattemæssige redskaber eller muligheder for at sænke skatterne. I disse lande kan økonomisk stimulering derfor kun ske gennem omfordeling og effektiv anvendelse af europæiske ressourcer og gennem reduktion af lønomkostningerne, effektivisering af konkurrencereguleringen og reduktion af de administrative omkostninger.

Det glæder mig især, at vores kombinerede indsats på dette område støttes af kommissær Joaquín Almunia. Jeg mener derfor, at initiativerne vedrørende strukturfonde er af yderste vigtighed, og jeg støtter deres omgående godkendelse. En hurtigere godkendelse af de største projekter samt støtte i form af kreditter til små og mellemstore virksomheder kan hjælpe med at stimulere efterspørgslen.

Samtidig mener jeg, at vores indsats for de mest udsatte stadig er utilstrækkelig, og jeg opfordrer derfor til, at byggemodning og nybyggeri også medtages i de ændringer, der foreslås på området for boligstøtte. I de underudviklede regioner og samfund er der stadig jordstykker og projekter, som ikke er egnede til fornyelse, og vi skal derfor fremme byggeriet af moderne og energieffektive boliger. Ved at gøre det kan vi bidrage til EU's målsætninger med hensyn til energibesparelser og jobskabelse, samtidig med at vi hjælper de mest udsatte.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Ved fremlæggelsen af sin kriseplan annoncerede Kommissionen behovet for en fællesskabsindsats for at stabilisere og genoplive økonomien. Denne annoncering kom dog få dage efter den såkaldte forligsforhandling, som fastlægger linjerne for EU's budget for 2009. Budgettet afsætter ikke yderligere midler til overvindelse af krisen, og det er svært at forestille sig, at en plan, der beløber sig til 200 mia. EUR, kan være fuldstændig budgetneutral.

Det omstridte argument om, at kilderne til finansiering af støtten på 1 mia. EUR til lande, der er truet af hungersnød, viser, at det ikke bliver nemt at få 27 lande til at blive enige om den yderligere finansiering, nemlig de betalinger på mere end 116 mia. EUR for 2009, som man blev enige om på mødet mellem Parlamentet og Rådet den 21. november. Alene af den grund er hr. Barrosos plan ikke mere end summen af de nationale foranstaltninger ledsaget af løfter om større tolerance over for budgetunderskud og regler om statsstøtte.

Jeg håber dog, at evt. potentiel lempelse af stabilitets- og vækstpakten ikke bliver det eneste resultat af Kommissionens plan. Det vil være tilfældet, hvis vi opfylder løftet om at øge forskudsbetalingerne og strømline strukturfondene, der skal fungere som lokale og industrispecifikke krisepakker i perioden 2009-2010. Det vil vende den katastrofale tendens til at udvide kløften mellem forpligtelserne og de regionalpolitiske midler, der faktisk udnyttes.

14. Europæisk strategi vedrørende romaerne (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om redegørelser fra Rådet og Kommissionen om den europæiske strategi vedrørende romaerne.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet.* – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Rådet anerkender fuldt ud den afgørende betydning af at iværksætte passende foranstaltninger med henblik på at forbedre situationen for romaerne og fremme deres grundlæggende rettigheder, som Parlamentet anmodede om i sin beslutning fra den 31. januar.

Som De ved, er der sket reelle fremskridt under det franske formandskab på områderne for ikkediskrimination og inddragelse, og i denne sammenhæng har det været muligt at tage hensyn til romaernes situation, ikke mindst i pakken om den sociale dagsorden, som kommissær Špidla fremlagde den 2. juli.

Formålet med Kommissionens pakke er at sætte fornyet skub i politikkerne om bekæmpelse af fattigdom, udstødelse og diskrimination, som påvirker de svageste grupper. Fra dette synspunkt yder de forslag, som Kommissionens har fremsat, og som gør status over de eksisterende instrumenter, som hjælper med at sikre øget inddragelse af romaerne, et særdeles godt bidrag.

Rådet beklager, at medlemsstaterne ikke med hensyn til de finansielle betingelser kunne nå til enighed om en pakke vedrørende kampen mod fattigdom og social udstødelse. Det ville jeg sige i forbindelse med denne forhandling.

Det første europæiske topmøde om romaerne blev afholdt den 16. september. Det blev støttet af formanden for Kommissionen og af det franske formandskab for EU. Den redegørelse, der blev vedtaget, understreger medlemsstaternes ansvar med henblik på at sikre meningsfuld inddragelse af romaerne ved at lægge vægt på styrkelsen af menneskers individuelle rettigheder og vigtigheden af romaniorganisationernes deltagelse.

Et andet topmøde om ligestilling blev afholdt den 29. og 30. september 2008. På dette topmøde lagde vi vægt på de problemer, som romaerne alt for ofte står overfor, uanset om det drejer sig om adgang til uddannelse, arbejdspladser og erhvervsuddannelse eller adgang til andre varer og tjenester, og det satte os i stand til at se, hvordan vi kan handle mere effektivt for at bekæmpe forskelsbehandlingen af denne befolkning.

Vi glæder os også over, at romaernes situation overvejes i EU, og vi vil sikre, at det er en af prioriteterne for Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder.

Det franske formandskab udformede for nylig en række forslag til konklusioner vedrørende romaernes specifikke situation. Disse konklusioner vil blive fremlagt for Rådet (udenrigsministrene) og Rådet (generelle anliggender og eksterne forbindelser) næste mandag og tirsdag. Jeg skal fremlægge dem for Parlamentets Udenrigsudvalg på tirsdag.

Forslagene til konklusioner opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at inddrage romaernes situation i udformningen og gennemførelsen af politikker om beskyttelse af grundlæggende rettigheder, politikken om bekæmpelse af fattigdom og forskelsbehandling, politikker om ligestilling mellem kønnene og politikker om adgang til uddannelse, boliger, sundhedspleje, beskæftigelse, domstole og kultur. I disse forslag til konklusioner opfordrer vi Kommissionen og medlemsstaterne til at udpege håndgribelige foranstaltninger for 2009 og 2010.

Med dette for øje omhandler de også en bedre udnyttelse af strukturfondene. Derfor opfordrer Rådet Kommissionen til i 2010 at forelægge det en rapport om de opnåede fremskridt med henblik på at fortsætte drøftelserne og gennemføre de nødvendige høringer af romaernes organisationer.

Det var, hvad jeg ville sige i dag.

Vladimír Špidla, *medlem af Kommissionen*. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Det første europæiske topmøde om romaerne, som blev afholdt i Bruxelles den 16. september, var af grundlæggende betydning for partnerskabet mellem hovedaktørerne på dette område. Der deltog mere end 500 seniorrepræsentanter for EU-organer, medlemsstaterne og ngo'er, og det afspejlede vores fornyede vilje til at øge indsatsen for at bekæmpe den sociale udstødelse af romaerne.

Det fremgik klart, at det overordnede mål skal være at integrere romaerne fuldstændigt i Europas økonomiske, sociale og kulturelle liv og at sikre lige muligheder for alle i EU, herunder romaerne. Civilsamfundet skal fuldt ud inddrages i dette partnerskab. Det betyder, at romaerne skal deltage ved at foreslå, gennemføre og overvåge politikker, der gælder for dem. Kommissionen glæder sig derfor over bidraget til topmødet fra ngo'er, f.eks. erklæringen fra organisationen EU Roma Policy Coalition. Der er opnået enestående fremskridt i år med hensyn til integration af romaer gennem en kombineret indsats fra EU's og medlemsstaternes side og gennem samarbejde baseret på gensidig tillid og velvilje.

Efter Kommissionens mening var de vigtigste konklusioner af topmødet følgende: en forpligtelse til at fremme de individuelle rettigheder for romanimænd, -kvinder og -børn; en anerkendelse af, at EU og medlemsstaterne deler ansvaret for at støtte integrationen af romaer i deres forskellige aktivitetsområder; en anerkendelse af, at EU skal støtte medlemsstaterne i gennemførelsen af deres politikker via koordinering og finansiel støtte fra strukturfondene; en konsensus om, at det er nødvendigt at støtte kulturelt følsomme tilgange med fokus på romaer med henblik på at fremme deres integration i det almene samfund, hvad angår uddannelse, beskæftigelse og lokalsamfund uden at udstøde andre tilsvarende dårligt stillede medlemmer af samfundet.

Kommissionen udtrykte også klart på topmødet, at den vil tage alle vigtige skridt inden for sit område med henblik på at forbedre situationen for romaerne, og at den vil sikre, at de får mulighed for at udnytte de grundlæggende rettigheder, der garanteres i chartret, fuldt ud. Kommissionen vil ikke tøve med at gribe ind, hvis fællesskabslovgivningen overtrædes, og dette omfatter de grundlæggende rettigheder.

Med hensyn til konklusionerne fra topmødet har formand Barroso og jeg foreslået, at der skabes en platform for inddragelse af romaerne. Det vil tilvejebringe en ramme for bilaterale møder på højt plan, så f.eks. finansielle instrumenter til støtte for samhørigheds- og regionaludviklingspolitikkerne bedre kan målrettes mod integration af romaerne. Platformen vil endvidere være en konkret opfyldelse af Kommissionens løfte om at gøre EU's instrumenter og politikker mere effektive og at rapportere om de opnåede resultater.

I forbindelse med konklusionerne fra Rådets møde i juni skal medlemsstaterne nu evaluere fremskridtene til dato og øge indsatsen for at sikre fuld integration af romaerne. Kommissionen vil naturligvis støtte medlemsstaterne. Bortset fra det ser Kommissionen frem til mødet i Rådet (generelle anliggender) den 8. december, hvor forslag om konklusionerne vedrørende integration af romaerne vil blive drøftet.

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

Livia Járóka, *for PPE-DE-Gruppen*. – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, hr. minister, mine damer og herrer! I det seneste år er der opnået betydelige fremskridt med hensyn til at opnå anerkendelse på europæisk plan af den kendsgerning, at integrationen af de 10 mio. romaer, der lever i fattigdom i medlemsstaterne, og den fulde opfyldelse af deres rettigheder er i alle de europæiske samfunds interesse.

Jeg synes dog, at denne proces nu er gået i stå. I henhold til Parlamentet og ngo'er er der behov for professionel overvågning og tilsyn fra EU's side. Selv om medlemsstaterne i de planer, de har indsendt til EU, har angivet, at de vil integrere romaer, der lever inden for deres grænser, støtter deres budgetter og resultater ikke disse erklæringer.

De enkelte projekter, som er finansieret af EU-midler, har ikke givet slående resultater. Udstødelsen af de europæiske romaer fra økonomien og boliger, deres mangel på adgang til kvalitetsundervisning og de foruroligende sundhedsindikatorer er ikke blevet forbedret. De er blevet forringet og svækker fortsat Europas sociale samhørighed.

Der kræves en professionel indsats, som er meget mere omfattende end de projektbaserede tiltag indtil videre, og de skal omhandle både romaer og ikke-romaer for at udvikle de nævnte områder på en måde, der går på tværs af partier og cyklusser. En grundlæggende forudsætning for, at disse foranstaltninger kan gennemføres med godt resultat, er, at kommende formandskaber også forpligter sig over for de fælles europæiske foranstaltninger, som det franske formandskab har udformet.

Det er afgørende, at der omgående iværksættes foranstaltninger med henblik på at opnå accept af romaerne og udnytte deres økonomiske kapacitet til fordel for den europæiske udvikling. Fra begyndelsen af samhørighedspolitikken til udvidelsen i 2004 blev der opnået nogle gode resultater, men det er for længe at vente endnu tre årtier. Denne situation kræver intet mindre end kriseforanstaltninger. Romaernes ghettos kan kun udryddes ved at reintegrere deres tusinder af indbyggere på arbejdsmarkedet, ved at udnytte nye og ikkeudviklede områder af økonomien, f.eks. vedvarende og alternativ energi eller miljøbeskyttelse, maksimalt og ved at skabe integreret kvalitetsuddannelse.

Romaernes egen identitet, deres nationale identitet, som de har med fra deres hjemland, og deres sociale og økonomiske identitet, skal styrkes samtidig. Medtagelsen af et pilotprojekt til 5 mio. EUR i budgettet for 2009 sikrer, at vi kan tale om dette spørgsmål, men processen må ikke standse her. I stedet for bilaterale møder har vi brug for en EU-strategi, der kan skabe nye elementer, retlige grundlag og potentielle sanktioner samt monetære mekanismer.

Jan Marinus Wiersma, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I den seneste tid har Parlamentet udtrykkeligt talt for udviklingen af en langsigtet strategi for integrationen af romaerne i Europa. I det sidste år er det blevet tydeligt, at der skal gøres mere på dette område, primært af medlemsstaterne, men også af EU. Rådet skal snart drøfte dette emne igen. Det alene er tegn på, at vores regeringsledere med god grund lægger stor vægt på en effektiv politik med henblik på at bekæmpe forskelsbehandling af romaer og deres sociale og økonomiske udstødelse.

Dette emne står også højt på Kommissionens dagsorden. I september afholdt den det første topmøde om romaer med deltagelse af repræsentanter for medlemsstaterne, Kommissionen selv og navnlig romaernes civilsamfund, som fik mulighed for at fremsætte anbefalinger vedrørende den europæiske politik om romaer.

Som en del af den europæiske strategi vedrørende romaerne bør et politisk møde på højt plan afholdes hvert år med henblik på at kontrollere det politiske fremskridt, udveksle positive erfaringer, men også – om nødvendigt – fremsætte kritiske bemærkninger. Jeg håber, Kommissionen kan give tilsagn om dette i dag.

Der skal dog gøres mere. Derfor skal Rådet klart og specifikt pålægge Kommissionen at udvikle en bred, strategisk og langsigtet politisk ramme for at bryde den onde cirkel med udstødelse, som generationer af europæiske romaer er fanget i.

Der er ingen grund til at vente længere med de politiske forslag. Det er indlysende, hvad der skal gøres: Utallige undersøgelser og politiske henstillinger har kortlagt flaskehalsene. Parlamentets beslutninger giver en klar og specifik oversigt over de mulige politiske initiativer.

Viktória Mohácsi, for ALDE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Den 31. januar vedtog vi med stort flertal her i Parlamentet Parlamentets egen beslutning, som klart anmoder Kommissionen om at udforme en europæisk strategi vedrørende romaerne. Uddannelse, boliger, beskæftigelse og sundhed blev identificeret som fire prioriterede områder, hvor materielle og menneskelige ressourcer skal stilles til rådighed.

Kommissionens redegørelse, som vi lige har hørt, er ikke særlig overbevisende, og jeg må ærlig talt sige, at den på uhyggelig vis mindede mig om propagandaerklæringerne fra østeuropæiske socialistiske diktaturer. Ligesom dengang hører vi i dag kun om succes, udvikling og andre positive budskaber, mens romaerne i realiteten stadig lever i lejre og ghettos, dagligt møder ydmygelser, forskelsbehandling og i værste tilfælde racistiske angreb. Det har resulteret i, at næsten 30 000 romaer fra Italien alene rejser hen over EU's territorium for endelig at finde et hjem i en af medlemsstaterne.

Jeg har her et brev fra næstformand Barrot dateret den 6. november, hvori han forsikrer mig og fire af mine kolleger, at vi kan være sikre på, at han vil arbejde tæt sammen med kommissær Špidla for at sikre, at Kommissionen opfylder de forventninger, som romaernes ngo'er har. Han nævner dog ingen strategi, men kun en platform for integration af romaer. Hvordan kan det forklares?

Hvad angår det europæiske topmøde om romaer, har jeg kun hørt kritik fra ngo'erne, fordi de forventede langt mere af dette historiske topmøde, og fordi de ikke var inddraget i forberedelserne. Men jeg vil gå endnu

videre: Det er stadig ikke tydeligt, hvordan Berlusconi's regering har fremlagt resultaterne af fingeraftryksregistreringen for Kommissionen.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. minister! Denne forhandling er lidt hyklerisk. Vi skal kalde en spade for en spade. Vi har et problem med romaerne, og det er, at de kraftigt afvises i varierende grader i de fleste samfund. Italien er blevet nævnt. Tjekkiet og Rumænien kender eksempler på reelle pogromer og racistiske angreb.

I denne situation bør EU gøre én ting, nemlig give romaerne status som en europæisk minoritet. Officiel anerkendelse er med andre ord første skridt hen imod bekæmpelse af udstødelse. Dernæst skal vi udvikle en strategi vedrørende romaerne, som dog skal bestå af to dele: en strategi for romaer med fast bopæl og en strategi for romaer, der er nomader. For vi kan ikke tvinge nomader til at slå sig ned, og vi kan ikke tvinge romaer med fast bopæl til at rejse. Det er et vanskeligt problem. Jeg var ansvarlig for romaerne i Frankfurt i seks år, og jeg kender til problemerne i det daglige arbejde.

Men det grundlæggende problem er – og derfor er bemærkningerne om organisationen også rigtige: Hvis vi ikke skaber strukturer sammen med repræsentanterne for romaernes organisationer, vil indsatsen mislykkes, fordi vi altid taler så alfaderligt om deres problemer og ikke forsøger at løse deres problemer sammen med dem – herunder deres indvendinger. Vi taler f.eks. om skoler. Men der er romanifamilier, som ikke ønsker at sende deres børn i skole, og andre, som ønsker at sende dem i skole. Det er forskellige problemer. Jeg er derfor enig i, at vi skal holde op med at komme med positive statusrapporter, som f.eks. "vi er bekymrede" og "vi har programmer" osv., når vi ved, at de ikke fungerer.

Kort sagt: Anerkend først problemet mere klart, og integrer derefter mere radikalt romaernes organisationer i processen.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er helt enig i Kommissionens tilgang med hensyn til romaerne. Jeg kan forstå den pragmatiske tilgang uden politiske og ideologiske implikationer, en tilgang, der – som formand Barroso sagde på topmødet i Bruxelles den 16. september – kræver, at alle ledere inddrages uden undtagelse fra romanisamfundet til de offentlige myndigheder ført an af Kommissionen.

Politikker om romaer er bestemt medlemsstaternes område, men det er godt, at de endelig koordineres på EU-plan. Gode fremgangsmåder skal koordineres, og brugen af midler skal overvåges regelmæssigt. Hvor mange ressourcer er der blevet spildt i de sidste par år? Hvor mange muligheder er vi gået glip af? Når vi ser på den reelle situation og indregner reelle undtagelser, er der desværre underskud på budgettet. For mange midler er ikke blevet anvendt, og for mange er blevet spildt på foranstaltninger og projekter, der ikke har givet resultat. Hvis vi vil tage dette alvorligt, kan vi ikke foregive, at dette ikke er sket. I den henseende kan vi reelt sige: "Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten". Kommissionen har udformet et nyttigt dokument til medlemsstaterne. Alle skal nu yde deres bidrag startende med uophørligt at bekæmpe enhver form for racisme og diskrimination og fremme seriøse integrationspolitikker, der primært skal have tre prioriterede områder: uddannelse, vaccinationer og sundhedspleje samt erhvervsuddannelse og beskæftigelsesprogrammer, også ved hjælp af mikrokreditter.

Men vi skal bede romaerne om at påtage sig deres ansvar. Jeg vil give et eksempel. Vi skal absolut holde op med at tolerere, at romaniforældre tvinger deres børn til at tigge, og at de tager børnene ud af skolen, for at de kan tigge. Udnyttelse og ulovlige aktiviteter af enhver art kan ikke tolereres overhovedet. Kun ved at kombinere solidaritet, integration og respekt for loven kan vi finde den rigtige strategi for at løse disse problemer.

Giusto Catania, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter Parlamentets vedtagelse af beslutningen besøgte vi romanilejre, og vi kunne med egne øjne se, hvordan de byder fremmede velkommen, og hvordan de lever. Vi besøgte lejre i Rom, og vi kunne se, at romaer har et reelt behov for speciel beskyttelse, fordi de siden EU's udvidelse er blevet et af de største mindretal i EU. Vi skal sikre, at dette mindretal i alt væsentligt anerkendes som et europæisk mindretal.

De foranstaltninger, der er gennemført i de sidste par år, har været dårligt tilrettelagt og har ikke været koordineret i EU. Der er derfor spildt mange penge, og det er ikke lykkedes at forbedre romaernes situation strukturelt og varigt, især ikke på områder som uddannelse, boliger og beskæftigelse. Vi oplever daglig racediskrimination, både lokalt og i programmer, der ikke er rettet mod integration. Vi oplever også konstant diskrimination fra politiets side og endda racestereotypering fra regeringernes side, som overvejer at registrere romaer ved hjælp af fingeraftryk eller andre former for registrering. Der gennemføres en reel

kriminaliseringskampagne imod romanisamfundet i Europa. Hver dag hører vi udtalelser fra politiske figurer i denne retning, både fra højre og venstre.

Jeg håber, at fru Angelilli kan overbevise lederen af sit parti, der også er formand for det italienske Deputeretkammeret, om, at romaer kan integreres, hvilket er det modsatte af det, han har sagt offentligt.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg beder den forrige taler om forladelse, men påstanden om, at de betydelige problemer, der er forbundet med at leve med romaer, blot kan reduceres til diskrimination eller fordomme, er muligvis politisk korrekt, men den holder overhovedet ikke vand i virkeligheden.

Romaerne selv fastholder en række skikke, der er vanskelige, hvis ikke umulige, at forene med de grundlæggende standarder, der gælder i de fleste europæiske lande. Enorm arbejdsløshed blandt voksne og det chokerende antal romanibørn, der udebliver fra skolen, er i første instans ikke et resultat af nogen form for diskrimination.

I sidste uge afgjorde den italienske kassationsret, at sigøjneres tiggeri udgør en integreret del af romanikulturen og derfor ikke kan forbydes. Jeg er spændt på, hvor det vil føre os hen. Jeg går personligt ind for en meget respektfuld og human, men samtidig utvetydig tilgang.

Alle, der ønsker at leve i vores samfund, skal respektere dets love og standarder. Tiggeri, manglende sikring af grundlæggende sundhedspleje til børn eller værre og systematisk udeblivelse fra skolen er alt sammen forkert i vores samfund.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Hr. formand! Dagens forhandling er en del af en proces, hvor der stadig skal træffes vigtige beslutninger, og derfor understreger jeg endnu en gang, at man trygt kan omtale levevilkårene for det største mindretal i Europa som sammenlignelige med levevilkårene i udviklingslandene. De kan naturligvis blive yderligere rakket ned af påstande om, at det er deres egen fejl, mens det er præcis deres uddannelses-, bolig-, sundheds- og beskæftigelsessituation, der ligner situationen i udviklingslandene. Uden omgående, koncentreret og målrettet ekstern bistand har disse 10-12 mio. mennesker ingen chance for at bryde ud af deres fattigdom og udstødelse. Denne grad af social udstødelse hindrer den grundlæggende opfyldelse af romaernes rettigheder med hensyn til menneskelig værdighed og ligebehandling.

Der er allerede flere årtier siden, at Europa fra afstand kunne overveje den kendsgerning, at der parallelt med et så stort økonomisk potentiale kunne være et så stort antal mennesker, der levede på dets territorium fra generation til generation i social isolation. På intet tidspunkt åbnede økonomisk udvikling i sig selv en reel mulighed for mobilitet for dem, der var nederst på den sociale rangstige.

Vi deler ansvaret, først og fremmest fordi romaernes situation ikke har ændret sig grundlæggende i de nye medlemsstater siden udvidelsen eller i kandidatlandene inden udvidelsen. Samtidig præges stemningen mod romaer i stigende grad af europæiske ekstremisters åbne opråb, som vi skal stoppe i Europa. Den kendsgerning, at dette emne er på dagsordenen, viser, at der er meget at gøre: Kommissær Špidla opremsede mange af disse opgaver suppleret af mine kolleger. Lad os kombinere vores opgaver, og emnet vil igen være på Parlamentets dagsorden i februar.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Som skyggeordfører for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender vil jeg gerne udtrykke min enorme påskønnelse af både Kommissionens og ordførers omhyggelige arbejde for at sikre en positiv løsning på problemet med et af mindretallene i EU. Forhandlingen viste desværre, at kommissær Špidlas tale var enten dårligt oversat eller dårligt forstået af både fru Mohácsi og hr. Cohn-Bendit. Jeg kommer fra Tjekkiet, et land, der ofte og efter min mening ganske uretfærdigt er blevet kritiseret i denne sammenhæng, og som har stor erfaring med problemet. På grundlag af dette vil jeg fremhæve fire punkter. Jeg er enig med Kommissionen i, at problemet kun kan løses ved så vidt muligt at kombinere regionale, nationale og europæiske strukturer. For det andet er jeg enig i, at aktuelt har nok instrumenter til at gennemføre integrationspolitikkerne. For det tredje er jeg grundlæggende enig i den holdning, som Kommissionen og nogle af mine kolleger har udtrykt, nemlig at nøglen til en vellykket løsning også afhænger af samarbejdet med repræsentanter for romanimindretallet selv.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Hr. formand! Romaerne er en paneuropæisk, etnokulturel samfundsgruppe med dramatiske sociale og økonomiske problemer. Disse problemer bør primært løses af EU gennem en fælles politik, hvilket kræver klare retslige bestemmelser.

Vi kan ikke gøre fiktionen om et nationalt borgerskab for romaer til virkelighed, når romaerne afviser at påtage sig én bestemt stats nationalitet. Romaer er europæiske borgere uden et nationalt projekt. Derfor fungerer de modeller, der normalt anvendes i forbindelse med nationale mindretal på nationalstatsniveau,

ikke. Romaernes sociale og kulturelle integration er et transnationalt anliggende, og derfor er det først og fremmest EU's ansvar.

Medlemsstaterne selv har naturligvis også et ansvar for romaerne med hensyn til ikkediskrimination, social inddragelse og faste lokale foranstaltninger. Men disse ansvarsområder skal betragtes som subsidie. Når Kommissionen understreger, at hovedansvaret ligger hos medlemsstaterne, afviser den faktisk at påtage sig sit naturlige ansvar og går tilbage til en model, som har vist sig at være ineffektiv.

Vi skal skabe et europæisk offentligt rum til romaerne og en ordning for romaernes aktive deltagelse i udformningen og gennemførelsen af politikker. Uden det kan vi reelt ikke løse problemet. Vi kan ikke have en reel strategi.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Hr. formand! Selv om de europæiske institutioner har demonstreret deres forpligtelse til at respektere europæiske værdier og grundlæggende rettigheder og til at bekæmpe diskrimination, er det reelle billede med hensyn til romaernes integration i Europa nedslående. De fleste romaer lever under dårlige sociale vilkår, og de problemer, de kæmper med, har ikke ændret sig i årevis. Hovedparten af disse er problemer med social udstødelse, mangel på beskæftigelse, adskillelse i skolerne og de mange ulemper, romanikvinder står overfor.

I en tid med økonomisk krise i Europa er det nemt at søge efter en syndebuk mellem repræsentanterne for de svageste sociale grupper, og derfor mangedobles de voldelige aktioner mod romaer – angreb, som er målrettet mod uskyldige, og som ved mere end én lejlighed har haft fatale følger.

I en sådan situation er løsningen ikke at indsamle fingeraftryk på en etnisk diskriminerende måde eller danne lovindhævelsesorganer eller militser, der skal indgyde frygt blandt anstændige mennesker for at skræmme dem væk. Det reelle svar er en europæisk strategi vedrørende romaer baseret på fem områder: uddannelse, beskæftigelse, boliger, sundhed og aktiv deltagelse i samfundet fra romaernes side. Uden en sådan europæisk politik vedrørende romaerne kan der heller ikke være tale om en national politik vedrørende romaerne.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! EU har en forpligtelse til at vedtage en strategi vedrørende romaerne, selv om medlemsstaterne også bør være mere aktive på dette område. Jeg bor selv i en slovakisk region, hvor romaerne udgør omkring 10 % af befolkningen. Jeg har derfor indgående kendskab til deres specifikke sociale dårlige situation. Hovedansvaret bæres af de lokale selvstyrerepræsentanter, som ofte selv skal håndtere meget komplekse problemer primært vedrørende beskæftigelse som følge af romanibefolkningens lave uddannelsesniveau.

Hvis vi skal finde afbalancerede løsninger, skal vi først og fremmest inddrage repræsentanter for romanimindretallet, som har indgået kendskab til denne gruppes problemer, i dialogen. Først da kan vores løsninger være effektive. Den Europæiske Socialfond er det vigtigste instrument for menneskers integration på arbejdsmarkedet. Jeg opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at unødige administrative hindringer ikke afskrækker ngo'er og lokale selvstyrerepræsentanter fra at ansøge Den Europæiske Socialfond om finansiering til projekter, som kan bidrage en effektiv løsning af problemet med romaer.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg støtter i princippet Kommissionens holdning. Selv om problemet med romanibefolkningen har været drøftet ofte, har vi stadig ikke fundet de mest velegnede løsninger, der kan føre til vedvarende integration af dem i samfundet. Det gælder efter min mening for alle medlemsstater. Den grundlæggende årsag ligger stadig i problemets etnocentricitet. Det er, som om vi har "etniciteret" romaernes sociale problemer og behandler disse problemer, som om de udelukkende tilhører en særlig etnisk gruppe. Vi skal skifte tilgang. Ja, en overvældende andel af romaerne er fattige og har ikke adgang til husly og tilstrækkelig uddannelse. Men disse problemer gælder ikke kun for dem. Kombinationen af disse sociale problemer i én separat, etnisk gruppe fører til åben diskrimination. Som følge heraf er deres integration blevet mere kompliceret og intensiv, og løsningen af deres problemer er meget vanskeligere. Det er derfor vigtigt, at vi gennemfører en politik, som beskytter den enkeltes rettigheder, og til det har vi har et grundlæggende instrument: subsidiering.

I Bulgarien har vi en lang række problemer, som vi forbinder med romaerne, og det har fået os til at indføre foranstaltninger til forberedelse af et rammeprogram for forbedringen af de sociale forhold, der forårsager denne etniske diskrimination. Vi tilbyder en udveksling af holdninger om grundelementerne i rammeprogrammet med andre medlemsstater, hvor dette også er et betydeligt problem.

Elly de Groen-Kouwenhoven (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Der er efter min mening en lighed mellem problemet med romaer og raceproblemet i USA. Det er lykkedes for amerikanerne at løse det – i hvert fald

delvist – og det er kommet langt foran med Obamas sejr, men skandalen – i mangel på et bedre ord – varer ved i Europa.

Hvorfor godkendte vi ikke alle denne beslutning på plenarmødet i januar? Det var der en god grund til. I beslutningen hed det bl.a., at vi går ind for en romanienhed i Kommissionen, en europæisk strategi vedrørende romaerne, en generel tilgang, der involverer samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen, og den roma-til-roma-strategi, som OSCE har udviklet. Det har ikke ført til noget med undtagelse af et topmøde, hvor der var endnu mere snak uden samarbejde fra eller med romaerne.

Jeg kan fortælle Dem, at romaerne, som jeg har arbejdet tæt sammen med i 10 år, var meget skuffede over resultatet. Jeg beklager, kommissær Špidla, at jeg ikke kan begejstres af Deres platform, som er endnu et debatforum, om end på højt niveau, inden for rammerne af bilaterale møder. Vi har talt meget. Hvis der er noget, vi har brug for, er det handling.

Jeg læste for nylig en artikel, der begyndte med ordene: Vi får snart et blodbad. Der er uniformerede selvtægtpatruljer i en række europæiske lande, der provokerer romaerne. Skal vi vente, indtil vi får situationer som i Italien, hvor hele lejre går op i flammer?

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg undskylder over for Parlamentet og formanden for min sene ankomst, især fordi jeg er den, der altid siger til mine kolleger i gruppen, at de skal komme til tiden. Det er derfor særlig pinligt for mig.

Jeg har blot en enkelt bemærkning. Jeg har lyttet til både hr. Jouyet og kommissæren. Vi er helt enige med hensyn til målsætningerne, men eftertrykkeligheden, EU's insisteren over for medlemsstaterne – og også kandidatlandene eller de potentielle kandidatlande – er ikke stærk nok.

Det, som vi for nylig har set i Beograd og andre lande, men også inden for EU, er allerede nævnt. Det er skandaløst, at vi i dag stadig taler om romanilejre. Jeg anmoder derfor både repræsentanten for Rådet og Kommissionen om omgående at advare og i højere grad opfordre medlemsstaterne til endelig at løse deres opgaver. Billedet er ikke så rosenrødt, som det nogle gange gengives her.

Jeg er hr. Cohn-Bendit taknemmelig for at være så tolerant, at han lod mig tale.

Formanden. - Jeg er formand for dette møde, ikke hr. Cohn-Bendit. Vi er netop gået over til catch the eye-proceduren. Derfor fik De ordet, så der er slet ikke tale om privilegier.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Dette har været en særdeles vigtig forhandling for Rådet. Essensen af den er for mig, som mange af Dem har påpeget, at romaerne som gruppe er dårligt stillet og er meget udsat over for fattigdom, diskrimination og racistiske angreb. Det er blevet sagt, og desværre er det sandt, som mange af Dem har understreget.

Som hr. Severin, hr. Cohn-Bendit og fru Mohácsi alle helt korrekt sagde, er det klart, at vi ikke skal nære falsk optimisme, og at det bliver meget vanskeligt at gennemføre strategien. Som De fremhævede skal vi i vores daglige arbejde skelne mellem dem, der er blevet fastboende, og dem, der stadig er nomader. De er ikke ens: Deres levevis og levevilkår er ikke de samme. Selv om vi virkelig ønsker at hjælpe i det daglige, er det meget svært i virkeligheden. Vi må ikke blive ofre for naiv optimisme: Vi skal iværksætte målrettede, vedvarende foranstaltninger. Den kendsgerning, at Rådets arbejde på dette område blev igangsat af Rumænien, hr. Severin, er et godt tegn, og det er meget vigtigt, at Rådet har taget dette emne op på Deres landsmænds opfordring.

Vi skal efter min mening være opmærksomme på, at vi har lang vej foran os. Det skal vi være klar over, som De har været det. Det eneste mulige svar er, som det er blevet sagt, at etablere strukturer og sammenslutninger. Det er, hvad vi forsøger at gøre, men det er bestemt meget vanskeligt.

For det andet er det, som De har understreget, afgørende, at vi benytter en europæisk tilgang til dette, ikke mindst fordi det i høj grad er et grænseoverskridende problem og ikke kun et nationalt problem. Det er dog indlysende – og det siger jeg til Kommissionen og med hensyn til de fremsatte bemærkninger – at vi tydeligt skal tilkendegive, at medlemsstaterne også bærer et specifikt ansvar i denne sag. Vi kan kun tage lovgivningsinitiativer på europæisk plan, hvis de falder under EU's nuværende kompetencer i henhold til traktaterne. Vi skal – og det siger jeg til både fru Angelilli og fru Járóka – også træffe reelle foranstaltninger på nationalt plan.

For at opsummere mener jeg, at vi i år har set en voksende anerkendelse af fænomenet, selv om den har været for langsom, hvilket De også må indrømme. Jeg er ikke sikker på, om vi behøver følge op på bemærkningerne,

og hvilket grundlag vi kan gøre det på, når vi taler om problemet med mindretal. Rådet skal dog fortsætte sit arbejde, og medlemsstaternes indsats og de foranstaltninger, der faktisk træffes på både nationalt og lokalt plan, skal først og fremmest intensiveres, fordi den aktuelle situation er umenneskelig og uacceptabel. Vi skal dog også anerkende, at dette reelt er et meget komplekst problem i praksis. Tak for Deres bemærkninger.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen finder, at romaernes situation er etisk og politisk presserende, og den er naturligvis parat til at gøre alt inden for sine beføjelser for at bidrage til en sammenhængende tilgang og for at styrke synergierne både på europæisk plan og på politisk plan i medlemsstaterne, så medlemsstaterne kan fokusere mere på udviklingen af politikker, der har til formål at inddrage romaerne, i stedet for politikker, der ofte fører til en fortsættelse af deres udstødelse. Kommissionen skubber på for at få medlemsstaterne til at håndtere dette med kulturel forståelse og under hensyntagen til romaernes særlige behov, mens det dog samtidig forsøges at give dem adgang til det almene samfund, uddannelse, arbejdsmarkedet og boliger. Kommissionen kan dog ikke foregive, at den kan repræsentere medlemsstaterne på dette område, da det vil være både ineffektivt og uretfærdigt.

Der er et tydeligt behov for at forstærke vores indsats, men det er også tydeligt, at tingene er begyndt at flytte sig, idet det første europæiske forum om romaerne i sig selv markerer en ændring, selv om vi stadig langt fra har opfyldt vores mål. Det, at spørgsmålet om romaerne nu drøftes af EU, og at det nu bliver et regelmæssigt emne på højeste plan, markerer også en ændring. Hvis vi kan få romaniplatformen til at køre effektivt, vil vi opnå et solidt grundlag for vores overvågning af udviklingen, fremsættelse af forslag og bedre koordinering af politikkerne end hidtil. Jeg vil lige vende tilbage til begyndelsen af min tale. Kommissionen finder, at romaernes situation er etisk og politisk presserende, og den vil gøre alt inden for sine evner og beføjelser.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi skal anerkende, at der ikke er opnået tilstrækkeligt fremskridt med hensyn til at integrere romaerne, siden Kommissionen lancerede sin første appel herom i 2005.

Et indledende skridt hen imod dette ville være at udforme en politik for fremme af uddannelsen af romaer. Denne politik skal varetages af både staten og ngo'er, som ikke længere primært skal have til formål at udpege diskriminerende handlinger, men at uddanne etniske grupper. Denne løsning forudsætter, at både de offentlige myndigheder og romanisamfundene lever op til deres ansvar.

Nogle af årsagerne til den arbejdsløshed, som romaerne står overfor, er analfabetisme, mangel på uddannelse og erhvervskvalifikationer for ikke at nævne mangel på adgang til information.

Uddannelsesreform for denne etniske gruppe kan gennemføres på tre måder: ved at reducere niveauet af analfabetisme, ved at sikre, at uddannelser gennemføres, og ved at tilbyde erhvervsspecialisering og omskoling. Denne reform skal respektere romaernes særlige kultur og traditioner, samtidig med at uddannelsessystemet kædes sammen med værdierne for den europæiske kultur og civilisation.

Jeg opfordrer Kommissionen til at udforme en fælles plan for integration af romaerne på europæisk plan med udgangspunkt i samarbejdet mellem tværnationale projekter og ngo-projekter. Dette omfatter også projekter, der involverer repræsentanter fra uddannelsesinstitutioner. Formålet skal være at hæve statussen for adgang til uddannelse af høj kvalitet, så det bliver en grundlæggende målsætning i Fællesskabets politikker.

15. Staten Israels deltagelse i fællesskabsprogrammerne – Staten Israels deltagelse i fællesskabsprogrammerne (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning (A6-0436/2008) af Véronique De Keyser for Udenrigsudvalget om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol til Euro-Middelhavs aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Staten Israel på den anden side vedrørende en rammeaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Staten Israel om de almindelige betingelser for Staten Israels deltagelse i Fællesskabets programmer (05471/2008 – C6-0180/2008 – 2007/0241(AVC)) og

– redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Staten Israels deltagelse i fællesskabsprogrammerne.

Véronique De Keyser, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Vi anmodede på plenarmødet om en udsættelse af afstemningen, og det glæder jeg mig over, men som ordfører vil jeg gerne forklare mig.

Som hr. Salafraña tidligere påpegede, er det helt korrekt, at Parlamentets Udenrigsudvalg den 6. november vedtog to forslag om Staten Israels deltagelse i fællesskabsprogrammerne: Det ene var en samstemmende udtalelse, og det andet var en beslutning. Begge forslag blev vedtaget med stort flertal – afstemningen om beslutningen var enstemmig.

Hvad indeholdt disse tekster, og hvilket budskab ønskede Udenrigsudvalget at sende til Israel? Den samstemmende udtalelse var positiv: Den accepterede Israels deltagelse i Fællesskabets programmer, idet landet allerede deltager i det syvende rammeprogram for forskning, idet dets ansøgning udelukkende vedrørte programmet for innovation og teknologi, idet alle lande, der deltager i naboskabspolitikken, har ret til at deltage, og idet det dermed ikke udgjorde hverken en særlig gestus over for Israel eller en revurdering af landets politiske status.

Associeringsaftalerne er baseret på respekt for menneskerettigheder. Medlemmerne ønskede derfor at tilvejebringe en politisk ramme for denne samstemmende udtalelse i form af en meget klar beslutning, der opfordrede til anerkendelse af interimssassocieringsaftalen mellem EU og Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation (PLO), til stærkere kontrol af og sanktioner mod import af israelske produkter fra de besatte områder under præferenceimportordningen og til krav om anvendelse af resultaterne af videnskabeligt samarbejde til civile formål. Kommissionen skal udarbejde en årlig rapport, som sætter Parlamentet i stand til at vurdere overholdelsen af disse betingelser. Kort sagt var beslutningen positiv, men fast, og den var resultatet af lange forhandlinger i de forskellige partier, der har udvist eksemplarisk engagement i det opnåede kompromis, og det takker jeg dem for.

Hvorfor tøver vi så nu og udtrykker bekymring, så vi i sidste ende udsætter afstemningen? Fordi den humanitære situation i Gaza ikke længere kan tolereres. Da Parlamentets delegation, som jeg deltog i, besøgte Gaza først på sommeren, var levevilkårene for befolkningen der allerede alarmerende. En anden delegation besøgte de besatte områder i november og kom tilbage med præcis den samme rapport. Intet bevæger sig, situationen er katastrofal, og blokaden, som langt fra svækker Hamas, har medført yderligere radikaliserung.

For tre dage siden påpegede Louis Michel, at den fortsatte lukning af grænseovergangene i Gaza var en form for kollektiv afstraffelse af palæstinensiske civile, hvilket er i strid med den internationale humanitære lovgivning: Det var vores egen kommissær, der sagde det. FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), som arbejder med flygtninge i Gaza, har appelleret om hjælp, og det samme har Oxfam, Amnesty International, Læger uden Grænser og en række andre ngo'er, som ikke engang kan bruge Erezovergangen i øjeblikket.

Så sent som i dag hørte jeg, at EU-instrumentet Pegase helt har indstillet arbejdet i Gaza, at det ikke længere kan garantere energiforsyningen, at der ikke længere udbetales løn og pensioner til Den Palæstinensiske Myndigheds embedsmænd, og at bistanden til de fattigste mennesker også er standset. UNRWA har også været tvunget til at indstille sit hjælpeprogram for de fattigste i Gaza. Det er uacceptabelt. Vi kan ikke tolerere det, og derfor støttede jeg modvilligt udsættelsen af denne afstemning.

Lige nu drøftes der en politisk "opgradering" af Israel i Rådet med stor hast og i det skjulte. Og det er netop denne mulighed for opgradering, der i dag, lige nu, skiller sig ud fra den politiske kontekst i regionen, og som betyder, at vi modtager flere hundrede e-mails fra borgerne. Rådet skal derfor forbedre gennemsigtigheden, hvad angår de aktuelle forhandlinger, og stå til ansvar over for de europæiske borgere.

For Parlamentet er det helt klart i dag: Vi ønsker humane levevilkår for palæstinensere og et ophør af blokaden mod Gaza. Denne blokade bidrager ikke til at svække Hamas, men forårsager utålelige lidelser for uskyldige, hvoraf halvdelen for resten stemte for Fatah ved valget i 2006. Denne afstemning er faktisk stadig gyldig. Vi rækker hånden ud mod Israel, men vi vil ikke opgive vores kerneværdier, som EU er baseret på. Bolden er nu på Israels banchalvdel.

Jeg vil benytte denne lejlighed – og jeg beklager, hr. formand, De kan trække tiden fra mine to minutter senere – jeg vil benytte denne lejlighed til at fordømme det politiske pres, de smædekampagner og beskyldninger om antisemitisme, der er blevet rettet mod medlemmer, der blot taler for fred og retfærdighed. Jeg vil også hylde alle vores jødiske venner, både i Israel og alle andre steder, disse nye retsrafne mænd, der under meget vanskelige forhold også ønsker fred og opfordrer til overholdelse af den internationale lovgivning. Lad os arbejde sammen for at opnå dette. Vi skal bryde belejringen af Gaza. En militær tilgang til dette, som nogle har anbefalet, vil det være det rene galskab.

Jean-Pierre Jouyet, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. Verheugen, fru De Keyser, mine damer og herrer! Jeg vil først takke fru De Keyser for denne fremragende betænkning. Ligesom hende bemærkede jeg også, at et flertal i Parlamentet tidligere stemte for at udsætte afstemningen af de årsager, hun lige nævnte.

Rådet mener, at Israels deltagelse i Fællesskabets programmer skal ses ud fra opgraderingen af EU's bilaterale forbindelser med Israel, som Rådet udsendte et signal om den 16. juni på det ottende møde i Associeringsrådet EU-Israel. Denne opgradering er i overensstemmelse med styrkelsen af den europæiske naboskabspolitik.

Rådet er overbevist om, at denne opgradering gavner begge parter og ikke kun tjener interesserne for det land, som vi bringer tættere på den europæiske familie. Den tjener også Europas interesser, og den giver os mulighed for at skabe tættere forbindelser med og opnå større tillid blandt nye dele af den israelske befolkning, dvs. studerende, forskere, virksomheder og teknikere.

Europa vil dermed kunne levere konkrete beviser for fordelene ved multilateralt samarbejde i form af fred og velstand. Jeg vil sige til fru De Keyser, at sådanne erfaringer har en pris i en region som Mellemøsten. Europa vil kunne sige sandheden med større gennemslagskraft og troværdighed, hvilket vil sikre større tillid.

Jeg har i den forbindelse lyttet nøje til de forventninger, der i henhold til fru De Keyser er givet udtryk for i Udenrigsudvalget. Jeg henviser naturligvis til den meddelelse, hun nævnte om fuldstændig og omgående fastfrysning af bosættelse, behovet for fremskridt i fredsprocessen med Den Palæstinensiske Myndighed, ophævelse af restriktionerne for befolkningen i Gaza og på Vestbredden og det afgørende behov for at forbedre situationen for de mennesker i Gaza, der er ramt af blokaden, som Parlamentets delegation oplevede for nylig.

De kan være forsikret om, at Rådet og, er jeg sikker på, Kommissionen deler disse forventninger. I den henseende indeholder erklæringen fra den 16. juni 2008 en række meget tydelige udtalelser om både de politiske rammer for opgraderingen og de budskaber, som Europa ved denne lejlighed vil sende til Israel.

Det er sandt, at Israel har været bekendt med disse budskaber i årevis, som De ved. Jeg er blandt dem, der finder det beklageligt, at man ikke har lyttet ordentligt til disse budskaber, men Rådet satte i juni på at udnytte opgraderingen af de bilaterale forbindelser til at udsende budskaberne med større gennemslagskraft, på et højere niveau og til et bredere udvalg af kontakter. Det er, hvad Rådet gør.

De omtalte også, at Europas invitation til at deltage i visse fællesskabsprogrammer er blevet udvidet ikke kun til Israel, men til alle lande, der er omfattet af naboskabspolitikken, herunder i denne region.

Parlamentet har i dag mulighed for at yde et bidrag til den regionale samarbejdsproces, som Europa har igangsat i en region, som er afgørende for Europas egen sikkerhed og velstand.

Jeg håber, at De, når den tid kommer, i lyset af den netop gennemførte afstemning vil følge Deres ordførers henstilling, og at De i den beslutning, De vil vedtage i samme forbindelse om de holdninger til dette emne, der er fastlagt i associeringsrådet, vil støtte de holdninger, der efter formandskabets overbevisning afspejler en klog balance, der har været længe undervejs, mellem regeringerne i medlemsstaterne, og tjener indsatsen for at opnå fred og stabilitet i regionen.

Günter Verheugen, *næstformand i Kommissionen*. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! I december 2006 foreslog Kommissionen, at partnerne i den europæiske naboskabspolitik skulle integreres fuldt ud i gennemførelsen af visse politikker og i en række fællesskabsprogrammer. Områder, som f.eks. forskning og udvikling, innovation, konkurrenceevne, forbrugerbeskyttelse og informationsfundet, for blot at nævne nogle få, lå forrest i vores overvejelser.

Rådet har taget dette forslag op ved flere lejligheder. I marts 2007 støttede det Kommissionens forslag om, at alle partnerlande altid skulle kunne deltage i visse fællesskabsprogrammer.

Israel er det første af vores partnerlande i naboskabspolitikken, som i år formelt afsluttede en protokol om en rammeaftale med EU om de generelle principper for landets deltagelse i Fællesskabets programmer.

Kommissionen glæder sig over dette resultat, fordi det understreger vores langvarige, tætte samarbejde med vores partner, Israel. Siden 1995 har Israel haft status som fuld associeret i rammeprogrammet for forskning og udvikling. I årenes løb har dette tætte samarbejde ført til mange fælles projekter – i øvrigt med væsentlige resultater, hvilket jeg selv konstaterede i Israel sidste år.

De israelske forskeres og universiteters høje kvalitet gør Israel til en meget interessant og værdsat partner. Også inden for innovation kan Israel yde et betydeligt bidrag, som er fordelagtigt for begge sider, fordi vejen

på mellemlang sigt vil blive åbnet for meget tættere industrielt samarbejde. I mellemtiden har den dialog, der på det tidspunkt blev sat i gang af premierminister Olmert og undertegnede mellem virksomheder fra EU og Israel, fået en god start og giver resultater.

Israel deltager endvidere allerede i iværksætter- og innovationsprogrammet, en af de tre søjler i EU's rammeprogram for konkurrenceevne og innovation. Det er et program af særlig betydning for små og mellemstore virksomheder. Begge sider kombinerer store forventninger og håb med styrket samarbejde. På det sidste møde i Associeringsrådet EU-Israel sidste år blev det derfor understreget, at det ønskede at intensivere forbindelserne med Israel baseret på den fælles handlingsplan.

Vores forbindelser kan uden tvivl udvides. Alt, som bidrager til at gøre det nemmere for folk at mødes, at bringe journalister, kunstnere, forskere og iværksættere sammen, alt, som tjener dialog og fremmer gensidig forståelse, fortjener vores ubetingede støtte. Det vil have en positiv effekt på vores eksisterende dialog om menneskerettigheder.

Den yderligere styrkelse af vores forbindelser med Israel, en central del af den europæiske naboskabspolitik, er i EU's strategiske interesse. Rådets afgørelse, som drøftes her i dag, passer ind i denne kontekst og er dermed et vigtigt bidrag til styrkelsen af vores samarbejde med Israel. Jeg anmoder Dem derfor om at støtte beslutningsforslaget og stemme for Kommissionens forslag.

Jana Hybášková, for PPE-DE-Gruppen. – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet! Det, der er foregået i dag, er efter min mening en hidtil uset anvendelse af en parlamentarisk procedure. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater var parat til fuldt ud at støtte socialdemokraternes betænkning, herunder deres ændringsforslag. Det var socialdemokraterne selv, der afviste at stemme om deres egen betænkning. Betænkningen er alligevel blevet vedtaget i Udenrigsudvalget, den er blevet fremsat, og det er afgørende, at vi stemmer om betænkningen inden for denne valgperiode. Vores gruppe ønsker at drøfte og vedtage betænkningen.

Det, der er foregået i dag, skader Europa. Europa ønskede at sikre afkast af sine finansielle donationer, det ønskede at sikre indflydelse i Mellemøsten, og det ønskede at sikre en chance for at bidrage til fredsprocessen. I dag har vi bortødslet et instrument, der ville have sat os i denne position til gengæld for vores penge. Europa har også bortødslet en stor støtte på området for forskning og udvikling. Det har bortødslet en støtte, der er knyttet til udviklingen af videnskab, forskning og teknologi, kampen mod terrorisme og forbedringen af menneskerettighederne i Middelhavsregionen. Samtalerne om en handlingsplan vil forhåbentlig blive fortsat som foreslået af Kommissionen og Rådet. Jeg tror også, at der under mit lands formandskab vil ske en forbedring i forholdet mellem Europa og Israel. Men det er stadig en kendsgerning, at Parlamentet har bortødslet sin indflydelse ved i dag at blive til et sted, hvor mørke, ikkeeuropæiske kræfter har vundet, kræfter, der ikke ønsker en forbedring af situationen i Mellemøsten. Og det er absurd at sætte Parlamentet i opposition til vores egne lande og vores egne intentioner. Vi vil derfor fortsætte.

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, fru Hybášková! Lad os bevare jordforbindelsen. De har også overvejet, at vi ikke skal stemme i dag. Vi bør holde os til kendsgerningerne. Den Socialdemokratiske Gruppe står bag ordføreren og stemte også for i udvalget som følge af vores overbevisning i denne sag. Det har både De og næstformanden i Kommissionen også sagt.

Vi lever dog ikke i et hermetisk lukket rum. Vi lever i en politisk situation. Forestil Dem, hvis vi simpelthen ikke var enige i det, De eller jeg har sagt med hensyn til den katastrofale, umenneskelige situation i Gaza, og opførte os, som om intet var hændt der? Det er dog ikke den virkelige situation. Formanden for Rådet sagde, at dette er et bidrag til freden. Mener De virkelig, at det i den nuværende situation er et bidrag til freden? Det er desværre muligt, at situationen ikke ændrer sig. Vi vil stemme på et tidspunkt, selv om situationen ikke er alvorlig. Vi skal dog i det mindste sende et signal.

Hr. formand for Rådet! Spørgsmålet er stadig ubesvaret: Hvordan tror De, det vil blive modtaget i regionen som helhed? Hvordan tror De, det vil blive modtaget i Palæstina og i andre lande, hvis vi netop nu indgår en aftale med Israel som det første land, mens menneskerettigheder på den anden side brutalt krænkes, ikke kun af Israel. Det er helt klart – det har vores gruppe altid fastholdt – at denne form for terrorisme, det være sig raketter eller angreb, skal fordømmes på det kraftigste.

Vores gruppe støtter dette forslag fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe, fordi vi på dette tidspunkt ønsker at sende et signal mindst én gang om, at vi ikke kan acceptere denne situation i Mellemøsten. Ja, dette samarbejde vil finde sted. Bare rolig. De er udmærket klar over, at samarbejdet vil finde sted, og at det ikke er slutningen på en proces, men et klart signal. Ja, vi

ønsker samarbejde med Israel, men vi ønsker også, at der langt om længe bliver fred i regionen og ingen undertrykkelse af mennesker.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Jouyet! Som det er passende for en ansvarlig gruppe, har vi længe drøftet, om vi skal stemme for en udsættelse af afstemningen om beslutningsforslaget og godkendelsen af protokollen. Meningerne i vores gruppe var delte. Det var omkring 50/50 med et lille flertal for at stemme, og derfor var min gruppe delt, da den stemte om spørgsmålet.

Dette delte standpunkt kan til dels tilskrives vores store bekymring for situationen i Mellemøsten og konflikten mellem Israel og Palæstina. Jeg kender ingen, herunder mig selv, der har besøgt det besatte område, som ikke er vendt hjem fyldt med stor bekymring, stor medfølelse og vrede over den situation, der hersker der.

Det mest foruroligende og alarmerende er, at den israelske politik siden Annapolisaftalen kun er blevet værre, strengere og hårdere. De behøver ikke nære uvilje for at tænke over, om ikke Israel eller visse kræfter i dette land med støtte fra den israelske hær er ved at skabe uoprettelige situationer inden for de besatte områder i et sådant omfang, at en tostatsløsning ikke er mulig.

Jeg kan derfor forstå, at vi ønskede at sende et budskab til Israel ved at udsætte afstemningen, fordi vi ønsker ikke at give det indtryk, at vi belønner dette land på et tidspunkt, for situationen for mere end 1 mio. palæstinensere i Gaza forværres dag for dag. Jeg håber, at der vil ske ændringer i de kommende uger og måneder, så vi kan vedtage begge tekster med større tillid.

David Hammerstein, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Det er kendsgerninger, der tæller, ikke ord. Kendsgerninger vejer tusinde gange tungere end ord. Vi har vedtaget mange beslutninger i Parlamentet. Ja, der har været kritik og gode intentioner i mange af de beslutninger, vi har vedtaget, men kendsgerningerne er vigtigere.

Det er en kendsgerning, at et år med samtaler inden for rammerne af Annapolisprocessen er slået fejl. Det er en kendsgerning, at bosættelsesprocessen fortsætter. Det er en kendsgerning, at situationen i Gaza er værre end nogensinde før. Det er en kendsgerning, at der i dag, mens vi taler, er konfrontationer mellem bosætterne og den israelske hær.

Jeg vil gerne have mulighed for at stemme om denne beslutning om et par måneder. Jeg ønsker, at vi skal kunne uddybe vores forhold til Staten Israel. Det skyldes, at Israels sande venner, dem af os, som elsker Israel, tør sige sandheden. Sandheden er, at besættelsen, som den findes i dag, ikke længere kan fortsætte. Den kan ikke fortsætte længere. Vi skal udsende et budskab om, at EU's handlinger afhænger af en fredsproces og grundlæggende respekt for menneskerettigheder. På den måde kan vi gå videre. Vi ønsker flere og bedre forbindelser med Israel og med palæstinenserne, og det skal vi vise gennem klare betingelser og klare handlinger, ikke kun ord.

Luisa Morgantini, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det har ikke været nemt at anmode om en udsættelse af afstemningen, men det var efter min mening en nødvendig handling, som virkelig vil være til fordel for Parlamentet.

Israel kan ikke altid være hævet over overholdelsen af internationale love. Jeg vil gerne sige til fru Hybášková, at samarbejdet med Israel og de forskellige projekter ikke er standset på nuværende tidspunkt. Det er kun opgraderingen af forbindelserne, der er blevet blokeret og standset, ikke samarbejdet, som stadig videreføres. Jeg håber bare, det kan fortsætte, fordi det er vigtigt. Selv jeg anerkender dets fordele. Men jeg vil gerne gentage: Israel skal indse, at det skal overholde den internationale lovgivning. Det er vores ære og værdighed, der også er på spil.

Jeg håber derfor, at Rådet lytter til Parlamentet og for en gangs skyld viser konsekvens ved at fortælle Israel, at landet skal udvise konkrete tegn på, at det ønsker fred, og at det skal hæve blokaden af bosættelserne på Vestbredden, som påvirker levevilkårene for Gazas borgere.

Vores EU-projekter er blevet blokeret. Pegasoprojektet er f.eks. blevet standset. Det hindres af blokaderne mod indførsel af varer i området. I morgen udbetales der ikke løn. UNRRA (FN's Hjælpe- og Genopbygningsforvaltning) er forpligtet til at blokere hjælp til de fattigste familier. Det er en skandale, at dette sker! Jeg kritiserer dog ikke specifikt Israel. Langt fra! Når man er venner med Israel, skal man også få det til at leve op til dets ansvar og vores eget ansvar. Jeg håber derfor, vi kan begynde igen, men det budskab, vi har sendt i dag, er vigtigt. Vi har sendt det til palæstinenserne og alle de israelere, der tror på fred, men fred med retfærdighed i henhold til loven.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg tilslutter mig med glæde enhver indsats fra Rådets og Kommissionens side for at intensivere forholdet til den jødiske stat Israel i vores gensidige interesse. Ved at udsætte afstemningen sender vi efter min mening det helt forkerte budskab til dem.

Trods dette står jeg over for formanden for Rådet med meget blandede følelser på grund af lækningen af et dokument fra Rådet til den israelske avis Ha'aretz – se avisen fra sidste mandag. Ud fra det lækede dokument vil jeg gerne stille ham tre spørgsmål.

Er De enig i, at titlen på dokumentet "An action strategy for peace in the Middle East" (En handlingsstrategi for fred i Mellemøsten) er vejen frem? Hvis ja, vil De tvinge Israel til at genåbne palæstinensiske institutioner, herunder Orient House i Jerusalem? Hvis det er strategien, hvordan vil De endelig kombinere den med forbedringen af forholdet til den nyvalgte israelske regering i den form, den måtte antage? Jeg ser frem til Deres svar.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, hr. næstformand, mine damer og herrer! Denne gang er jeg ikke enig, fordi jeg mener, at Parlamentet i dag har givet et dårligt indtryk ved at henvise fru De Keyzers betænkning til udvalget – og De er sikkert alle enige, især når der så hurtigt er indkaldt til forhandling og efterfølgende afstemning. Det får mig til at tænke, at venstrefløjen ønskede som lidt af en undskyldning at blokere Israels adgang til partnerskabsprogrammet for innovation og forskning. Jeg vil understrege, at vi her taler om en af de få stater, hvis ikke den eneste, hvor tilbuddet om støtte ikke kun er et tegn på solidaritet, men også sikrer vækst og udvikling for virksomheder i Europa selv.

Ingen har endnu kunnet spørge Den Palæstinensiske Myndighed, hvor meget støtte den får fra Den Arabiske Liga, og hvordan den bruger den, eller hvilken del af denne støtte der bidrager til dialog, gensidig forståelse samt kulturel og videnskabelig udvikling. Eftersom så få medlemmer af det store antal centrum-højre medlemmer er blevet mobiliseret, må jeg indrømme, at venstrefløjen under foregivende af at beskytte menneskerettighederne har gjort et godt stykke arbejde for at opnå et godt resultat med hensyn til afstemningen. Jeg tror dog, at alt dette vil hindre den regionale udvikling og måske endda fredsprocessen. Det sår om noget tvivl om en stats ret til sikkerhed, en ret, som vi burde beskytte.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ordførerne, som talte før mig, har givet en god forklaring af formålet med den pakke, som vi denne morgen har ønsket at udsætte afstemningen om. Jeg vil dog minde Dem om, at der er yderligere aspekter af disse forbindelser, navnlig de politiske aspekter, som undersøges af Rådet i forbindelse med udviklingen af forbindelserne mellem EU og Israel.

Så er der de aspekter, der berører det indre marked. Jeg mener, at vi alle grundlæggende går ind for denne udvikling af forbindelserne mellem Israel og EU, ligesom vi går ind for udvikling af forbindelserne med Den Palæstinensiske Myndighed. Denne betænkning skal dog indeholde klarhed og forpligtelser for begge parter. Som tingene står i dag, kan vi ikke sige, at disse kriterier opfyldes. Jeg vil minde Dem om den tragiske situation i Gaza og den fortsatte ulovlige bosættelse i områderne. Det er et problem, der påvirker markedsføringen af produkter fra de besatte områder og andre forhold, som vi kender særdeles godt.

Efter min mening skal Rådet klart tilkendegive sin holdning, om ikke for andet så fordi det franske formandskab tilsyneladende har påtaget sig at fremlægge et dokument om udsigterne til fred i Mellemøsten på det næste møde i Rådet. Det kan være af stor interesse for os, selv som en mulighed for at udvikle et konstruktivt forhold. Jeg mener derfor, det var en klog beslutning at anmode om denne udsættelse, hvis vi alle bruger denne tid til at afhjælpe den palæstinensiske befolknings lidelser, navnlig i Gaza. Jeg vil tilføje, at vi også bør bruge tiden til at genopbygge forholdet mellem Europa og USA på grundlag af et fælles initiativ med hensyn til løsning af konflikten i Mellemøsten.

Glem ikke, at 2008 var udnævnt til – eller burde have været – året for en forfatning for staten Palæstina. 2008 er ovre, og situationen er stadig frygtelig.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hvis dagens forhandling havde haft situationen på Gazastriben som emne, ville jeg muligvis have tilsluttet mig fru De Keyser og alle de andre medlemmer i Parlamentet med de samme synspunkter. Men jeg er bange for, at denne politiske sammenkædning med opgraderingen af deltagelsen af et af naboskabslandene i Middelhavsområdet har skabt en politisk præcedens,

og jeg ved ikke, hvor den vil føre os hen. Vi har ikke anført politiske betingelser i emnerne vedrørende bilaterale forhold i naboskabspolitikkerne. I forbindelse med Marokko har vi f.eks. aldrig nævnt Vestsahara eller menneskerettigheder. Det samme gælder for Egypten og ethvert andet land i Middelhavsområdet. Jeg kan ikke forstå, hvorfor vi denne gang vælger denne politiske sammenkædning.

Jeg mener for det andet, at jo mere vi engagerer os i dialog, samarbejde og tillid – som hr. Jouyet har sagt – med disse landes partnere, jo mere indflydelse vil vi få over for dem. Vi har lukket en dør i dag, og jeg ved ikke, hvordan vi åbner den igen.

For det tredje er jeg sikker på, at vores procedurer i dag har opstillet en betingelse. Vi har sagt, at det kun er en udsættelse, og at vi vil vende tilbage til spørgsmålet. Hvordan vil vi gøre det? Hvornår bliver situationen i Gaza så tilfredsstillende, at vi beslutter at vende tilbage til det? Som fru Napoletano sagde om spørgsmålet om bosættelser som med så mange andre spørgsmål, hvor vi ønsker at have positiv indflydelse på Israel, hvornår er vi tilstrækkelig tilfredse politisk til at genoptage denne fine beslutning, som Udenrigsudvalget har udformet?

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Europa kan først opgradere sine forbindelser med Israel, når dets regering i overbevisende grad skifter kurs. Israel skal indstille den kollektive afstraffelse af den palæstinensiske befolkning ved at ophæve belejringen af Gaza og vise sit ønske om seriøst at indgå i forhandlinger med den palæstinensiske ledelse for at finde en brugbar og bæredygtig tostatsløsning.

Vi ønsker alle et normalt forhold til Israel, men det er umuligt under de nuværende omstændigheder. Jeg støtter uden forbehold Israels ret til at forsvare sig selv, men et sådant forsvar skal ske inden for den accepterede internationale lovgivning og det ansvar, som en besættelsesmagt påtager sig, når den invaderer et andet land.

Israel, som roser sig af sit demokratiske system, har overtrådt den internationale lovgivning ved så mange lejligheder med den måde, den behandler palæstinenserne på, at de fleste menneskers tålmodighed er strakt til bristepunktet. Ved et nyligt officielt besøg i Gaza, i Jerusalem og på Vestbredden kunne jeg selv konstatere den alvorlige forværring af de almindelige palæstinenseres daglige liv.

Deres økonomi er blevet smadret. Der er 210 ulovlige bosættelser. Palæstinensisk jord og boliger beslaglægges konstant. Der tilbageholdes 11 000 palæstinensiske fanger og 40 folkevalgte medlemmer af Det Palæstinensiske Lovgivende Råd. Over 300 unge under 18 år, nogle er kun 12 år gamle, tilbageholdes. Gaza er besat og trues af militær invasion, og allerede 50 % af befolkningen er afhængig af fødevarerhjælp. Listen fortsætter. Denne brutale kollektive afstraffelse og besættelse af jord fra israelsk side er et groft brud på den internationale lovgivning og ødelægger muligheden for fred.

Det er derfor ikke nu, at Parlamentet skal godkende en opgradering af forbindelserne. Jeg mener faktisk, at afstemningen skal udsættes indtil efter de israelske og palæstinensiske valg i begyndelsen af 2009. I mellemtiden skal det internationale samfund på enhver mulig måde søge at nedtrappe situationen og skabe betingelserne for, at palæstinenserne og israelerne kan leve i fred.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen! Formålet med sådanne aftaler, som f.eks. opgraderingen af Israel, er at forsikre deltagerne i konflikten om, at de er involveret i en rimelig proces, som garanterer deres interne stabilitet og giver dem forsikring om fremtidig samarbejde og fremtidig eksistens. I dag har vi forkastet denne mulighed for at give en sådan forsikring. Vi har forkastet den og dermed efter min mening givet yderligere næring til ilden.

Jeg er også kritisk over for Israel på mange områder og navnlig med hensyn til bosættelsespolitikken. Når jeg i dag hører, at hovedårsagen er situationen på Gazastriben, bliver jeg dog fuldstændig overrumplet, især fordi kun halvdelen eller fjerdedelen af ræsonnementet anføres. Hvis dette ræsonnement anvendes, vil der om tre måneder dukke et andet alibi op og derefter et tredje for at forhindre, at beslutningen træffes. Hvis jeg husker korrekt, trak Israel sig ud af Gaza. Hvis jeg husker korrekt, væltede Hamas præsident Abbas folkevalgte myndighed og ødelagde regeringen ved voldeligt oprør i strid med alle rettigheder. Hvis jeg husker korrekt, er det netop de omstændigheder, som Hamas har skabt, der er afgørende for situationen i Gaza. Hvis jeg husker korrekt, affyres der daglig skud fra Gaza mod israelske byer. Og hvis det ikke betyder noget i en sådan forhandling, og Israel alene bebrejdes, er det efter min mening ikke den vej, europæisk politik skal gå for at opnå tillid i Jerusalem.

Jeg mener derfor, vi har begået en stor fejl i dag. Vi kan kun være en drivkraft for fred i regionen, hvis vi alene holder os til sandheden og ikke blot fastlægger politikker. Jeg er overbevist om, at denne politik heller ikke

vil gavne præsident Abbas, men at den vil styrke den radikaliserende, der allerede har så stor succes i Gaza. Jeg mener derfor, at beslutningen i dag er forkert.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! En langvarig konflikt er en lejlighed til at overveje og analysere dens årsager og aggressive handlinger og til at søge løsninger. Jeg kan forstå palæstinenserne desperat raketaffyringer, idet de som rotter er trængt op i en krog, men jeg kan også forstå, at israelerne frygter, at deres børn måske aldrig kommer hjem fra skole igen, fordi de antager, at næsten hver palæstinenser er en terrorist. Alting er ikke enten sort eller hvidt.

Der er kompromissøgende mennesker og stædige ekstremister blandt palæstinenserne, ligesom der er duer og høje blandt israelerne, som Tzipi Livni viste. Disse interne splittelser er ikke ubetydelige i konflikten, og jo større rolle de spiller, jo mere magtfulde bliver en af konfliktens parter. Israelerne er efter min mening de mest magtfulde, fordi de har en stat, som de naturligvis har en absolut ret til, og det støtter jeg. De nyder derfor alle attributterne for en stat.

Det medfører større ansvar og en pligt til at træffe foranstaltninger, som kan være risikable, men som kan give håb om fred i fremtiden. Israels krav om, at palæstinenserne skal indstille raketangrebene, inden tostatsprojektet kan fortsættes, svarer til at sige, at vi gerne vil have børn, hvis de alle bliver intelligente og opnår doktorgrader eller starter indbringende virksomheder.

Ukonventionelle situationer kræver mod til at træffe ukonventionelle beslutninger, og det forventer jeg, at Israel gør. Vi, EU, skal hjælpe dem med at nå frem til disse beslutninger. Med andre ord: En køreplan for to stater.

Hvad angår styrkelsen af forbindelserne mellem EU og Israel, er det efter min mening en god strategi, fordi den vil sikre os større indflydelse og vil på lang sigt sætte os i stand til at spille en konstruktiv rolle i løsningen af denne tragiske konflikt. Jeg går ind for en styrkelse af vores forhold.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som ordfører for betænkningerne om de europæiske naboskabspolitikker har jeg længe støttet Israels øgede deltagelse i EU-programmer og -agenturer, som er til gavn for begge parter i medfør af landet Israels avancerede status på områder som videnskabelig forskning og navnlig miljøforskning. I de seneste uger har jeg modtaget mange e-mails med opfordring til at stemme imod denne udvidede samarbejdsaftale mellem EU og Israel. Jeg mener dog, at EU og Israel er naturlige partnere, fordi de deler de samme værdier: demokrati, retsstatsprincippet, personlig frihed og navnlig pressefrihed og et uafhængigt retsvæsen.

Ikke alle EU's strategiske partnere kan sige det samme. Kina f.eks. – som ligger formanden stærkt på sinde – afviser disse værdier, men jeg modtager mærkelig nok ikke mange appeller om at nedgradere EU's forhold til Beijing. Det skyldes desværre, at den antiisraelske holdning i offentligheden og Parlamentet er stærk. Hvis denne følelse er baseret på fornuft, kan jeg respektere den, selv om jeg ikke deler den. Ofte er den dog baseret på antisemitisme og antiamerikanisme, da USA er Israels nærmeste allierede.

I sidste uge blev jøder specifikt udvalgt og myrdet af jihadistterrorister i Mumbai i Indien. Det viser behovet for, at Vesten står sammen i solidaritet med den jødiske stat, da Israel befinder sig på frontlinjen i en eksistentialistisk kamp mod islamistiske terrorister, som f.eks. Hamas, Hezbollah og Islamic Jihad, som har bevist deres ønske om at ødelægge Israel og vores levevis.

Parlamentet vedtog desværre med snævert flertal, at det ikke vil fremsætte sin holdning til denne aftale – som det ligger det kommende tjekkiske formandskab stærkt på sinde – hvilket efter min mening er katastrofalt. Det vil sende alle de forkerte signaler til den israelske offentlighed i en kritisk valgperiode og vil uundgåeligt styrke de yderliggående kræfter i Israel.

Formanden. - Det er ikke Kina, som ligger mig stærkt på sinde. Det er demokrati og menneskerettigheder i Kina, som i Israel og Palæstina.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Nogle vil have os til at tro, at Parlamentet i dag handlede som resultat af en samvittighedskrise. Jeg må sige, at jeg finder det mærkeligt, når jeg tænker på, hvor mange gange Parlamentet uden tøven har godkendt aftaler vedrørende lande, der bestemt har en rystende historie med hensyn til menneskerettigheder, og som også har regeringsstrukturer, der langt fra er demokratiske.

Jeg synes, at Parlamentet blev blæst ud af kursen i dag af en veltilrettelagt kampagne udefra og indefra fyldt med giftigheder om Staten Israel, og at vi i uacceptabel grad tillod os at blive påvirket af det. Det blinde bigotteri, som nogle har udvist over for Israel, er ganske frastødende. Israel er et demokrati i en region, hvor

der er langt imellem demokratierne. Det accepterer en tostatsløsning. Det har været genstand for den mest forfærdelige eksterne og interne terrorisme og har derfor uden tvivl ret til at forsvare sig.

Nogle medlemmer af Parlamentet er så optaget af deres angst for og had mod Israel, at de er villige til at undskylde terrorangreb og Hamas' overgreb i Gaza og kun kan se fejl hos det land, der er under angreb. Jeg mener, det er forkert.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! De af os, der har talt for en udsættelse af en beslutning om dette spørgsmål, er flere gange i denne forhandling blevet beskyldt for at være antisemitiske.

Det er fuldstændig upassende. Ingen på denne side af forhandlingen har beskyldt nogen på den anden side for ond tro eller for at have andre motiver end bekymring for israelernes og palæstinenserne fremtid.

Vi bør alle her erkende, at vi er bekymrede for mennesker, og at det er derfor, vi har den holdning, vi har. Det er ikke baseret på nogen form for antisemitisk ideologi.

Formanden. - Hr. De Rossa! Jeg anerkender Deres holdning og er helt enig.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Ja, der har været et antal e-mails, men der har også været lobbying fra den israelske ambassade. Det er ikke grunden til, at vi har truffet en bestemt beslutning. Grunden var vores faste overbevisning om, at denne afstemning ikke er passende på nuværende tidspunkt.

Mange argumenter, som er fremført af medlemmer af Parlamentet – det være sig hr. Kasoulides, hr. Brok, hr. Zaleski eller andre – er helt igennem værdige argumenter. Jeg mener, at det efter denne meningsforskel nu er på tide, at vi vender tilbage til en fælles holdning, der udtrykker støtte til Israel, men samtidig også støtte til fredsprocessen og til palæstinenserne ret til at eksistere. Det er det, der betyder noget for os, hverken mere eller mindre.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. Verheugen, mine damer og herrer! Det er ikke Rådets opgave at kommentere de proceduremæssige problemer eller de beslutninger, som Parlamentet træffer på dette område.

Det er, hr. Swoboda, klart, at Rådet deler disse målsætninger og er enig i Deres bemærkning i Deres seneste tale, navnlig med hensyn til stabilisering. EU og Rådet fordømmer volden, navnlig affyringen af raketter mod civilbefolkningen, som skal stoppe. Kampen mod terrorisme skal fortsætte utrætteligt, og soldaten Shalits skæbne er af særlig bekymring for EU og, hvis jeg må sige det, især for det franske formandskab.

Når det er sagt, er EU stadig dybt bekymret over og fordømmer den seneste optrapning af udvidelsen af bosættelserne. Den fortsatte bosættelsesproces, herunder naturlig udvidelse, skal omgående stoppes, også i Østjerusalem. Den er i strid med international lovgivning, og den bringer oprettelsen af en levedygtig palæstinensisk stat i fare. Hindringerne for indrejse i og inden for de besatte palæstinensiske områder skal ophæves for at fremme den økonomiske udvikling. Den humanitære situation i Gaza skal omgående forbedres ved at indgå våbenhvile, åbne grænseovergangene og sikre levevancerne af varer og tjenester for at hjælpe befolkningen og hjælpe hjælpeorganisationerne, navnlig FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA), med at gøre deres arbejde. Det er også vigtigt, at flere palæstinensiske fanger frigives, herunder især mindreårige.

Vi er derfor enige om målsætningerne, og det vil jeg gerne understrege så tydeligt som muligt over for Parlamentet. Problemet er at vide, hvordan vi bedst kan presse på for at opnå det resultat. De ønsker: oprettelsen af to stater, der sameksisterer i sikkerhed inden for rammerne af en stabil fredsproces – en sammenhæng, hvor EU spiller en vigtig rolle. Vi skal finde ud af, om vi kan stå fast på de principper, jeg lige har skitseret, og som Israel skal respektere, gennem dialog og tillid, eller om det er gennem dialog, som Rådet går ind for og stadig går ind for efter at have lyttet til denne forhandling, at vi vil kunne opretholde en klog balance.

Endelig vil jeg minde Dem om, at opgraderingen af forbindelserne skal ses i en mere generel kontekst, nemlig etableringen af Middelhavsunionen og udviklingen af en europæisk naboskabspolitik. Glem ikke, at den foreslåede opgradering følger efter en styrkelse af vores partnerskab med Marokko, som sendte et kraftigt politisk budskab til vores arabiske naboer ved Middelhavets sydlige kyster. Jeg vil også minde Dem om, at vi under vores forhandlinger med Israel ikke har forsømt Den Palæstinensiske Myndighed, og at EU og Den Palæstinensiske Myndighed mødtes i sommeren 2008 for at nedsætte nye arbejdsgrupper med henblik på at sætte skub i den handlingsplan, der blev vedtaget i 2005. Jeg vil også gentage, at formandskabet ønsker

at gøre fremskridt på alle områder, herunder politik, der stadig er en uundværlig del af vores forhold til Staten Israel.

Det er denne overordnede tilgang, der gør opgraderingen af EU's forbindelser med Israel vigtig, og det er denne politiske dialog, som efter min mening vil gøre det muligt at sikre, at de principper, som flere af Dem omtalte, i højere grad respekteres og forsvares, og at EU har en rolle at spille i indsatsen for at finde en løsning på konflikten mellem israelerne og palæstinenserne.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil kort komme med tre punkter, De bør overveje, som afslutning på denne forhandling.

For det første må vi i en forhandling om vores samarbejde med Israel, hvor menneskerettigheder og palæstinenserne humanitære problemer med rette drøftes, ikke glemme, at vi har et særligt ansvar over for Israel. Vores politik over for Israel afgøres ikke kun af interesser. Den afgøres af den kendsgerning, at selve eksistensen af Staten Israel hænger sammen med den europæiske historie, og at vi derfor har et særligt ansvar.

En anden konsekvens af dette er, at det partnerskab, som vi søger at opnå med Israel, eller som vi måske allerede har opnået, skal være pålideligt. Vi kræver pålidelighed fra vores israelske partnere, og Israel har også ret til at kræve pålidelighed fra. Vi har tilbudt Israel samarbejde om disse projekter og politikker. Det kan være interessant for Dem at vide, at der er gode grunde til, at Israel var det første land – det allerførste land – der fik tilbudt en handlingsplan inden for rammerne af den europæiske naboskabspolitik. Det var i 2003. Jeg gjorde det selv.

Det sidste, jeg vil sige, er, at disse programmer og politikker, som vi taler om, ikke er et mål i sig selv. De har en dybere politisk begrundelse. Den dybe politiske begrundelse er at vise Israel, at der er udsigt til et langsigtet samarbejde med Europa for Israel, en udsigt, som Israel har brug for til tiden efter konflikten. Og Israel har i første omgang brug for den for at kunne afslutte konflikten. Den anden ting er, at uanset hvor små disse initiativer er, så indeholder de en række elementer, der sætter os i stand til at fremme bilaterale og trilaterale projekter. Jeg var selv for nylig i Jordan, Israel og Palæstina for at tale om et initiativ, der vil sætte os i stand til at fastlægge en politik for små og mellemstore virksomheder i en trilateral ramme. Vi har også forskningsprojekter, der er bilaterale. Det betyder, at vi har et rammeinstrument her, som tillader, at vi krydser grænser og opnår netop det, vi ønsker: samarbejde og normalitet i denne kriseregion.

Jeg vil undlade at komme med en konklusion af det, jeg lige har sagt. Jeg beder Dem blot overveje det i Deres efterfølgende beslutninger.

Véronique De Keyser, ordfører. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først svare Dem, hr. Verheugen. De sagde helt rigtigt, at vi har et særligt ansvar over for Israel.

Vi på påtaget os dette ansvar kollektivt, og det er vigtigt. Det er endvidere netop, fordi vi har dette ansvar over for Israel, at vi har et mindst lige så stort ansvar for palæstinenserne situation i dag – det må De være enig i.

Vi har de samme mål, hr. Jouyet, og De har i god mening opremset en række vigtige problemer, der skal løses på lang, mellemlang eller kort sigt. De brugte et meget sigende ord, da De sagde "situationen i Gaza skal omgående ..." – De brugte ordet "omgående". Vi har anmodet om en udsættelse. Vi vil give os tid til at se, om der faktisk tages højde for dette "omgående". De mener – og det har De helt ret til – at opgradering af Israels status vil gøre det nemmere at forhandle med landet. Jeg ville ønske, det var sandt, men jeg kan ikke se noget bevis for det, og vi har under alle omstændigheder gennemført foranstaltninger i mere end et år, siden Annapolis. Som De ved, er Parlamentets ressourcer meget begrænsede.

Vi bruger de midler, vi har, til at sende et venligt signal til Israel, som siger "Kom så i gang!". Jeg hørte desværre intet fra fru Tzipi Livni i går, om at det vil ske. Jeg venter og håber.

Jeg vil også takke Dem, fru Hybášková – De var ikke til stede, da jeg begyndte at tale. De har været en eksemplarisk partner, tro over for Deres forpligtelser, som vi er over for vores, og jeg vil lade de medlemmer, der har sat spørgsmålstegn ved relevansen af menneskerettigheder som begrundelse for dagens beslutning, overbevise os om, at de har ret. Det er uacceptabelt. Med hensyn til påstandene om antisemitisme osv., som jeg har hørt i dag, og som – jeg advarer Dem – vi vil høre flere af, er de uværdige for Parlamentet!

Hvorfor skal vi i Parlamentet mistænkes for at handle taktisk, når vi taler om menneskerettigheder? Hvis det er sandt, at disse rettigheder krænktes, er det en påtrængende sag.

Jeg står ved vores forpligtelser over for vores politiske partnere på udenrigsområdet. De er efter min mening stadig gyldige, men realistisk set er tiden ikke den rette. Vi har været venlige over for Israel. Det vil vi naturligvis fortsætte med at være. Men vores bekymring for palæstinenserne skæbne er uformindsket.

(Bifald)

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Jeg har modtaget, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2, modtaget et beslutningsforslag⁽¹⁾ fremsat som afslutning på forhandlingen.

Afstemningen om fru De Keyzers betænkning og afstemningen om beslutningsforslaget finder sted under en efterfølgende mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Det ville være et dårligt signal, hvis EU i øjeblikket styrkede sine forbindelser med Israel. Det ville vise, at EU er villig til at ignorere alvorlige, fortsatte og vedvarende krænkelse af menneskerettighederne og den internationale lovgivning.

Det ville næsten svare til at sige, at EU giver Israel frihed til at fortsætte dets undertrykkende og ulovlige aktiviteter med tvungne flytninger af befolkningen, udenretslige drab, besættelse af Palæstina samt en ulovlig mur og bosættelser.

Vi skal lægge så meget pres på Israel som muligt, så landet er nødt til at opfylde sine løfter i henhold til den internationale lovgivning og i henhold til FN's resolutioner. I dag skal vi som medlemmer af Parlamentet fra hele Europa sende et stærkt budskab til Israel for at lade dem vide, at vi har fået nok.

I 2002 stemte Parlamentet for at suspendere associeringsaftalen mellem EU og Israel på grund af Israels alvorlige krænkelse af menneskerettighederne. På trods af dette er der nu tale om, at Israel skal deltage i et EU-program, der vedrører konkurrenceevne og økonomisk innovation, selv om Israel bevidst ødelægger Gazas økonomi og infrastruktur.

Jeg glæder mig over beslutningen om at udsætte afstemningen om forbedringen af forbindelserne mellem EU og Israel.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets forslag om at give præferencebehandling til og opgradere det allerede stærke samarbejde mellem EU og Israel – selv om Parlamentets afstemning om det er blevet udsat – er, uanset hvordan man ser på det, en udfordring for europæerne og alle nationer i verden, en fornærmelse mod de tusinder af ofre for Israels barbari.

Forslaget foreviger effektivt den israelske apartheid og belønner Israels massekrænkelser af den internationale lovgivning og den palæstinensiske befolknings menneskerettigheder, besættelsen af Gazastriben, Vestbredden og Østjerusalem og den fortsatte opførelse af skammens mur samt massebosættelser og ignorerer FN's resolutioner, som fordømmer Israel, og den beslutning, som Parlamentet i 2002 vedtog om suspension af samarbejdsaftalen mellem EU og Israel.

Selv om Israel har ført den samme politik over for det palæstinensiske folk i 60 år, og nationer og FN har fordømt den, er der fremsat et provokerende forslag om, at vi skal vende det blinde øje til de israelske besættelsesstyrkers grove krænkelse af menneskerettighederne.

Det beviser igen, at EU i sit hykleri, når det gælder respekt for menneskerettigheder, endnu en gang bruger dobbelte standarder i sin politik, afhængigt af dets interesser i hvert enkelt tilfælde.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Godkendelse af den foreslåede naboskabsaftale med Staten Israel vil inddrage Israel i visse fællesskabsprogrammer under den europæiske naboskabspolitik, en politik, der har til formål at fremme reform og stabilitet i EU's naboskab. Denne aftale skal efter hensigten træde i kraft omgående og kræver, at Israel yder et finansielt bidrag til EU's budget til gengæld for deltagelse i visse fællesskabsprogrammer. Denne aftale skal revideres hvert tredje år efter begge parter godkendelse. Støtten til denne naboskabspolitik baseres på den eksisterende associeringsaftale og repræsenterer et skridt hen imod

(1) Se protokollen.

forbedret samarbejde om handel og fremskridt mod en afslutning af fredsprocessen mellem israelerne og palæstenserne.

I lyset af den israelske udenrigsministers nylige besøg i Parlamentet, hvor ministeren talte for en politisk styrkelse af forholdet mellem EU og Israel, og den aktuelle handlingsplan, som den højtstående repræsentant netop har afsluttet, vil godkendelsen af naboskabsaftalen gavne begge parter ved at forbedre hver parts forståelse af den anden og den snarlige opnåelse af fred og stabilitet i Mellemøsten og Middelhavsområdet.

16. Skridt til forbedring af erhvervsmiljøet for EU's små og mellemstore virksomheder – "Small Business Act" (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Rådet om kridt til forbedring af erhvervsmiljøet for EU's små og mellemstore virksomheder – "Small Business Act" af Nicole Fontaine og Giles Chichester for PPE-DE-Gruppen og Edit Herczog for PSE-Gruppen (O-0113/2008 – B6-0485/2008).

Edit Herczog, spørger. – (EN) Hr. formand! Vi glæder os alle i Parlamentet over det resultat, som Kommissionen, navnlig hr. Verheugen, har opnået gennem de sidste fem år sammen med Parlamentet og de europæiske virksomheder: vores ændring af tilgangen over for de europæiske virksomheder, et resultat, der nu har et navn – "tænk småt først"-princippet, som er fastlagt i Small Business Act. Vi skal arbejde med denne retsakt.

Den aktuelle økonomiske krise understreger behovet for at vedtage denne Small Business Act så hurtigt som muligt. De 23 mio. europæiske virksomheder og de to tredjedele af de europæiske arbejdstagere, som er involveret, har brug for en utvetydig meddelelse om, at ændringen i vores tilgang til tænk småt først er et reelt grundlag for vores fremtidige arbejde og handlemåde.

Det allerførste signal, som vi skal sende, er den lille SMV-test. På grund af behovet for en utvetydig meddelelse beklager vi derfor, at Rådet ikke gjorde bestemmelserne i Small Business Act bindende.

Vi håber virkelig, at De på Rådets møde i næste uge vil komme tilbage til spørgsmålet og gøre denne Small Business Act bindende. Vi glæder os dog over Rådets afgørelse med hensyn til de prioriterede skridt. Det er efter vores mening meget vigtigt at tænke småt først for at forbedre adgangen til finansiering, meget vigtigt at tænke småt først for at forenkle lovgivningsmiljøet og meget vigtigt at tænke småt først for at fremme markedsadgangen.

Vi anmoder Kommissionen og Rådet om at handle sammen. Der er brug for et mere europæisk svar. Svar fra flere lande kan være meget effektivt, men kan resultere i divergens i stedet for samhørighed, hvilket vi ønsker under den europæiske idé. Det er derfor afgørende, at Kommissionen forbedrer procedurer for medlemsstaternes årlige rapportering med støtte fra resultattavlen fra Lissabon, og jeg spørger Rådet, om det er parat til at gøre det.

Europæiske borgere, iværksættere og arbejdstagere har brug for idéer, men de har også brug for mere. De har brug for innovation i vores procedurer, men det er ikke nok. De har brug for handling, men det er heller ikke nok. Vi har brug for en aktiv indsats baseret på vores idéer, innovation og handlinger. Bare gå i gang. Parlamentet vil støtte Dem.

Nicole Fontaine, spørger. – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. Verheugen, mine damer og herrer! Vores gruppe støtter entusiastisk den Small Business Act, som Kommissionen fremlagde for os sidste juni.

Det sandt, at der siden 2000 er igangsat initiativer for små og mellemstore virksomheder – jeg kommer navnlig til at tænke på fru Vlastos fremragende arbejde i forbindelse med chartret om små og mellemstore virksomheder – initiativer, der har været velkomne, men som er blevet vurderet som utilstrækkelige, fordi de alt for ofte ikke blev til andet end fromme håb.

I dag skal vi gå videre. Den alvorlige økonomiske krise, der opleves i vores lande, og som har særlig bekymrende konsekvenser for små og mellemstore virksomheder, ansporer os, hvor der var behov for mere tilskyndelse. I den henseende udgør denne Small Business Act en del af en ny og helt sikkert proaktiv tilgang.

Om et par uger skal vi behandle fru Herczogs betænkning om Kommissionens meddelelse, men i dag har vi valgt at rette opfordringen til Rådet ved at indgive denne mundtlige forespørgsel.

Vi har, hr. Jouyet, med interesse bemærket de konklusioner, der blev truffet på Rådets møde om konkurrenceevnen i går, og vi vil gerne vide, om Rådet på sit møde den 11. og 12. december rent faktisk vil vedtage disse konklusioner og skubbe på for at få medlemsstaterne til hurtigt at gennemføre tænk småt først-princippet i deres lovgivning.

Vi håber, at Rådet vil fortsætte på grundlag af den handlingsplan, der er knyttet til det, ledsaget af praktiske foranstaltninger. I den henseende og på den korte tid, jeg har fået tildelt, vil jeg fremhæve tre områder, hvor vi skal føre stærkt an.

For det første systematiske konsekvensanalyser og regelmæssig opfølgning overvåget af Parlamentet med hensyn til status for Small Business Act i medlemsstaterne. For det andet adgang til offentlige kontrakter. Adfærdskodeksen har ingen bindende effekt. Sammen skal vi være mere fantasirige og mere opfindsomme, og vi skal foreslå praktiske foranstaltninger, der reelt åbner disse kontrakter for små og mellemstore virksomheder. Endelig adgang til finansiering, som i det aktuelle klima er mere afgørende end nogensinde før.

Deres forslag er sunde, hr. Jouyet. De bør også indeholde støtte til tilbuddet. Der er ingen tid at spille. Giv os venligst forsikring om Rådets intentioner.

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand, hr. McMillan, hr. Verheugen, mine damer og herrer! Som De har påpeget, vedtog Rådet en række konklusioner om en "Small Business Act" for Europa, som Kommissionen har foreslået. Denne Small Business Act repræsenterer en stærk politisk forpligtelse over for de 23 mio. små og mellemstore virksomheder. Som fru Fontaine fremhævede, er den også et vigtigt svar på den økonomiske krise, vi i øjeblikket oplever. Derfor er jeg sammen med Hervé Novelli, som beklager, at han ikke kun deltage i dag, overbevist om, for at berolige fru Fontaine og fru Herczog, at Rådet vil udtrykke stærk støtte til målene i denne Small Business Act.

Som De har understreget, kan denne Small Business Act ikke løse alle de aktuelle økonomiske problemer, men den kan sikre, at der træffes grundlæggende foranstaltninger for at håndtere den finansielle krise og den efterfølgende økonomiske nedgang. Derfor vedtog vi mandag også en handlingsplan, som forpligter medlemsstaterne til at gennemføre disse hasteforanstaltninger. Denne lov er særdeles betydningsfuld, og det franske formandskab er særlig glad for den meget betydningsfulde plan. Fru Fontaine gav en god beskrivelse af de stærke henstillinger, den indeholder.

Vi skal først og fremmest se på problemet med små og mellemstore virksomheders adgang til finansiering. I den henseende skal vi rose Den Europæiske Investeringsbanks indsats, da den agter at tilføre 30 mia. EUR i perioden 2008-2011. Derefter skal vi dog også sikre, at direktivet om forsinket betaling revideres, så virksomhedernes likviditetsproblemer løses. Denne Small Business Act og handlingsplanen foreslår at sikre, at de små og mellemstore virksomheder betales inden for 30 dage. Jeg ved ikke, om vi kan nå dette mål, men jeg er overbevist om, at det er denne retning, vi skal gå i. Bekæmpelse af forsinket betaling vil forbedre de små og mellemstore virksomheders likviditet på et tidspunkt, hvor en ud af fire solvenssager skyldes store betalingsforsinkelser.

Et boost til venturekapitalmarkedet er en anden vigtig faktor, da dette marked, som De er bekendt med, er for begrænset i Europa sammenlignet med USA. Vi planlægger at etablere en europæisk venturekapitalordning og anerkendelse af venturekapitalfonde mellem medlemsstaterne.

En anden prioritet, som De har påpeget, er forenkling. Små og mellemstore virksomheder lider endnu mere under bureaukrati og de forskellige administrative opgaver, de pålægges, end store virksomheder. Derfor skal vi gennemføre og anvende "tænk småt først"-princippet, som kræver, at de små og mellemstore virksomheders interesser tages i betragtning i alle EU's retsakter.

Vi håber også, vi kan etablere en SMV-test, og jeg kan forsikre Dem om, at der vil blive gennemført og offentliggjort konsekvensanalyser for hver fællesskabstekst, der påvirker de små og mellemstore virksomheder. Det ville være ønskeligt, hvis medlemsstaterne gjorde det samme. Vi giver endvidere tilsagn om, at vi ikke vil anmode de små og mellemstore virksomheder om den samme information flere gange – vi vil med andre ord forsøge at gøre alt i én arbejdsgang.

Hvad angår finansiering og forenkling, er der flere vigtige foranstaltninger. De små og mellemstore virksomheder skal kunne opnå fuld gavn af det indre marked og navnlig muligheden for at eksportere. Derfor vil vedtagelsen af statuten for det europæiske selskab også give de små og mellemstore virksomheder mulighed for at få endnu større gavn af dette marked, idet de kan etablere datterselskaber på de forskellige europæiske markeder.

Som svar på de spørgsmål, der er blevet stillet, og i lyset af anmodningen fra Rådets møde om konkurrenceevnen til Det Europæiske Råd har Rådet på det højeste niveau og Kommissionen forpligtet sig til at overvåge denne foranstaltning nøje, navnlig inden for rammerne af de nationale reformprogrammer, der indgår i Lissabonprocessen.

Vi glæder os inderligt over det momentum, som handlingsplanen fra sidste mandag har givet dette arbejde. Rådet er overbevist om, at SMV-politikken er et af de centrale områder i vores fælles kamp mod den økonomiske krise og for den hurtige genopretning af EU's økonomi.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Her ved begyndelsen af krisen – og vi befinder os ved begyndelsen af en krise – er spørgsmålet om fremtiden for vores små og mellemstore virksomheder i Europa blevet endnu mere vigtigt. Vi skal nemlig klart erkende én ting: Virkningerne af denne krise bliver større for de små og mellemstore virksomheder end for de store virksomheder, simpelthen fordi mindre virksomheder ikke har en kapitalbase, der giver dem mulighed for at klare sig igennem en længere mager periode.

Det betyder derfor, at det er vigtigt, at det signal, der sendes til de små og mellemstore virksomheder i Europa, er stærkt og klart. Jeg er derfor meget taknemmelig over for Jean-Pierre Jouyet og det franske formandskab for deres generøse støtte til denne Small Business Act, og jeg takker fru Herczog og fru Fontaine for initiativet til at drøfte dette i Parlamentet i dag.

Det er vigtigt, fordi der er store forventninger til Rådets møde i den kommende uge. Europæerne vil rette opmærksomheden mod stats- og regeringscheferne i næste uge og forventer et svar fra dem, et svar på spørgsmålene: Hvordan kommer vi igennem denne krise, hvordan kan vi bevare vores velstand, hvordan kan vi bevare vores arbejdspladser, og hvordan kan vi bevare vores sikkerhed? 23 mio. små og mellemstore virksomheder i Europa vil også rette opmærksomheden mod Bruxelles og stats- og regeringschefernes svar. Derfor er jeg så glad for, at Jean-Pierre Jouyet lige har sagt, at støtten fra Rådet vil være stærk og klar. Og vi er begge uden tvivl enige om, at det betyder, at vi bestemt vil finde mere end blot et par ord om dette emne i konklusionerne. Det gør mig meget glad.

I virkeligheden er denne politik først lige påbegyndt. Parlamentet spiller også en meget vigtig rolle her. Her gælder det også, at ord er én ting, men det er handlinger, der tæller. Og i første instans foregår handlinger for små og mellemstore virksomheder på nationalt plan, på regionalt plan og endda på lokalt plan. Vi skal sikre, at de principper, vi fastlægger i Europa, virkeliggøres i medlemsstaterne og i alle regionerne.

Små og mellemstore virksomheder er ikke et supplement til, men selve kernen i den europæiske økonomi. Kun hvis vi giver dem de rammebetingelser, de har brug for i dag, kan de udføre deres opgave i den europæiske økonomi.

Giles Chichester, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I betragtning af de små virksomheders betydning i økonomien, hvad angår beskæftigelse og jobskabelse, etablering af virksomheder og velstand samt udvikling af nye produkter og nye tjenester, er det i høj grad på tide, at vi gør noget for at støtte deres arbejde i vanskelige tider. Der er på EU-plan en tendens til at blive entusiastisk omkring de små og mellemstore virksomheders potentiale og resultater. Det er faktisk ganske vanskeligt at være negativ. Essensen af dette spørgsmål og beslutningsforslaget er, at vi skal gå videre end retorik og levere konkrete handlinger.

En af de udpegede prioriteter er behovet for adgang til finansiering for de små og mellemstore virksomheder. Dette er et gammelt opråb, for problem har eksisteret i lang tid. I den finansielle krise, hvor tilbageholdelse af kredit rammer alle virksomheder, må det bestemt være værre for de små og mellemstore virksomheder, som ofte er sidst i fødekæden, hvad angår ordrer og betalinger. Jeg støtter derfor stærkt opfordringen til at gøre finansiering og kredit lettere tilgængelig. Spørgsmålet er, om bankerne reagerer.

Ud fra min egen erfaring med at arbejde i og derefter drive en lille virksomhed er det vanskeligt at definere, hvilke former for hjælp og støtte der kan hjælpe alle små og mellemstore virksomheder, fordi de er så forskellige. Den bedste form for hjælp er efter min mening adgang til information, og her har internettet gjort en enorm forskel i forhold til dengang, jeg drev virksomhed.

Det næstbedste er at blive ladt i fred for at drive virksomheden videre. Jeg anerkender, at vi ikke kan indføre nulregulering, men jeg støtter prioriteten med bedre regulering, ikke mindst fordi det er noget, som lovgivere og regeringer kan gøre. Jeg støtter opfordringen til handling fra både Kommissionens og medlemsstaternes side.

Neena Gill, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Mindre virksomheder er centrale i min region. Industrien i West Midlands vil glæde sig over tænk småt først-princippet. Den aktuelle finanskrisen har dog bragt mange små virksomheder i alvorlige vanskeligheder. Som vi allerede har hørt, har de likviditetsproblemer og ubetalt gæld, og de kan ikke få adgang til kredit. I henhold til de seneste insolvenstal for min region er 500 virksomheder gået konkurs i de sidste tre måneder. Jeg hilser derfor finansiering fra Den Europæiske Investeringsbank velkommen.

Jeg mener dog ikke, at forslagene går vidt nok med hensyn til deres bindende karakter – hvilket virkelig ville hjælpe SMV-sektoren. Mit spørgsmål til Rådet er derfor: Hvordan vil De behandle dette i næste uge? Jeg har hørt, hvad Rådet om konkurrenceevnen har sagt, men det vigtige er, at det vil ikke reelt hjælpe de små virksomheder lige nu, medmindre forslagene har bindende karakter. Det vil ikke hjælpe dem med at få adgang til markeder eller til finansiering.

Jeg mener, og det er blevet sagt i årevis, at det er meget vigtigt, at Rådet præciserer, at det vil reducere den administrative byrde. Små virksomheder har betydelige omkostninger. Når store virksomheder bruger 1 EUR for hver medarbejder, bruger en lille virksomhed op til 10 EUR for hver medarbejder.

Endelig vil jeg tilføje et sidste punkt. Det er vigtigt at styre finanskrisen, men der skal ydes en større indsats for de små og mellemstore virksomheder lige nu, fordi de er realøkonomien.

Šarūnas Birutis, for ALDE-Gruppen. – (LT) Hr. formand! Små og mellemstore virksomheder er vores økonomis dna. De skal støttes, samtidig med at vi forbedrer konkurrenceevnen og beskæftigelsesniveauet i hele Europa. Small Business Act er et initiativ, der i dag skal støttes af alle politiske partier. Den er et vigtigt bidrag til de europæiske små og mellemstore virksomheder som følge af den aktuelle finansielle og økonomiske krise.

Vi har her et beslutningsforslag, der afspejler Parlamentets bekymringer og pålægger Rådet forpligtelser.

Vi skal bestræbe os på, at denne Small Business Act gennemføres effektivt i alle medlemsstater. Det kræver, at den inkluderes i nationale handlingsplaner og retlige dokumenter, og at der indføres et overvågningssystem for denne retsakt i medlemsstaterne.

Vi skal iværksætte yderligere foranstaltninger for at sikre, at denne Small Business Act ikke lider samme triste skæbne som det europæiske charter om små og mellemstore virksomheder. Vi skal erkende, at vejledende dokumenter også bliver stående på de nationale bureaukraters hylder, og at deres tiltænkte formål i sidste ende ikke opnås:

Skattelettelser og incitamenter til nystartede virksomheder, mikrokreditter, kreditgarantier, venturekapital, gratis information og rådgivning, fortsat styrkelse af iværksætterens image og myndighed osv.

Målet helliger midlet. Det kræver dog aktivitet og mod. Jeg er ikke i tvivl om, at gennemførelsen af denne Small Business Act i hele EU vil hjælpe med at forhindre økonomisk og social nedgang i Europa og vil afbøde konsekvenserne af finanskrisen.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil først hylde det franske formandskab for dets hurtige udformning af de rigtige konklusioner vedrørende denne Small Business Act, så vi rent faktisk kan få gang i tingene. Vi har i Parlamentet straks besvaret dette ved at ændre vores procedure. I denne økonomiske krise skal vi trods alt alle gøre vores yderste for de små og mellemstore virksomheder i Europa, da de jo er selve grunden til, at denne Small Business Act er kommet i stand.

Vi skal udnytte de europæiske iværksætteres potentiale langt bedre. Jeg vil navnlig henlede Deres opmærksomhed på kvindelige iværksættere, for det er et mærkeligt paradoks. Kvinder er langt bedre iværksættere. Det er langt mindre sandsynligt, i hvert fald i henhold til tallene, at kvindelige iværksættere går konkurs.

På trods af dette er det stadig meget vanskeligere for kvindelige iværksættere at få adgang til kredit for at starte en virksomhed. Det skal være nemmere, da der er desperat brug for det. Det betyder, at kvindelige iværksættere skal have bedre adgang til finansiering og eksisterende midler.

Mikrokredit er også et meget vigtigt middel til at forbedre kvinders økonomiske status og uafhængighed, ikke mindst kvinder fra mindretalsgrupper. I den aktuelle kreditkrise, hvor bankerne er mindre tilbøjelige til at yde kredit, er dette blevet langt vanskeligere, og det er en anden grund til, at det er vigtigt, at Den Europæiske Investeringsbanks garantier er tilgængelige netop i forbindelse med mikrokreditter og kvindelige iværksættere.

Det er vigtigt, at kvinder kan starte deres egen lille virksomhed, så de effektivt kan kombinere arbejde og familie. Dette er også meget vigtigt for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater. Jeg glæder mig over, at Rådets konklusioner allerede specifikt nævner iværksætterånd blandt kvinder. Fortsæt det gode arbejde!

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Vi afventer med interesse vedtagelsen af den europæiske retlige ramme for små og mellemstore virksomheder. EU's økonomiske genopretningsplan vil åbne op for nye finansieringskilder for de små og mellemstore virksomheder.

Reduktion af den administrative byrde, finansiering af erhvervsuddannelse og etablering af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er foranstaltninger, som vil hjælpe med at beskytte arbejdspladser og fremme iværksætterånd. Den Europæiske Investeringsbank vil stille 30 mia. EUR til rådighed til finansiering af lån til små og mellemstore virksomheder. Dette beløb er dog efter min mening ikke nok.

I denne krisetid skal vi efter min mening omgående iværksætte følgende foranstaltninger: Procedurerne for bevilling af statsstøtte skal forenkles, perioden for etablering af en virksomhed skal reduceres til tre dage, og de offentlige institutioners betaling af udestående til små og mellemstore virksomheder skal ske inden for en periode på højst 30 dage.

Jeg glæder mig over Kommissionens forslag om at fremme brugen af elektronisk fakturering, en investering, der anslås at beløbe sig til 18 mia. EUR. Det bliver også mere og mere nødvendigt at udvikle kompetenceklynger baseret på virksomheder, der investerer i forskning og udvikling af nye teknologier.

Dominique Vlasto (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet, hr. Verheugen! Vi ved alle, at de små og mellemstore virksomheder er rygraden i EU, fordi de beskæftiger mere end 70 % af EU's arbejdsstyrke og repræsenterer 99 % af de europæiske virksomheder.

Som vi allerede har hørt, er disse millioner af små og mellemstore virksomheder bekymrede over og truede af finanskrisen, fordi den underminerer forbrugernes købekraft og tillid, hvilket påvirker ordrebøgerne. Derfor er de små og mellemstore virksomheders likviditet i fare, og vi skal støtte deres aktiviteter ved at sikre, at bankerne garanterer effektiv adgang til den nødvendige finansiering, så de små og mellemstore virksomheder kan klare sig.

Det er essensen af konklusionerne fra Rådets møde om konkurrenceevnen den 1. december, som hr. Jouyet henviste til, og af den genopretningsplan, som de europæiske finansministre har vedtaget. Det er afgørende, at de små og mellemstore virksomheders behov udpeges som en permanent politisk prioritet i EU, og jeg glæder mig over handlingsplanen til støtte for denne Small Business Act for Europa. Den afspejler ønsket om at sikre anvendelsen af det vejledende princip om at give første prioritet til små virksomheder, nemlig til europæiske små og mellemstore virksomheder.

Som kommissæren har sagt, og som vi alle er enige i, skal Rådet dog følge de andre europæiske institutioner, så dette princip kan omsættes til virkelighed. Vi skal gå videre end ord og til handling, så det gennemføres i alle politikker og alle europæiske programmer.

Vi kan dog sige, at denne handlingsplan er et ægte svar på denne situations hastende karakter. Jeg vil benytte lejligheden til at hylde det franske formandskab for dets proaktivitet, der har gjort det muligt hurtigt at omsætte intentioner til handling.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg har bedt om ordet for at lykønske Kommissionen med dette initiativ, som repræsenterer et betydeligt fremskridt i indsatsen for at bekæmpe bureaukrati og andre hindringer, som de europæiske små og mellemstore virksomheder står overfor i det daglige.

Planen understreger den vigtige rolle, som de små og mellemstore virksomheder spiller i Europas økonomi. Som det allerede er blevet påpeget, må vi ikke glemme, at der findes ca. 23 mio. små og mellemstore virksomheder i EU, at de genererer 70 % af arbejdspladserne, og at de omfatter alle erhvervssektorer.

I handlingsplanen vedrørende reduktion af den administrative byrde er målet at reducere dem med 25 % inden 2012. Det kan ikke undgås, at den aktuelle lovgivning genererer visse administrative byrder svarende til en anslået omkostning på 3,5 % af Europas BNP i 2006. Dette ambitiøse mål er en del af en bredere

erhvervspolitik, der søger at fremme de små og mellemstore virksomheders adgang til andre markeder, forbedre potentialet for vækst og stimulere iværksætterånden.

Det er en fremragende idé at hjælpe vores små og mellemstore virksomheder med at udvikle deres virksomheder ud over vores egne grænser. En fælles procedure for etablering af virksomheder i EU vil desuden hjælpe dem med at etablere afdelinger i andre EU-medlemsstater og få gavn af de muligheder, det indre marked tilbyder.

Mit sidste punkt er, at hovedproblemet for de små og mellemstore virksomheder i dag er finansiering. Vi glæder os derfor over Den Europæiske Investeringsbanks forslag om at sprede instrumenterne til støtte for små og mellemstore virksomheder, forenkle deres anvendelse og udvide deres omfang.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. Jouyet! Da Nicole Fontaine fremsatte sin forespørgsel, var Rådet allerede ved at svare. Det sker så sjældent, at det må bemærkes.

For 48 timer siden undersøgte og støttede Rådet om konkurrenceevnen den plan, som Kommissionen fremlagde i juli, mens Parlamentet stadig overvejer den. Det er unægtelig en succes for Rådet under det franske formandskab, og jeg vil gerne takke Dem, hr. Jouyet, og rose det gode arbejde, som De og Deres kolleger har udført, navnlig hr. Novelli.

Rådets succes er især bemærkelsesværdig, fordi Kommissionens plan betød, at De skulle tilføje en handlingsplan, som omfattede de principper, den indeholdt, og fastlægge mål for de næste tre, fem og 10 år.

Hvad angår det praktiske, kan jeg forstå, at vi nu først skal tage hensyn til de små og mellemstore virksomheder i alle retsakter og alle foranstaltninger. Det vil vi gøre i forbindelse med det europæiske private selskab, direktivet om forsinket betaling og forhåbentlig med sænkelse af momssatserne osv.

Jeg vil til sidst dog sige, at vi frem for alt ikke må isolere de små og mellemstore virksomheder. De SMV-bestemmelser, vi indfører, må altså ikke være så specielle, at de bliver til et handicap. Jeg er enig med det, som fru Vlasto lige har sagt. Det er indlysende, at vi i den aktuelle situation, hvor disse virksomheder har så stort behov for finansiering, og det er så vanskeligt at skaffe denne finansiering, ikke må træffe foranstaltninger på deres vegne, f.eks. regnskabsmæssig garantifritagelse, som sænker deres kreditter og dermed forhindrer, at de har midler til at drive virksomhed.

Det er grunden til, at små og mellemstore virksomheder ikke er underselskaber. De skal være selskaber som alle andre med afgørende betydning for den europæiske økonomi.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand! At anerkende den centrale rolle, som de små og mellemstore virksomheder spiller, og at støtte dem helhjertet imod de problemer, der kan hæmme deres vækst, det er det erklærede og endelig mål for denne Small Business Act.

Som De ved, spiller små virksomheder en unægtelig afgørende rolle i det europæiske økonomiske landskab. Denne uvurderlige støtte til opbygning af virksomheder og iværksætterånden i Europa underbygges af det princip, som Kommissionen har introduceret: tænk småt først.

Hvem kan være imod det? Hvad betyder det? 99 % af alle virksomheder er nu omfattet af denne ambitiøse plan. De to vigtigste ting i enhver virksomhed fremgår ikke af dens regnskaber: dens omdømme og dens medarbejdere.

Hvorfor har jeg valgt at citere Henry Ford? Fordi jeg vil sige, at – mens vi søger at gøre livet nemmere for de små og mellemstore virksomheder – er medarbejderne stadig hjertet i virksomhederne, og derfor skal denne Small Business Act også være en chance for at forbedre medarbejdernes position med hensyn til den måde, disse virksomheder administreres på. Denne Small Business Act bør faktisk tilføre disse virksomheder frisk luft, så vi opnår bedre anerkendelse af deres position og øget hensyntagen til deres ambitioner, men vi må under ingen omstændigheder tillade en Small Business Act "light", hvad angår arbejdsmarkedslovgivningen.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! I en tid med finanskriser er stærke ord ikke nok – de skal ledsages af konkret handling. På dette kritiske tidspunkt skal vi sikre de små og mellemstore virksomheder adgang til finansielle ressourcer, så de kan fortsætte deres innovative aktiviteter for at øge deres teknologiske niveau og dermed deres konkurrencedygtighed.

På dette område skal mikrokreditprogrammet og venturekapitalfonden styrkes. Vi skal skabe betingelser for investering i den tekniske infrastruktur til støtte for forskning, udvikling og innovation i tilknytning til små

og mellemstore virksomheder. Jeg glæder mig derfor over pakken på 30 mia. EUR til lån til små og mellemstore virksomheder, som Økofin-Rådet har vedtaget.

Jeg er i gang med at udarbejde en betænkning om regulering i forbindelse med indførelsen af byggevarer på markedet. Jeg samarbejder meget intensivt med små og mellemstore virksomheder, og jeg vil efter min mening kunne fremlægge en meget god retsakt for de små og mellemstore virksomheder.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Små og mellemstore virksomheder skal overholde loven ligesom alle andre virksomheder, selv om de generelt ikke er i stand til at hyre en juridisk rådgiver eller højt kvalificerede finansielle rådgivere. Samtidig skaber de små og mellemstore virksomheder flest arbejdspladser. Derfor er det vigtigt, at vi støtter denne sektor ved at forenkle de bestemmelser, der gælder for den, tilbyde uddannelse og andre foranstaltninger. I en krisetid er det især vigtigt, at det bliver nemmere at opnå kredit. Måske Solidaritetsfonden kunne hjælpe ved at garantere sådanne kreditter. Jeg støtter vedtagelsen af det europæiske charter om små virksomheder og lykønsker det franske formandskab.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Omgående støtte til mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder kræver en betydelig ændring af de politikker, der har været anvendt for at skabe et gunstigt klima, specifikt ved at forbedre befolkningens købekraft og først og fremmest arbejdstagernes løn.

Det er dog ikke nok at annoncere foranstaltninger og åbningen af kreditlinjer. Denne støtte skal reelt nå ud til mikrovirksomhederne og de små og mellemstore virksomheder og ikke forsvinde i bureaukrati. Vi må ikke nøjes med blot at støtte et par mellemstore virksomheder og overse mikrovirksomhederne og de små virksomheder, der spiller en afgørende rolle for økonomien og beskæftigelsen af arbejdstagere, hvis rettigheder også skal garanteres i hele denne proces.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Titlen på denne forespørgsel nævner forbedring af erhvervsmiljøet for små og mellemstore virksomheder. Hvis EU virkelig ønsker at hjælpe, kan vi i stedet for at give os hen til forudsigelig retorik gøre noget betydningsfuldt med det samme. Hvorfor indleder vi ikke en "reguleringsferie" for små og mellemstore virksomheder i den aktuelle globale krise? Overholdelse af lag efter lag af EU-bestemmelser er så krævende, så besværligt og så dyrt, at det er ødelæggende for EU's produktion og velstand. Omkostningerne er ubærlige. De beløber sig til flere milliarder hvert år. Med ét slag kan vi med en "reguleringsferie" spare virksomhederne for flere milliarder hvert år, så de kan vokse.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg har et spørgsmål til kommissær Verheugen: Er Kommissionen parat til at udarbejde et retsgrundlag for en budgetpost i budgettet for 2009 eller 2010? Mit andet spørgsmål er: Vil det være muligt at prioritere handlingsplaner, som nu bliver mere og mere sandsynlige på baggrund af finanskrisen og det aktuelle behov for støtte til små og mellemstore virksomheder, idet denne Small Business Act som følge af finanskrisen er blevet særlig vigtig netop nu? Kan De forestille Dem, at vi straks vil kunne iværksætte en handlingsplan på dette område?

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke de forskellige talere, der under denne forhandling på den ene side har støttet denne Small Business Act og på den anden side har insisteret på streng og obligatorisk overvågning. Jeg vil gerne forsikre de talere, der talte om at sikre, at den finansielle støtte målrettes effektivt mod små og mellemstore virksomheder: Støtten fra Den Europæiske Investeringsbank vil bestemt være øremærket.

Hvad Rådet angår, kan De være forvisset om, at ministrene, vil viderebringe dette budskab til stats- og regeringscheferne, og at vi som formandskab vil argumentere for en så streng anvendelse som muligt. Vi vil gøre vores yderste for at sikre, at denne Small Business Act og den tilhørende handlingsplan opnår den klareste mulige politiske støtte på det højeste plan. Som hr. Toubon sagde, skal vi passe på, at specifikke foranstaltninger og forenklingsmetoder ikke resulterer i en svækkelse af garantierne med hensyn til de små og mellemstore virksomheder. Det er efter min mening vigtigt.

Endelig en bemærkning til fru Wortmann: Jeg er særlig opmærksom på den støtte, vi skal give til kvinders virksomheder. Det bliver jeg mindet om hver dag, bortset fra i dag, fordi min kone også driver en lille virksomhed. Jeg er derfor meget bevidst om dette, og De kan stole på, at formandskabet og jeg selv vil sikre, at Deres ord følges op af handling – naturligvis uden at der er den mindste interessekonflikt, det vil jeg sige til Dem alle.

Jeg vil varmt takke hr. Verheugen og alle i Kommissionen for alt, hvad de har gjort. Vi har arbejdet godt sammen under dette formandskab til gavn for de små og mellemstore virksomheder. Jeg takker Dem for

deltagelsen i denne forhandling og fru Fontaine for hendes forespørgsel, og jeg vil igen sige, at Parlamentet vil bidrage til denne proces og dens opfølgning.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for den meget brede enighed, der er udvist under denne forhandling, ikke kun om målsætningerne for vores politik vedrørende små og mellemstore virksomheder, men også med hensyn til de foranstaltninger, vi iværksætter for at nå dem.

Jeg vil hurtigt besvare de stillede spørgsmål. Den Europæiske Investeringsbank har allerede givet et positivt svar, hr. Chichester. Der var afsat 15 mia. EUR til kreditvolumen indtil 2011. Dette beløb er nu hævet til 30 mia. EUR, hvilket betyder, at beløbet allerede er fordoblet. De små og mellemstore virksomheder råder endvidere naturligvis også over andre finansielle instrumenter i EU, herunder især i forbindelse med Strukturfonden. Jeg vil også påpege, at alle store europæiske projekter er udformet, så små og mellemstore virksomheder har privilegeret adgang til dem.

Med hensyn til spørgsmålet om reduktion af omkostningerne glæder det mig at meddele Dem, at handlingsprogrammet for reduktion af administrative byrder i Den Europæiske Union forløber efter planen. Det næste vigtige skridt involverer også et forslag om at indføre elektronisk fakturering, da det kræves her, hvilket faktisk vil føre til årlige besparelser på op til 18 mia. EUR for de små og mellemstore virksomheder.

Hvad angår forslaget om et direktiv vedrørende problemet med forsinket betaling, direktivet om forsinket betaling, er arbejdet langt fremme, og Parlamentet vil kunne behandle dette forslag i denne valgperiode.

Hvad angår hr. Rübig's sidste spørgsmål: Hvilken udøvende myndighed ville afvise Parlamentet, hvis det tilbød den penge? Jeg er dog bange for, at De ikke tilbyder os penge. De tilbyder os en budgetpost, som er tom. Hvis De kan tilbyde en budgetpost med et betydeligt ekstrabeløb, er De velkommen, men det kan jeg ikke forestille mig.

Det vil derfor efter min mening være mere fornuftigt, hvis vi nu optimerer de programmer og projekter, vi allerede har, så de kan finansiere denne Small Business Act. Det gælder navnlig programmet for konkurrenceevne og innovation, som jeg er ansvarlig for, men det gælder også for Strukturfonden, endda programmet for udvikling af landdiskriterne og endda for rammeprogrammet for forskning og udvikling. Der er efter min mening generelt betydelige muligheder for at udnytte disse programmer til gavn for de små og mellemstore virksomheder i EU.

Formanden. – Jeg har modtaget, jf. forretningsordenens artikel 108, stk. 5, modtaget et beslutningsforslag⁽²⁾ fremsat som afslutning på forhandlingen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 4. december kl. 12.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Det er meget vigtigt for udviklingen af iværksætterånd og EU's økonomi, at vi forbedrer situationen for små og mellemstore virksomheder i Europa og støtter chartret om små virksomheder. Det skyldes især, at de små og mellemstore virksomheder beskæftiger mere end halvdelen af borgerne i EU og tegner sig for 99 % af virksomhederne i EU som helhed. Jeg har desværre dog mange betænkeligheder ved gennemførelsen af chartret om små virksomheder.

I Polen blev der f.eks. givet løfter om ambitiøse planer for at lette den administrative byrde, forenkle bestemmelserne og fjerne overflødig lovgivning. Situationen i de offentlige kontorer har faktisk ikke ændret sig. Iværksættere mødes stadig af inkompetente embedsmænd og unødvendige procedurer. De lider desuden stadig under unødvendigt bureaukrati, der i høj grad begrænser deres iværksætteraktiviteter.

Indtil videre er der ikke udviklet offentlige internetportaler. Tanken med sådanne portaler er at lette registreringen af virksomheder, indgivelsen af skatte- og tolderklæringer og indberetningen af statistiske oplysninger. Alle disse aktiviteter kan ske elektronisk. Hvis vi ikke effektiviserer vores procedurer og ikke reformerer de offentlige kontorer, kan vi ikke opfylde forpligtelserne i chartret om små virksomheder. Det betyder igen, at vi ikke kan yde ordentlig støtte til de små og mellemstore virksomheder.

⁽²⁾ Se protokollen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Små og mellemstore virksomheder har en central betydning for EU's økonomi, konkurrenceevne og beskæftigelsesniveau. De små og mellemstore virksomheder tegner sig for mere end 100 mio. arbejdspladser og bidrager dermed til vækst. De er desuden hovedkilden til regional udvikling og innovation og fremmer ligestilling mellem kønnene.

EU's små og mellemstore virksomheder har stadig lavere produktivitet og vækstrate end de små og mellemstore virksomheder i USA, hvor sådanne virksomheder øger antallet af arbejdspladser med et gennemsnit 60 % i de første syv år, de er i drift. Den tilsvarende procentdel er ca. 10-20 % i Europa.

Det europæiske charter om små virksomheder, som Kommissionen lancerede sidste juni, introducerer for første gang en omfattende politisk ramme for de små og mellemstore virksomheder, som sikrer dem lige betingelser og søger at forbedre deres retlige og administrative miljø i EU.

Et presserende spørgsmål rejser sig i den forbindelse: Agter Rådet formelt at støtte det europæiske charter om små virksomheder, og vil medlemsstaterne bindende forpligte sig til at gennemføre det?

Det er afgørende, at vi finder frem til, hvilke skridt Rådet foreslår med henblik på at sikre de små og mellemstore virksomheder stabil adgang til finansiering under denne finanskrisen.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) De mere end 23 mio. små og mellemstore virksomheder beskrives med rette som EU's økonomiske ryggrad. Trods deres betydning kan de små og mellemstore virksomheder endnu ikke fuldt ud udnytte det indre marked, og de oplever navnlig bureaukratiske vanskeligheder. Denne Small Business Act er et vigtigt skridt for at gøre de små og mellemstore virksomheder mere konkurrencedygtige og give dem mulighed for at realisere deres potentiale. Den vellykkede gennemførelse af princippet om bedre lovgivning er ikke den eneste afgørende faktor her. I små og mellemstore virksomheder skal bevidstheden om mulighederne for europæisk integration også styrkes. Udvekslingsprogrammet for iværksættere er et godt tiltag i denne forbindelse.

De finansielle foranstaltninger i denne Small Business Act er særlig vigtige for styrkelsen af de små og mellemstore virksomheder. I den aktuelle vanskelige økonomiske situation skal de små og mellemstore virksomheder kunne fastholde deres medarbejdere. Forenklede indkøbsprocedurer, bekæmpelse af forsinket betaling og faciliteter til lån og etablering af nye selskaber er effektive instrumenter i den henseende. Generelt beskytter denne Small Business Act den modne europæiske virksomhedsstruktur og væbner de europæiske små og mellemstore virksomheder til konkurrencen på de internationale markeder.

17. Våbeneksport (adfærdskodeksen) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Rådet om Våbeneksport (adfærdskodeksen).

Jean-Pierre Jouyet, formand for Rådet. – (FR) Hr. formand! Som De har sagt, løber tiden fra os, og det vil jeg gerne beklage over for medlemmerne.

Jeg skal indlede denne forhandling, men jeg har desværre andre forpligtelser, og som følge af den uventede forsinkelse kan jeg desværre ikke aflyse dem. Jeg vil derfor anmode Generalsekretariatet for Rådet om at overtage min plads under forhandlingen og naturligvis udførligt rapportere om dens konklusioner til formandskabet.

Jeg vil henlede Deres opmærksomhed på den kendsgerning, at omdannelsen af adfærdskodeksen til en fælles holdning er et vigtigt mål for det franske formandskab, og at det er nødvendigt at etablere et retligt grundlag for den ansvarlige tilgang, som medlemsstaterne har vedtaget med hensyn til våbeneksport, og at øge konvergenspunkterne mellem landene.

Deres beslutning fra den 13. marts viser, at De deler vores mening om dette spørgsmål. Drøftelserne er blevet genoptaget i de seneste uger. Vi gør vores yderste for at opnå fremskridt på dette område inden udløbet af det franske formandskab. Vedtagelsen af en fælles holdning vil skabe et instrument, der kan gøre det muligt at gennemføre en ansvarlig politik, der især skal have til formål at undgå, at sådanne eksporter bruges til intern undertrykkelse eller international aggression, og forhindre, at de giver næring til regional ustabilitet.

Vi er overbeviste om, at EU's initiativ inden for rammerne af FN om at etablere en traktat om våbenhandel vil blive mere troværdigt, når vores eget system til kontrol med våbenmægling bliver juridisk bindende, og vi støtter Parlamentets holdning, som understreger vigtigheden af at omdanne kodeksen til et juridisk bindende instrument.

Vi støtter også Deres holdning med hensyn til behovet for at etablere effektiv kontrol med våbenmægling. Medlemsstaterne er blevet enige om, at forpligtelserne vedrørende udveksling af information, som er fastlagt i Rådets holdning fra 2003, skal gennemføres ved hjælp af en mekanisme, der etableres inden for rammerne af adfærdskodeksen.

Selv om visse medlemsstater endnu ikke har vedtaget den lovgivning, der er nødvendig for at gennemføre disse forpligtelser i den nationale lovgivning, kan jeg forsikre Dem, at alle medlemsstaterne har bestemmelser på dette område. Opgaven er nu at opdatere disse bestemmelser, så de er i fuld overensstemmelse med Rådets fælles holdning.

Vedtagelse af fælles bestemmelser om eksportkontrol i form af en fælles holdning vil også sætte medlemsstaterne i stand til at styrke deres egen kontrol med våbenmægling. Den ulovlige våbenoverførsel er et andet problem, som bekymrer os, og EU-strategien for håndvåben og lette våben viser tydeligt behovet for en indsats for at standse eller hindre ulovlige våbenoverførsler. Denne indsats blev styrket i Wien den 6. december 2007 på mødet mellem de 40 lande, der deltager i Wassenaararrangementet om kontrol med eksport af konventionelle våben og varer og teknologi med dobbelt anvendelsesformål.

Formandskabet støtter idéen om at undersøge muligheden for at udvide disse eksempler på bedste praksis til den destabiliserende transport af håndvåben og lette våben, især ad søvejen. Trods forsinkelsen med hensyn til vedtagelsen af en fælles holdning vil jeg understrege, at adfærdskodeksen er et særdeles effektivt instrument, der har ydet et betydeligt bidrag til harmoniseringen af medlemsstaternes nationale politikker på området for kontrol med våbeneksport, og i den henseende vil jeg også understrege, at harmonisering fremmes af brugervejledningen, som indeholder de retningslinjer, der skal følges af de officielle embedsmænd med ansvar for dette område. Denne vejledning opdateres jævnligt og yder dermed et stort og praktisk bidrag til indsatsen for at harmonisere de nationale politikker på området.

Endelig vil jeg sige, at vi sammen arbejder hen imod opbygningen af en ansvarlig tilgang til våbeneksport, og jeg vil takke Parlamentet for dets hjælp i denne forbindelse.

Det kan regne med både Rådets og formandskabets tilsagn.

Stefano Zappalà, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! De terrorangreb, vi har oplevet siden 2001, senest i Indien i de sidste par dage, og de forskellige vedvarende konflikter i mange dele af verden gør desværre dette spørgsmål om våbenhandel særlig relevant for nutiden og fremtiden i den bredest mulige forstand. Det sker alt for ofte, at der udtrykkes store intentioner i form af principerklæringer, der efterfølgende ikke følges op af konkret handling. Det er soleklart for alle, at dette er et ømtåleligt emne, som involverer vigtige industrielle og kommercielle processer. Det er derfor forståeligt, at det er så vanskeligt for alle lande, især medlemsstaterne, at ratificere et kontrol- og reguleringssystem. Presset fra begivenheder og erkendelsen af, at der foregår ulovlig våbenhandel både internt og eksternt, betyder, at det er presserende at regulere dette område på en juridisk effektiv måde. Det ville også give reel betydning til direktivforslaget om overførsel af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet, hvis adfærdskodeksen hurtigt ratificeres.

Jeg beklager, at formanden for Rådet har forladt os, selv om alt tilsyneladende er i orden ud fra det, han sagde. Jeg vil derfor udelade nogle andre punkter, jeg havde forberedt. Jeg mener faktisk ikke, at alt er i orden. Det tilsagn, ministeren har givet her i aften, skal ligesom så mange andre tilsagn, andre har givet under andre omstændigheder, omdannes, da vi nærmer os afslutningen på det franske formandskab, til en vidtrækkende stimulerende foranstaltning, især i næste uge, så adfærdskodeksen i det mindste kan ratificeres af alle medlemsstater. Det ville være vigtigt, hvis Frankrig opnåede dette og ikke kun annoncerede det her i Parlamentet uden derefter at kunne fremlægge konkrete beviser for det.

Formanden. – Hr. Zappalà! Hr. Jouyet var nødt til at tage af sted. Jeg vil gerne undskylde på hans vegne, fordi problemet er, at han skal nå et tog. Det skyldes faktisk, at denne forhandling har trukket ud, at han ikke kan være her nu. Vi ved alle, hvor samvittighedsfuldt hr. Jouyet har arbejdet i disse seks måneder, men det er et faktum, at det er Parlamentet, som er bagefter. De kan være forvisset om, at Rådets tjenestemænd, som er til stede, vil viderebringe alle bemærkninger fra Dem og andre til formandskabet.

Ana Maria Gomes, for PSE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Den beslutning, vi drøfter i dag, viser, at medlemmerne af Parlamentet er enige med hensyn til udformningen af medlemsstaternes våbeneksportpolitik. De seks største politiske grupper går ind for én liste over juridisk bindende kriterier for europæisk våbeneksport: de otte kriterier i adfærdskodeksen.

Alle er enige om at opfordre det franske formandskab til at bringe os ud af det dødvande, hvor vi nu har befundet os i tre år, og at kun Frankrig kan gøre det. Vi hørte for kort siden hr. Jouyet sige, at Frankrig går ind for en juridisk bindende adfærdskodeks. Vi hørte i går i Udenrigsudvalget fra den franske forsvarsminister, at et nyligt forslag fra Frankrig om at omdanne adfærdskodeksen til en fælles holdning var blevet forkastet som følge af manglende konsensus i Rådet. Ministeren nævnte ikke, at det franske forslag hang sammen med en ophævelse af våbenembargoen mod Kina, og at det var den kendsgerning, der fik flere medlemsstater til at forkaste det franske forslag. Hvis denne strategi bekræftes, vil den repræsentere en plet på sikkerheds- og forsvarsdagsordenen fra det franske formandskab, som ellers har været kendetegnet ved sine EU-ambitioner og sin dynamik.

Med den stigende europæiske integration på det udenrigspolitiske område bliver det stadig vanskeligere at begrunde politikken baseret på "hver mand for sig selv", når det gælder våbeneksport. Det er korrekt, at adfærdskodeksen allerede tages alvorligt i mange hovedstæder, men vi skal sætte en stopper for en situation, hvor de europæiske lande, der systematisk bruger kriterier for menneskerettigheder, bæredygtig udvikling og regional stabilitet som rettesnor i deres eksport, sættes i en ufordelagtig position af deres partnere, som anvender disse kriterier selektivt.

Europæiske formandskaber afsluttes, men behovet for, at Europa indfører fælles kriterier for våbeneksport består. Enigheden i Parlamentet om en fælles holdning består også.

Renate Weber, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I år fejrer vi tiårsdagen for EU's adfærdskodeks om våbeneksport. Selv om den var en succes på daværende tidspunkt, må vi nu give udtryk for vores frustration og bitterhed over, at den ikke er blevet omdannet til et juridisk bindende instrument.

Der er gået tre år, siden Rådets arbejdsgruppe vedrørende konventionelle våben nåede frem til en teknisk aftale om en fælles holdning. Hvor mange år skal Rådet bruge til at vedtage den? Hvordan kan vi som EU beskytte vores egen troværdighed, når vi taler imod ulovlig våbenhandel, hvis vi ikke kan bringe orden i vores eget hus?

Adfærdskodeksen skal være juridisk bindende, hvis vi vil undgå nemme våbenoverførsler inden for Fællesskabet, som kan friste mæglere til at lede efter det svageste led i Europa. Når vi taler om våbeneksport, skal vi samtidig tænke på de menneskeliv, der står på spil på ustabile lande. I stedet for at bevare freden kan vi kan nemt blive beskyldt for at give næring til lokale konflikter i udsatte dele af verden.

Jeg glæder mig over den franske forsvarsministers erklæring om, at Frankrig har trukket sit forbehold vedrørende den fælles holdning tilbage. Vil det franske formandskab kunne overbevise de andre medlemsstater, der stadig er imod den? Det kan jeg kun håbe, og jeg håber, at det franske formandskab vil få vedtaget den fælles holdning i løbet af de næste to uger, så det bliver endnu et godt resultat af dets periode.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Sandheden er, at jeg er indigneret, fordi jeg ville meget hellere have givet en begejstret tale, hvor jeg lykønskede det franske formandskab med endelig at få gennemført noget, som vi har hørt om under ni formandskaber, nemlig vedtagelsen af en fælles holdning vedrørende våbeneksport. Jeg siger, at vi har hørt om det samme under ni formandskaber, fordi vi er blevet lovet, at dette arbejde vil blive gjort, siden det nederlandske formandskab i 2004.

Vi ved, at COARM har udført arbejdet vedrørende den tekniske holdning (adfærdskodeks om våbeneksport). Jeg ville i dag gerne have hørt, at afgørelsen allerede er truffet og klar til ministrenes underskrivelse.

Jeg er derfor ked af at høre, at vi endnu ikke er nået til den fase, og jeg er endnu mere ked af at høre, at årsagen til denne situation er, at afgørelsen kædes sammen med en anden, der giver anledning til bekymring: ophævelsen af våbenembargoen mod Kina. De to spørgsmål er, som vi har sagt mange gange, adskilte og hænger slet ikke sammen. Det gavner ikke det, som vi drøfter, nemlig fred og kontrol med våbeneksport, at det ene spørgsmål gøres betinget af det andet.

Tobias Pflüger, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Våben bruges til at dræbe. Våbeneksport, som vi drøfter, sker for at dræbe mennesker – modstandere. Det udelades altid i sådanne drøftelser.

I 10 år har vi drøftet, om denne adfærdskodeks er juridisk bindende. Ligesom mine kolleger havde jeg håbet at høre, at vi i dag endelig var nået til det punkt. Det er vi dog tilsyneladende ikke endnu. I mellemtiden har jeg fået oplyst, at direktivet tilsyneladende indeholder en undtagelse med henblik på at forenkle overførslen af forsvarsprodukter inden for Fællesskabet, så der er tydeligvis et ønske om at have smuthuller i den juridiske bindende karakter af adfærdskodeksen om våbeneksport. Det kan vi ikke tillade. Varer med dobbelt anvendelse skal også medtages.

Jeg vil igen klart understrege, at det handler om, at EU leverer våben – EU er nu blevet verdens største våbeneksportør – og hvis disse våben leveres, vil de også blive brugt på et tidspunkt. Og når de bruges, vil der blive grædt krokodilletårer. Vi har endelig brug for denne juridisk bindende adfærdskodeks. Jeg håber, det vil være muligt inden udløbet af det franske formandskab.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! For 10 år siden indgik EU en aftale om en adfærdskodeks for våbeneksport. Den er desværre ikke blevet gennemført. Rådet, som mødes bag lukkede døre, kan ikke vedtage en fælles holdning. Det ville være meget vigtigt at vide, hvilke lande der blokerer den, som samtidig tillader sig at tjene store penge fra menneskers blod og tårer.

I marts vedtog Parlamentet en beslutning om dette spørgsmål. Mens vi taler, flyder flere og flere våben, som er fremstillet i EU, ad en voksende ulovlig strøm til konfliktområder og falder i hænderne på kriminelle. Det er et paradoks, at disse våben også havner i lande, som EU yder enorm udviklingsstøtte til.

Formandskaberne i Rådet – Frankrig og måske også Tjekkiet for at afslutte den – skal gøre deres yderste for at godkende adfærdskodeksen for våbeneksport for at forhindre uansvarlig overførsel af EU-våben til kriminelle. Hvis det ikke lykkes, skal de parter, der hindrer godkendelsen, udpeges.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! Da vi markerede tiårsdagen for EU's adfærdskodeks for våbeneksport, bemærkede vi, at der desværre ikke er sket fremskridt med hensyn til at gøre denne frivillig kodeks til et juridisk bindende instrument. I årevis har Parlamentet talt for at omdanne denne adfærdskodeks til lovgivning, som er bindende for medlemsstaterne, på baggrund af den stigende internationalisering af våbenindustrien.

Parlamentet drøfter i øjeblikket et direktivforslag med henblik på at skabe et indre marked for forsvarsprodukter. I disse drøftelser har De Europæiske Socialdemokraters Gruppe argumenteret for øget gennemsigtighed og effektive sanktioner i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne. I den forbindelse henviste vores gruppe igen til adfærdskodeksen, men på grund af den manglende retlige ramme kan vi i øjeblikket kun opfordre medlemsstaterne til at handle i adfærdskodeksens ånd.

Vi har brug for strengere regler om dele vedrørende våbeneksport, overførsel af produkter via joint ventures og reeksport af europæiske militære varer til tredjelande. Sidste år alene solgte de vestlige lande våben til udviklingslandene til et anslået beløb på 42 mia. USD, hvoraf halvdelen var europæiske. Det skal ændres. EU skal foregå med et godt eksempel på især dette område.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Hr. formand! Tiårsdagen for vedtagelsen af adfærdskodeksen er både en anledning til at feste og en motivation til at fortsætte indsatsen for at gøre den obligatorisk. Men netop den kendsgerning, at adfærdskodeksen 10 år efter dens vedtagelse, stadig er frivillig, viser det komplekse spindelvæv af økonomiske, kommercielle og politiske interesser, vi er oppe imod. Selv om vi moralsk er overlegne, når vi anmoder om, at anvendelsen af kodeksen gøres obligatorisk, er det ikke nok. Vi har brug for en grundig og professionel analyse af disse interesser for at finde frem til, hvordan vi i praksis kan overtale våbenproducenterne, eksportørerne og politikerne til at skifte mening. Som jeg allerede har sagt, er simple appeller baseret på moral alene ikke nok, selv om de er tydelige.

Formanden. – Jeg har, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2, modtaget et beslutningsforslag⁽³⁾ fremsat som afslutning på forhandlingen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 4. december kl. 12.

18. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Jeg vil være meget streng og afbryde talerne efter præcis ét minut. Der er 31 medlemmer på listen, selv om mange, eller i det mindste nogle, ikke er til stede. Dette er ikke en catch- the-eye-procedure. I stedet har vi en liste over talere, der har ønsket at komme med indlæg af et minuts varighed.

⁽³⁾ Se protokollen.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! I november fremlagde Kommissionen sin rapport om Republikken Makedonien for 2008. Denne rapport understreger det fremskridt, der er gjort i det forgangne år, men anfører ikke en specifik dato for indledningen af tiltrædelsesforhandlingerne.

Det fremskridt, der er gjort på områderne for økonomi, administrativ reform og juridisk reform, og den aktuelle situation på Vestbalkan giver efter min mening Republikken Makedonien ret til at håbe, at der vil blive fastsat en dato for indledning af tiltrædelsesforhandlingerne i 2009. Det kræver, at Republikken Makedoniens parlament og regering yder en mere vedvarende og ansvarlig indsats for at skabe et demokratisk klima med henblik på at sikre gennemsigtige, demokratiske betingelser for lokalvalgene og præsidentvalget, som finder sted i marts 2009.

Samtidig vil jeg opfordre Kommissionen til at være opmærksom på det fremskridt, som Republikken Makedonien har gjort i de sidste par år, og det ansvar, som det makedonske parlament og den makedonske regering har påtaget sig. Den bør også udforme en handlingsplan for ophævelsen af visumkravene for borgere fra Republikken Makedonien ...

(Formanden afbrød taleren)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på sanktionerne mod Bulgarien fra Generaldirektoratet for Udvidelse i forbindelse med tilbagetrækningen af akkrediteringen af to agenturer, der har været berettigede til ressourcer fra EU's førtiltrædelsesfonde. Den bulgarske regerings handlinger skal betragtes som en ubetinget accept af de betingelser, EU har opstillet. Det høje niveau af synkronisering af lovgivning, ændringer af loven om offentlige udbud, straffeloven, den nye lov om interessekonflikter, personaleudskiftninger og inddragelse af alle nationale ressourcer i forbedringen af ordningen for forvaltning og overvågning af EU-midler garanterer regeringens reelle engagement. Tilbagetrækningen af akkrediteringen er næppe den bedste foranstaltning, der er anvendt, selv om det lyder som en advarsel mod den næste EU-udvidelse. I forbindelse med forpligtelsen til at overholde EU-kriterier skal Bulgarien behandles på lige fod med andre lande, og problemer skal løses i samarbejde. Den bulgarske regering fører en fast politik i kampen mod ...

(Formanden afbrød taleren)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den tibetanske eksilregerings myndigheder har udsendt den erklæring, det dokument og det forslag med henblik på at give Tibet reelt selvstyre, som de fremsendte til de kinesiske myndigheder under forhandlingerne. Hvis vi nogensinde har haft brug for det, er dette et levende bevis for, at de kinesiske myndigheder har løjet og fortsat lyver, når de fastholder, at Dalai Lamas og de tibetanske myndigheders reelle mål er at opnå uafhængighed. Dalai Lama vil være vores gæst i morgen og vil tale til Parlamentet. 35 kolleger vil fra midnat, hvilket er meget snart, indlede en 24 timers sultestrejke – en faste – til støtte for Dalai Lama. Han oplyste os i dag, at han selv vil deltage i denne faste. Jeg mener, at dette er den mest håndgribelige måde, som Parlamentets formand skal støtte og gennemføre ...

(Formanden afbrød taleren)

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Parlamentet overholder ikke princippet om ikkeforskelsbehandling. Parlamentets princip om flersprogethed overholdes heller ikke. Der har været tilfælde af sproglig forskelsbehandling under udvalgs- og delegationsmøder i Parlamentet. Særlig foruroligende er den ikkeannoncerede begrænsede adgang til tolkning under høringer og afstemninger med drøftelse af mundtlige ændringsforslag. Indtil forretningsordenen forbyder, at møder indledes, medmindre kravene til tolkning er opfyldt, vil disse hændelser blive ved med at forekomme.

De finansielle tjenestegrene leverer desuden ikke information på sprogene for de medlemmer, som informationen er sendt til. Den finansielle indvirkning af de misforståelser, der evt. følger heraf, skal bæres af medlemmet. Bevidst sproglig forskelsbehandling sker også i EuroNews. Jeg vil derfor foreslå, at EuroNews kun samfinansieres med bidrag fra lande, hvis sprog de sendes på ...

(Formanden afbrød taleren)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komme med en fordømmelse og en appel i kampen for at forsvare produktion og beskæftigelse med rettigheder i tekstil- og beklædningssektoren.

Min fordømmelse gælder det stigende antal fabrikker, der lukker eller flytter deres fabrikker, og den stigende arbejdsløshed og situationer med voldsomt intensiveret udnyttelse af arbejdstagere, der kendetegner liberaliseringen af denne vigtige sektor.

Min appel er rettet til Parlamentet, og jeg anmoder Parlamentet om at planlægge en hasteforhandling om tekstil- og beklædningssektoren i forskellige medlemsstater. Specifikt skal den omhandle udløbet af det fælles overvågningssystem mellem EU og Kina, som udløber den 31. december 2008, og vurdere, hvor godt de henstillinger, som Parlamentet vedtog for næsten et år siden, er blevet fulgt.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne bruge den platform, som Parlamentet tilbyder, til at appellere om støtte til det initiativ, som polske patriotiske cirkler har igangsat, og som opfordrer til, at den 25. maj, den dag, hvor kaptajn Pilecki blev skudt, udnævnes en europæisk dag for helte i kampen mod totalitarisme.

Den britiske historiker, professor Michael Foot, betragtede kaptajn Pilecki som en af de seks tapreste deltagere i modstandsbevægelsen under Anden Verdenskrig. Witold Pilecki, officer i den polske hær, som deltog i septemberkampagnen under den tyske besættelse af Polen, organiserede en modstandsbevægelse i Auschwitz, efter at han var blevet fange der.

Efter at han var undsluppet nazilejren, kæmpede han i Warszawaoprøret og i det andet polske korps i Italien. Da han vendte tilbage til det kommunistiske Polen, blev han arresteret af kommunisternes sikkerhedstjeneste og blev fængslet, hvor han blev tortureret, dømt til døden og skudt den 25. maj 1948.

Kaptajn Pilecki gav sit liv til kampen mod det 20. århundredes forbryderiske diktaturer.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Sidste mandag talte formand Pöttering under sit besøg i Belfast begejstret om EU's støtte til det, han eufemistisk kaldte et "konflikttransformationscenter", hvor det tidligere Mazefængsel lå, hvor nogle af de mest nederdrægtige og ondskabsfulde terrorister blev holdt ordentlig indespærret. Det var også der, hvor 10 dømte IRA-terrorister begik selvmord under sultestrejke. Hvad formanden måske ikke vidste, er, at irske republikanere – der elsker at svælge i selvmedlidenhed – på grund af denne historie er opsatte på at gennemføre deres egen transformation af et sådant center og gøre det til et tempel for nogle af de ondeste terrorister, vi har set i vores generation. EU's letsindighed med hensyn til at blive fanget i fælden med at finansiere en sådan uanstændighed og formandens tåbelighed ...

(Formanden afbrød taleren)

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Søndag den 30. november fandt der en historisk begivenhed sted i Rumænien, hvor venstrefløjen blev besejret i valget, som for første gang brugte systemet med enkeltmandskredse.

Det Demokratiske Liberale Parti vandt flest pladser i parlamentet og udgør sammen med de andre centrum-højre partier, De Nationale Liberale og det etniskungarske parti UMDR et komfortabelt flertal til støtte for en regering ledet af en premierminister fra Det Demokratiske Liberale Parti.

Rumæniens socialdemokrater har desværre for tidligt annonceret, at de har vundet valget. Visse socialdemokratiske ledere i Europa-Parlamentet og endda regeringschefer er desværre blevet vildledt af denne information. Det er derfor indlysende, at disse lederes holdning vil blive ændret på baggrund af det faktiske resultat af valget i Rumænien.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! På vegne af Delegationen for Forbindelserne med Indien vil jeg først overbringe mine oprigtige kondolencer til alle pårørende og venner til dem, der blev dræbt under sidste uges grusomme terrorangreb i Mumbai, og ønske alle de sårede god bedring. Min sympati går også til kolleger og tjenestemænd i Parlamentet, der blev fanget i disse grusomme og frygtelige angreb. Jeg har skrevet til den indiske premierminister og den øverste minister for Maharashtra for at udtrykke min sympati.

Koordinerede angreb som disse planlægges for at sprede frygt og mistillid blandt borgerne og for at teste demokratiets fastholdelse af de dybest liggende værdier. Som sådan kræver de et robust svar fra alle, der værdsætter demokrati og international lovgivning. Jeg glæder mig derfor over formand Pötterings stærke udtalelser til støtte for Indien. Som et parlament skal vi nu gå videre end ord og vedtage konkrete foranstaltninger, der kan støtte Indiens behov.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi skal i dette øjeblik være mere opmærksomme på, at vi faktisk primært taler om os selv, når vi taler om Tibet og Dalai Lama. For få dage

siden blev det annonceret, at præsident Sarkozy agtede at møde Dalai Lama direkte i Polen. Vi er dog blevet behandlet uden at blive lyttet til. Vi er blevet afvist og har ikke fået mulighed for et møde. Det bredere europæiske samfund får lov til at byde Dalai Lama velkommen, tale med ham, modtage ham og lytte til ham. Hvor er det sådan, hr. formand? Jeg tror, at svaret er fuldstændig klart. Vi ved, at 80 % af europæerne ville støtte Dalai Lama, hvis de blev hørt som en samlet befolkning ...

(Formanden afbrød taleren)

László Tórkés (Verts/ALE). – (HU) Hr. formand! I 1009, for 1000 år siden, etablerede kong Stephen af Ungarn bispedømmet Gyulafehérvár i Transsilvanien. Denne vigtige begivenhed i kirkehistorien symboliserer, at Ungarn efter konverteringen til kristendommen blev medlem af det daværende Europa. I det 16. og 17. århundrede var Gyulafehérvár hovedstaden i det uafhængige fyrstendømme Transsilvanien, og regionen blev et symbol på tolerance og religionsfrihed. I 1918 proklamerede den rumænske nationalforsamling, som blev afholdt i Gyulafehérvár, at det ungarske mindretal i Transsilvanien havde ret til selvstyre eller indlemmelsen af Transsilvanien i Rumænien. Rumænien er stadig forpligtet over for Europa i medfør af denne beslutning. I Gyulafehérvárs ånd anbefaler jeg, at årtusindet for ærkebispedømmet ...

(Formanden afbrød taleren)

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Hr. formand! Den 27. december fejrer vi 90-årsdagen for Wielkopolskaopstanden. Takket være sejren under denne opstand blev den gamle polske provins Wielkopolska eller "Storpolen" en del af det nye Polen. Sejren kostede dyrt. Den kostede mere end 2 000 døde og 20 000 sårede. Æret være deres minde.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Under foregivende af kapitalismens krise oplever vi et stigende antal tilfælde af afpresning af arbejdstagere, hvor de pålægges betingelser, der betyder, at de mister rettigheder, de har i dag. Væsentlige eksempler omfatter Peugeot/Citroens produktionscenter i Mangualde og Renaultfabrikken i Cacia. Begge er en del af den portugisiske bilindustri.

I begge tilfælde blev der ydet betydelig finansiel støtte med henblik på at sikre arbejdspladser fra både regeringens og EU's side med en betingelse om at skabe flere arbejdspladser. Ledelsen af Peugeot/Citroen i Mangualde ønsker dog nu at ødelægge de rettigheder, man har kæmpet for, og som er fastlagt i arbejdsmarkedslovgivningen, ved at presse arbejdstagerne til at acceptere skadelige betingelser, der bringer deres liv i fare. På Renaultfabrikken i Cacia har ledelsen i år besluttet at reducere produktionen og forbereder sig på ikke at forny tidsbegrænsede kontrakter, selv om de har forpligtet sig til at udvide ...

(Formanden afbrød taleren)

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Hr. formand! Den 27. november i år var det 89 år, siden Bulgarien blev degraderet med undertegnelsen af Neuillytraktaten, som afskar områder fra vores moderland, som den dag i dag stadig er befolket med mennesker med bulgarsk sindelag. Disse områder, som ligger inden for grænserne af de nuværende lande Serbien og Republikken Makedonien, bør vende tilbage til bulgarsk jurisdiktion, fordi disse lande ikke kan betragtes som efterfølgere af den serbokroatisk-slovenske stat. Serbien blev ikke anerkendt som efterfølgeren af Jugoslavien af FN og det internationale samfund, mens Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien ikke en gang er anerkendt ved sit forfatningsmæssige navn. Vi, Atakas patrioter, insisterer på, at spørgsmålet om de vestlige territoriers tilbagevenden afgøres, inden EU indleder tiltrædelsesforhandlinger med Serbien, mens Republikken Makedoniens tiltrædelse til EU først må ske, når spørgsmålet om Strumicaregionens tilbagevenden til bulgarsk jurisdiktion er afgjort.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord om Kommissionens planlagte foranstaltninger, som jeg læste om i medierne, og som nogle vælgere har gjort mig opmærksom på. Disse foranstaltninger skal angivelig yde finansiering til borgere til køb af nye biler. En sådan foranstaltning vil faktisk fremme konsumerismen. Den vil være en direkte hjælp til bilindustrien og vil være i strid med vores miljøpolitikker. Jeg er også bekymret for, hvem der skal være ansvarlig for demonteringen og genanvendelsen af disse biler.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at begynde, som den tidligere har gjort, ved at fremme udviklingen og produktionen af rene køretøjer, hvor udskiftninger introduceres gradvis på grundlag af miljøkriterier, mens borgerne samtidig får klare informationer om, hvordan planen om at genoplive økonomien er i overensstemmelse med vores miljø- og klimapolitikker.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg ønskede, at komme med en bemærkning af et minuts varighed, fordi jeg frygter, at Ryanair vil byde på det nationale luftfartsselskab, Aer Lingus. Hvis det lykkes, vil vi få et privat luftfartsmonopol på det irske marked.

Kommissionen har tidligere afvist dette forslag, og jeg opfordrer kommissær Neelie Kroes til at afvise dette bud igen. Det er efter min mening et rovbud, og det vil ikke være godt for Irlands økonomi, hvis dette luftelskab overtages af Ryanair, der ikke har nogen loyalitet overhovedet over for den irske økonomi.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på en ekstraordinær begivenhed, der fandt sted i juni i Brody i Ukraine. Et monument til minde om soldaterne i den morderiske Waffen SS-division "Galizien" blev afsløret der. Jeg mener, at det er utrolig skandaløst, at en gruppe mennesker med åbne nationalistiske og fascistiske sympatier i det 21. århundrede i en tid med forsoning mellem nationerne kan glorificere en morderisk enhed, der er ansvarlig for drabene på flere millioner europæere, herunder mine egne landsmænd, der forsvandt i perioden 1943-1945 i forbindelse med det planlagte folkemord i det vestlige Ukraine.

Jeg er ikke i tvivl om, at de fleste ukrainere deler min bekymring i denne forbindelse. De ukrainske myndigheder kan heller ikke efter min mening forblive ligegyldige over for dette skandaløse forsøg på at skrive historien om. Jeg appellerer også til Parlamentet og EU's institutioner ...

(Formanden afbrød taleren)

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Den 10. december vil 60-årsdagen for den universelle erklæring om menneskerettighederne blive fejret i hele verden. Dalai Lama vil besøge Parlamentet i morgen. Kina er et af de lande, der har underskrevet erklæringen, men som alligevel krænker mænds, kvinders og børns menneskerettigheder.

Som formand for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling vil jeg minde Dem om etbarnspolitikken, som klart dokumenterer det kinesiske styres totalitære og udemokratiske karakter. Denne politik krænker klart en række menneskerettigheder. Lad mig blot nævne et par stykker: drab af piger, der er uønskede ved kønsudvælgelse, menneskehandel og sexslaveri, tyveri af børn, fornægtelse af den juridiske eksistens af børn fra anden og yderligere graviditeter, vold mod gravide kvinder, tvunget abort, problemer efter abort og selvmord blandt kvinder. Den demokratiske verden bør klart udtrykke sine forbehold med hensyn til Kinas politik og overvåge ...

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! I Rumænien har venstrefløjens vundet valget, fordi den fik flest stemmer og den største procentdel af stemmerne i søndagens valg. Det er en kendsgerning, som ikke kan ignoreres eller fordrejes.

Den 3. december er den internationale handicapdag. Én ud af fire familier har et handicappet familiemedlem. På baggrund af den aktuelle økonomiske og finansielle krise hører vi næsten hver dag om tusinder af afskedigelser i medlemsstaterne. I dette vanskelige klima bliver situation for handicappede værre.

Hvordan kan handicappede finde et job, som giver dem et anstændigt liv med en løn, når tusinder af andre mennesker uden handicap mister deres job? Jeg opfordrer Kommissionen til omgående at vedtage specifikke foranstaltninger til støtte for handicappede.

Der skal især lægges vægt på sjældne sygdomme, der fører til fysisk eller mental uarbejdsdygtighed. Jeg håber, at vi i 2009, innovationens år, vil investere mere i forskning med henblik på at udpege ...

(Formanden afbrød taleren)

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Alle EU-lande skal indføre lovgivning, som gør omskæringen af kvinder strafbar. Der skal også iværksættes foranstaltninger til støtte for kvinder og piger fra nye indvandrersamfund, der risikerer omskæring.

Jeg glæder mig over Irlands nylige tilsagn om lancere en national handlingsplan om omskæring som en ud af 15 EU-medlemsstater. Det anslås, at mere end 2 500 kvinder, der lever i Irland, er blevet omskåret i andre lande. Den irske plan fremhæver de risici, som kvinder og piger udsættes for ved omskæring, og fastlægger de politiske mål med henblik på at imødegå de skadelige virkninger.

Tal viser også, at ud af 9 624 kvinder, som nu bor i Irland, men som oprindeligt kom fra lande, hvor omskæring praktiseres, har 26,9 % været udsat for en form for omskæring. Gennemførelsen af en lov om indførelse af et direkte forbud mod omskæring er afgørende for udryddelsen heraf.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Ægte dialog mellem kulturer og mennesker eksisterer, når alle frit kan bruge deres modersmål og udøve deres individuelle eller kollektive rettigheder. I dag og i morgen udtrykker Parlamentet solidaritet med det tibetanske folk. Mere end 500 deltager i den tavse demonstration på vegne af tibetanere, der ønsker at bruge deres modersmål, praktisere deres religion og nyde ægte selvstyre.

Inden for EU er der traditionelle etniske mindretal, der ikke kan studere eller frit bruge deres modersmål, og som ikke har kulturelt eller territorielt selvstyre. Der er endvidere lande, som har genindført begrebet kollektiv skyld, en arv fra Anden Verdenskrig, og lande, som stadig baserer sig på de kommunistiske love fra 1940'erne, når de garanterer de traditionelle etniske mindretals rettigheder.

EU's indsats på vegne af mindretallene på kinesisk territorium kan kun være effektiv, hvis ...

(Formanden afbrød taleren)

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Vi lever i en periode med både store muligheder og store trusler. Mennesket kan ødelægge meget hurtigere, end det kan bygge. Terrorangrebene i Mumbai, Indien, som krævede 200 uskyldige civiles liv, viste os igen, at der ikke er grænser for menneskets evne til at ødelægge. Terrorisme er en krig uden grænser og uden fronter, så frygten for kernevåben og biologiske våben er ikke ubegrundet.

Europa er en model for sameksistens mellem mennesker fra forskellige kulturer og med forskellige religioner. Det kristne arv giver Europa ansvaret for verdensfreden og en chance for at blive en kilde til håb om fredelig sameksistens og gensidig respekt. "Benedict's Europe in a Crisis of Cultures" er derfor et sæt henstillinger, som pave Benedict XVI tilbyder Europa i sin bog. Jeg mener, at Europa ikke skal ignorere, men imødekomme disse henstillinger.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Genanvendelsessektoren i EU har en omsætning på 24 mia. EUR og beskæftiger omkring 500 000 personer. Den består af 60 000 virksomheder, og EU tegner sig for ca. 50 % af affalds- og genanvendelsesindustrierne i verden.

Denne sektor er dog i krise nu, fordi priserne på genanvendte materialer er kollapsede på verdensmarkederne, og fordi det efterhånden ikke er økonomisk bæredygtigt at drive affaldsvirksomhed.

I betragtning af denne sektors betydning for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion i EU opfordrer jeg Kommissionen til uden forsinkelse at gennemføre de anbefalinger, der er fastsat i Kommissionens egen beretning om "Taskforce On Recycling" (arbejdsgruppen om genanvendelse), som blev skrevet i forbindelse med udarbejdelsen af meddelelsen "Et lead market-initiativ til fordel for Europa".

Formanden. – Dette punkt er afsluttet.

19. Stigende fødevarerpriser i udviklingslandene (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0396/2008) af Gay Mitchell for Udviklingsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om etablering af en facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarerpriser i udviklingslandene (KOM(2008)0450 – C6-0280/2008 – 2008/0149(COD)).

Gay Mitchell, ordfører. – (EN) Hr. formand! Fødevarerfaciliteten begyndte som et forslag fra Kommissionen på baggrund af de stigende fødevarerpriser, som fremprovokede opstande i visse lande, om at bruge 1 mia. EUR af den resterende landbrugsstøtte til at afhjælpe situationen i udviklingslandene gennem rå- og hjælpestoffer og sikkerhedsnetforanstaltninger. Det forventedes, at pengene i denne form fuldstændig var i tillæg til eksisterende udviklingsmidler. Nu, fem måneder senere, har vi vores milliard, men det er i en helt anden form end oprindeligt forventet.

Forrige fredag deltog jeg i et forligsmøde om budgettet med mine kolleger fra Budgetudvalget og Rådet, hvor vi endelig nåede frem til en kompromisaftale om finansieringen af forordningen om fødevarerfaciliteten. Der blev opnået enighed om de sidste udestående punkter den efterfølgende mandag på et treparts-møde mellem Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

Den endelige kompromisfinansiering ser sådan ud: 1 mia. EUR finansieres over en periode på tre år, 2008-2010, via fleksibilitetsinstrumentet, som tegner sig for 420 mio. EUR; omlægning under udgiftsområde 4, "Eksterne foranstaltninger", som giver endnu 240 mio. EUR; udvidelse af nødhjælpsreserven med

240 mio. EUR for 2008. Denne udvidelse kræver en revision af den interninstitutionelle aftale. Dette beløb er i tillæg til endnu 100 mio. EUR, der bruges af den eksisterende nødhjælpsreserve. Da nødhjælpsreserven består af bidrag fra medlemsstaterne, vil den nye finansiering kun være ekstra, hvis medlemsstaterne ikke kompenserer for deres bidrag ved en tilsvarende reduktion af de nationale budgetter.

Det er blevet antydnet, at der er utilfredshed i bl.a. Udenrigsudvalget om delfinansieringen af dette fra Stabilitetsfonden. Udenrigsudvalget er muligvis utilfreds med dette, men dette var sandsynligvis noget nær den bedste aftale, vi kunne opnå under de gældende omstændigheder.

Selv om jeg støtter det kompromis, vi nu har opnået, er det vigtigt for mig at nævne manglerne i processen og resultatet af hensyn til både ærlighed og klarhed – som jeg tidligere har gjort det – den groteske situation, hvor regeringer i hele verden yder milliarder af dollar for at redde bankerne, men skal lede dybt og længe i de 27 medlemsstaters og EU's budgetter for at finde 1 mia. EUR til de fattigste mennesker i verden.

Jeg tror, vi har gjort det så godt, vi kunne på 100 dage. Vi har fundet pengene, og vi har sat forordningen sammen, men det er ikke en helt ekstra milliard. Det anføres bl.a. i denne betænkning, at kompromisteksten allerede er godkendt af alle medlemsstater i COREPER, og at de vigtigste elementer fra min betænkning og ændringsforslagene fra mine kolleger i Udviklingsudvalget er medtaget i den.

Forordningen er tidsbegrænset. Den gælder nu indtil udgangen af 2010. Den fokuserer på at overvinde den kortsigtede krise. Dens målsætninger er at sætte skub i landbrugsproduktionen. Den opponerer mod spredningen af midler ved at begrænse dens anvendelse til en begrænset liste over højt prioriterede lande. Den udvider også omfanget af mulige gennemførelsesorganisationer og sikrer parlamentarisk ansvarlighed. Der er føjet to begrundelser til forordningen, som vil bidrage til at sikre dens korrekte gennemførelse.

Når alt kommer til alt, har vi efter min mening gjort vores bedste i samarbejdet mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen. Vi har gjort det på 100 dage. Vi har fremlagt retsaktens for Parlamentet. Vi vil stemme om den i morgen. Det er allerede aftalt. Vi har fundet pengene. Jeg vil i den forbindelse rose det samarbejde, vi har haft med Rådet og Kommissionen, navnlig kommissær Michel, der virkelig ønsker, at disse penge skal være ekstra.

Jeg vil også gerne takke Udviklingsudvalgets sekretariat, navnlig Guido Van Hecken og Anne McLauchlan, og mit kontor, Eoin Ó Seanáin og Oliver O'Callaghan, som har været meget hjælpsomme i hele denne proces. Vi har, når alt kommer til alt, gjort det godt stykke arbejde og det bedste, vi havde mulighed for.

Formanden. – Tak, hr. Mitchell, og tillykke med Deres betænkning om et meget vigtigt og beundringsværdigt emne, som vil forbedre Parlamentets omdømme i verden som en faktor for fremskridt og solidaritet.

Kommissær Michel har nu ordet. Ligesom fru Oviir, fru Goudin og undertegnede er han lige kommet tilbage fra den anden side af jorden 14 000 km væk, og han vil på vegne af Kommissionen fortælle os om det møde, vi havde under Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS/EF. Jeg kan se, De er i god form, hr. kommissær.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, hr. Mitchell, mine damer og herrer! Fødevarekrisen har en alvorlig indvirkning på udviklingslandene.

Som De har sagt, og som De har vist med Deres handlinger, mener jeg også, at Europa havde en moralsk forpligtelse til at handle hurtigt, og det gælder så meget desto mere, fordi krisen er blevet ledsaget af en meget alvorlig finansiel og økonomisk krise, hvis katastrofale følger for udviklingslandene vi desværre snart vil kunne beregne, selv om de meget vel som et minimum kan omfatte annullering af offentlig udviklingsbistand. Vi får dog mulighed for at vende tilbage til dette emne.

Det lader til, at vores tre institutioner – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – har løst udfordringen ved at arbejde hurtigt med denne facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser i udviklingslandene.

Jeg vil takke Dem på vegne af formand Barroso og Kommissionen. Jeg vil rette en særlig tak til ordføreren, hr. Mitchell, for hans enestående arbejde, og til hr. Böge og hr. Le Foll for deres bidrag på vegne af henholdsvis Budgetudvalget og Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.

Som De ved, beklager vi afvisningen af at bruge de tilgængelige margener under udgiftsområde 2. Vi er dog stadig realistiske som følge af udsigterne til en aftale om en god tekst. Jeg må sige, at den kompromistekst, De vil stemme om i morgen, er en god tekst: på den ene side fordi den omhandler Deres og Rådets

ændringsforslag på en ordentlig måde, og på den anden side fordi den fastholder de tre centrale elementer i vores holdning.

For det første en reaktion på 1 mia. EUR, og ingen har tilsyneladende for alvor sået tvivl om vores beregning af behovene. For det andet har det hele tiden stået klart, at dette skulle koncentreres over en meget kort periode. Vi foreslog en periode på to år, men kunne acceptere tre. Endelig var målet at genoplive landbrugsproduktionen i de lande, der er værst ramt af prisstigningerne. Det var med andre ord at redde høsten i den nærmeste fremtid.

Hvad er de næste skridt efter Deres afstemning i morgen og Rådets afgørelse den 16. december? Jeg tror, det vigtigste bliver den praktiske gennemførelse. I januar 2009 vil Kommissionen fremlægge forslag til de indledende afgørelser om projektf finansiering, fordi vi efter min mening tydeligvis skal sætte skub i tingene meget hurtigt. Hovedmålet er at redde landbrugsproduktionen fra høsten i 2009. Vi vil gøre alt, hvad der er muligt for at sikre, at de fleste finansielle forpligtelser realiseres i 2009 og har en indvirkning på rå- og hjælpestoffer f.eks. for 2009-sæsonen.

Som aftalt vil den overordnede plan for gennemførelse af faciliteten blive fremsendt til Dem i nærmeste fremtid og under alle omstændigheder inden udgangen af april 2009. Denne facilitet blev til virkelighed takket være den politiske vilje i vores tre institutioner, og dens hurtige, effektive gennemførelse vil klart kræve den samme delte vilje.

László Surján, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget.* – (HU) Hr. formand! Budgetudvalget var bekendt med EU's moralske ansvar over for lande, der er i vanskeligheder. De behøver dog ikke ét sekund beklage, hr. kommissær, at vi ikke kunne finde pengene til dette noble formål under kapitel 2.

Der er ingen grund til at beklage det, fordi vi har de samme moralske forpligtelser over for de europæiske landbrugere, som vi i månedsvis har fortalt, at der ikke er penge til hverken det ene eller det andet, og landbrugerne i de nye medlemsstaterne skal vente 10 år, inden de opnår ligebehandling. Midlerne skal findes andre relevante steder, og som ordføreren har sagt, er det lykkedes for os. Jeg mener, vi har gjort et godt stykke arbejde, og at vi kan være stolte af det.

Budgetudvalget havde også et andet problem. Vi var – som kommissæren også har sagt – ikke overbeviste om, at Kommissionen handlede hurtigt, og Parlamentets forslag er på enhver måde hurtigt. Vi fandt det beklageligt, at begrebet mikrokredit ikke blev nævnt i det oprindelige materiale. Budgetudvalget mener, at der er vanskeligt fra Bruxelles eller hovedkvarterne for en anden international institution at afgøre, hvordan en eller anden region eller landbruger, der er i vanskeligheder, kan finde en vej ud af vanskelighederne.

Mikrokreditsystemet har vist sig meget effektivt og har hjulpet mange lande i vanskeligheder, og vi er taknemmelige for, at Udviklingsudvalget har accepteret Budgetudvalgets anbefalinger i denne henseende. Jeg kan ikke garantere, hr. kommissær, men jeg kan med al sandsynlighed forudsige, at afstemningen i morgen vil være til Deres og alle berørte parter fulde tilfredshed.

Stéphane Le Foll, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter.* – (FR) Hr. formand! Jeg skal gøre det kort. Jeg vil først takke hr. Mitchell for hans arbejde. Jeg vil også takke kommissæren for hans engagement og sige, at fødevarekrisen ikke vil kan overvindes på to eller tre år, men vil være et problem i de kommende år.

Jeg vil som repræsentant for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter tilføje et punkt. Det er, at i 15 år er andelen af udviklingsbistand direkte til landbruget faldet konstant. Som hr. Diouf sagde, er den faldet fra 15 % til 4 %. Det er tid til at overveje, at udvikling også betyder støtte til landbruget, og hvis denne facilitet skal give mening i fremtiden, så er det den mening, jeg personligt vil tillægge den.

Colm Burke, *for PPE-DE-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Mitchell for hans betænkning. Jeg glæder mig over oprettelsen af denne fødevarefacilitet for verdens fattigste landbrugere, der endelig er opnået enighed om efter lange forhandlinger.

Nogle medlemmer af Rådet ville ikke afsætte ikkeanvendte landbrugspenge til at støtte udviklingslandene. Mens en sjettedel af verdens befolkning nu sulter, holdt visse medlemsstater i Rådet sig tilbage (selv om de fleste medlemmer gik ind for at bruge landbrugsstøtten) med en begrundelse om, at det kunne skabe præcedens.

Pengene er blevet fundet et andet sted og ydes over tre år fra 2008 til 2010 i stedet for over en toårig periode. Desværre var behovet for disse penge størst for et par måneder siden, hvor priserne himmelflugtede. Fødevarerpriserne stiger ikke længere i nogle af disse lande.

Siden fødevarerpriserne begyndte at stige, er antallet af mennesker, der sult, steget til næsten 1 mia. I år blev 100 mio. mennesker drevet ud i fattigdom som følge af fødevarer- og brændstoftkrisen, og tallet fortsætter med at stige. Befolkningerne i udviklingslandene bruger op til 80 % af deres indkomst på mad, hvilket understreger grunden til, at fødevarerpriserne skal være tilgængelige.

Fødevarerfaciliteten vil bidrage til at imødekomme visse kortsigtede behov ved at levere rå- og hjælpestoffer og ved at styrke sikkerhedsnettene. Der vil dog omgående komme en ny fødevarerkrise, medmindre EU's medlemsstater og andre rige lande løser de strukturproblemer, der har givet fødevarerkrise næring.

Josep Borrell Fontelles, for PSE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Tillykke, hr. kommissær! Uden Deres totale engagement i denne sag, ville den ikke have fået denne tilsyneladende lykkelige afslutning. De har hele tiden kæmpet for at nå dette mål. Jeg takker også min kollega, ordføreren, hr. Mitchell. De har sammen reddet EU fra den latterliggørelse, der ville have været resultatet, hvis vi ikke havde kunnet finde denne milliard, efter at vi har lovet det så ofte så mange steder i verden.

Måske det ikke lige præcis er en milliard, og måske den ikke er helt ekstra, selv om en stor del af den er. Den kommer ikke fra landbruget, som Kommissionen havde foreslået, og den kommer ikke på kun ét år, men på to eller tre. Den virkelige verdens mangler forhindrede Dem dog ikke i at nå det mål, De selv havde fastsat med, må jeg sige, hjælp fra Udviklingsudvalget og De Europæiske Socialdemokraters Gruppe.

Det er ikke mange penge: kun 1 EUR til hvert fejlernæret menneske i verden, 1 EUR pr. sultent menneske. Det kan dog hjælpe, hvis deres antal reduceres i fremtiden, og hvis medlemsstaterne ikke trækker de ekstra midler, som de har skullet yde til denne nødhjælp, fra deres udviklingsstøtte.

Jeg opfordrer derfor alle medlemsstaterne til ikke at reducere det ekstra beløb, der er tilvejebragt, ved at skære ned i deres nationale budgetter. En medlemsstat har allerede antydnet, at den vil gøre det. Andre, f.eks. Spanien, har givet udtrykkeligt tilsagn om ikke at ville gøre det. Der er ingen mening med at stjæle fra Peter for at betale Paul, med andre ord at flytte penge, så man til sidst har samme beløb. Jeg er sikker på, at kommissæren vil være den første til at klage, hvis det sker.

Kyösti Virrankoski, for ALDE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Mitchell for hans fremragende betænkning. Min gruppe har altid været fortalende for hurtig fødevarerhjælp. Kommissionen fremsatte sit forslag om hjælp til en værdi af 1 mia. EUR i juli. Det var desværre i strid med principperne i den interinstitutionelle aftale om budgetdisciplin. Det var overraskende, da Kommissionen traditionelt er traktatens og lovgivningens vogter. Det var først i budgetforligsfasen, at Kommissionen ændrede sit forslag, så det blev i overensstemmelse med den eksisterende lovgivning. Det var på det tidspunkt, at der blev opnået en aftale.

Det franske formandskab fortjener også vores taknemmelighed. Det lykkedes for det at overtale medlemsstaterne til at vedtage holdningen om fødevarerhjælp. 760 mio. EUR ud af 1 mia. EUR er nye penge og en klar sejr for Parlamentet.

Et problem er at sikre, at hjælpen når frem til den ønskede destination. Skeptikere hævder, at kun en del af hjælpen når frem til destinationen, mens størstedelen forbliver i hænderne på mellemhånd. Dette problem skal overvåges nøje. Et problem i landbruget i udviklingslandene er ikke den manglende tilgængelighed af gødning og såsæd, men manglen på uddannelse og de primitive arbejdsmetoder, redskaber og anlæg. Det vil ikke blive løst på et år med 1 mia. EUR. Derfor er fødevarerhjælp primært et signal om, at udviklingssamarbejde skal prioritere udviklingen af landbruget og styrkelsen af fødevarerproduktionen.

Landbruget i udviklingslandene praktiseres ofte under vanskelige forhold, typisk på ufrugtbar jord og i et barsk klima. Sådanne omstændigheder kræver en usædvanlig høj grad af faglig knowhow og avancerede landbrugsmetoder. Erhvervsuddannelse skal derfor udvikles. I øjeblikket er der næsten ingen. Produktionsmetoder skal tilpasses de grænser, som fattigdommen pålægger. Det er ikke muligt at gå direkte plov til højteknologisk traktor. Landbrugsudvikling skal ske ét skridt ad gangen.

Marie-Hélène Aubert, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Nu hvor mine kolleger har mindet os om det ret vanskelige forløb for dette fremragende initiativ, vil det forhåbentlig antage en mere konkret form.

Jeg har et spørgsmål til Kommissionen om to punkter. For det første siges det, at en del af finansieringen af de ekstra midler tilvejebringes fra de midler, der er afsat til stabilitetsinstrumentet, som blev etableret med henblik på konfliktforebyggelse og fredsbevaring. Denne omlægning er efter min mening meget problematisk. Er den blevet bekræftet? Hvis det er tilfældet, planlægges der så nogen compensation? Jeg kan forestille mig, at De også uden tvivl er bekymret for den langsigtede fremtid for dette instrument mod ustabilitet.

For det andet: Når denne 1 mia. EUR nu er blevet tilvejebragt, hvilke kanaler vil så blive brugt til at sikre, at midlerne hurtigt og effektivt når frem til de mange forskellige og vidt spredte aktører på området, f.eks. de mange hundrede familiebaserede landbrugsorganisationer? Hvordan vil De arbejde direkte sammen med disse aktører lokalt og undgå det spild og tab, der som bekendt er forbundet med tilstedeværelsen af mange forskellige mellemmand?

Wiesław Stefan Kuc, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! EU forsøger at skabe en facilitet, der vil sætte EU i stand til at yde hurtig hjælp til de fattige og underudviklede lande for at sikre, at deres befolkninger kan overleve, hvis fødevarepriserne stiger. I den sammenhæng har vi sagt, at fødevaremanglen er permanent i disse lande og ikke kun skyldes fejlslagne høstudbytter eller spekulative stigninger i fødevarepriserne. Det betyder derfor, at kortsigtede reaktioner og kortsigtet fødevarehjælp ikke vil løse problemet.

Tilbud om uddannelse og indførelse af nye produktionsmetoder, bedre såsæd og gødning, som FAO og Verdensbanken har talt for i årevis, har ikke givet de forventede resultater. Denne 1 mia. EUR som en facilitet til støtte for en hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser i udviklingslandene står derfor ikke i forhold til de forventede resultater, navnlig ikke i betragtning af den måde, FN arbejder på.

Det bemærkede og indså hr. Mitchell, ordføreren, men ordførerne for de rådgivende udvalg og Budgetkontroludvalget forstod det tilsyneladende ikke.

FORSÆDE: Mechthild ROTHE

Næstformand

Konstantinos Droutsas, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Fru formand! Den globale fødevarekrise og de skyhøje priser er resultatet af omdannelsen af mad til en almindelig vare, et objekt for kapitalistisk spekulation i stedet for et middel til overlevelse. Ved at uddele minimale midler og afsætte en del af sin tid ønsker EU farisæisk at vaske sine hænder, hvad angår ansvaret for det, der officielt er beskrevet som en forbrydelse mod menneskeheden. Vi er overbeviste om, at disse penge vil ende i lommerne på de multinationale selskaber, der styrer udviklingsprogrammerne. Løsningen på dette problem kræver respekt for retten til fødevarer sikkerhed og -tilstrækkelighed, støtte til små og mellemstore landbrugere og omstrukturering af de lokale og regionale markeder. Vi har kort sagt brug for en grundlæggende ændring af den fælles landbrugspolitik, som i øjeblikket fremmer overdragelse af jord til de få, ukontrolleret udnyttelse af naturressourcerne og erstatning af fødevarer afgrøder med andre planter.

Hélène Goudin, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Fru formand! Fattigdom, elendighed og sult er det daglige lod for mere end 2 mia. medlemmer af jordens befolkning, som har mindre end to dollar at leve for om dagen. De nylige dramatiske stigninger i fødevarepriserne, især for ris, majs og andre basisfødevarer, er naturligvis en anden grund til, at mange mennesker ikke har nok mad. EU har også bemærket problemet og ønsker derfor at oprette en fond til at håndtere krisen.

Det spørgsmål, vi skal stille os selv, er, hvorfor vi accepterer EU's skadelige landbrugspolitik, som er en af de største skurke i denne forbindelse. Dens protektionistiske politik berøver fattige mennesker muligheden for at få en indtægt og dermed muligheden for at undgå sult. Parlamentet stemmer alligevel altid for den fælles landbrugspolitik. Det er en tragedie, og jeg spørger mig selv, om det er en bevidst eller ubevidst handling fra EU's side.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Vi ved alle, at mange mennesker, især mennesker, der lever i de allerfattigste udviklingslande, som følge af den fortsatte fødevarekrise oplever store vanskeligheder. I stedet for at opfylde FN's milleniumudviklingsmål falder yderligere millioner i fattigdom.

EU må ikke holde sig tilbage med at komme dem til hjælp. Jeg forventer, at de fleste af os i dette lokale er enig i det. Det er vores moralske pligt at støtte disse lande som udtryk for vores solidaritet med fattigere lande. Vi skal vise dem den rigtige vej til at overvinde krisen og hjælpe dem med at tilvejebringe den nødvendige fødevaremængde først og fremmest ved at støtte deres landbrugsproduktion.

Jeg vil også understrege, at der ikke kun er behov for hjælp uden for EU. I EU lider millioner også under problemet med høje fødevarepriser og fødevaremangel. Mens vi hjælper andre, f.eks. i Afrika, spørger jeg derfor, om vi ikke glemmer dem, der venter på vores hjælp lige i nærheden. Derfor skal vi støtte Kommissionens forslag om at øge midlerne til programmet for fødevareuddeling til Europas fattigste mennesker. Det er beklageligt, at nogle medlemsstater er modstandere af dette program.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Fru formand! I forbindelse med den aktuelle krise har FN advaret os om den alvorlige situation, som 22 særlig udsatte lande befinder sig i, og Verdensbanken fortæller os, at de 850 mio. mennesker, der allerede sulter i verden, vil få følge af yderligere 100 mio. mennesker på grund af krisen.

Denne situation kræver en hurtig og fælles reaktion fra EU, og i juli foreslog Kommissionen en særlig finansieringsfacilitet med henblik på at hjælpe landbrugere i udviklingslandene og forsøge at afbøde de kraftigt stigende fødevarepriser.

Foranstaltningen søgte både at øge landbrugsproduktionen i de lande, der er værst ramt af virkningerne af prisstigningerne, så opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene bringes i fare, og så vidt muligt at undgå ustabilitet og spændinger, der kan bringe resultaterne af investeringerne på de politiske områder for udvikling og fredsbevaring gennem flere år i fare.

Vi glæder os derfor over den aftale, der er opnået, og som opfylder et løfte om at yde yderligere 1 mia. EUR, der, som jeg sagde, blevet givet på højeste politiske niveau ...

(Formanden afbrød taleren)

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg vil lykønske alle, der har været involveret i denne betænkning, med det meget vigtige resultat: ordføreren Gay Mitchell, alle de politiske grupper – herunder min egen – og kommissær Michel.

Fødevarepriser og sammenbruddet i den globale økonomi vil få katastrofale følger for mennesker i udviklingslandene. Det anslås, at 40 mio. mennesker havner i fattigdom, hver gang verdens BNP falder med 1 %. Det er derfor særdeles vigtigt, at dette forslag om en reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser gennemføres omgående. Udviklingslandene har ikke skabt den nuværende finansielle og økonomiske krise. Hvis vi skal undgå at dømme endnu en generation af mennesker til ussel fattigdom og sult, skal vi undgå snæversynet nærighed på området for udviklingsbistand. Som det allerede er påpeget, kan tallet 1 mia. EUR virke stort, men det er ubetydeligt sammenlignet med de beløb, vi pumper i banker og vækstpakker. Jeg opfordrer indtrængende til, at denne betænkning gennemføres så hurtigt som muligt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Rådet bør sikre større sammenhæng mellem de nationale og internationale politikker vedrørende problemet med at garantere fødevareforsyninger til befolkningerne.

Høje fødevarepriser har alvorlige følger for de fattigste befolkninger og bringer opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene i fare. Indførelsen af den facilitet, der foreslås i forordningen, er et resultat af lavere landbrugsstøtte.

EU skal sætte skub i udvidelsen af landbrugsproduktionen på kort og mellemlang sigt i udviklingslandene, samtidig med at det skal reducere de negative konsekvenser af de stigende fødevarepriser for de fattigste dele af befolkningen i udviklingslandene.

EU-støtte må ikke blive brugt til at betale skatter, afgifter eller andre gebyrer. Samtidig skal denne forordning sikre beskyttelse til de europæiske landbrugere.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Vi har ødelagt landbruget i udviklingslandene ved at yde milliarder til eksportordninger, og vi har undermineret fødevaresikkerheden i disse lande. Hvis vi tror, at vi kan udligne dette med en milliard, er det latterligt! Denne ene milliard skal efter min mening udbetales – misforstå mig ikke – men 850 mio. mennesker, der sulter, skyldes ikke, at vi har haft høje fødevarepriser, men at vi har skubbet priserne ned på et så lavt niveau i disse lande med vores eksportordninger, så landbrug ikke længere kan betale sig. Subsistensøkonomi, selvejerdrift og selvforsyning er blevet ødelagt.

Hvis vi nu giver dem en milliard, vil det derfor ikke hjælpe. Det vil i stedet hjælpe med at ødelægge. Vi skal derfor være meget omhyggelige med hensyn til den måde, vi yder hjælpen på.

Jeg mener, vi på lang sigt skal styrke fødevarersikkerheden i disse lande. Det betyder, at vi skal stoppe eksportdumpingen på disse markeder.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand! Efter denne og nogle af de andre indlæg vil jeg gerne gøre én vigtig ting meget klar. Dette beløb på 1 mia. EUR er på ingen måde en strukturel reaktion på det problem, som fødevarekrisen skaber i udviklingslandene.

Det er i realiteten en hurtig reaktion, der er tænkt som en nødforanstaltning for at redde den kommende høst, dvs. høsten i 2008-2009 – jeg tror, vi snarere skulle tale ordentligt om dem i 2009, 2010 og måske 2011.

Jeg vil også tilføje, at den dybere idé er, at denne hurtige reaktionsevne – på et tidspunkt i fremtiden naturligvis – kunne blive permanent. Ved at sige det vil jeg helt sikkert bekymre nogle medlemsstater. Jeg må derfor sige, at dette er en hurtig, intakt reaktion. Det er ikke den strukturelle reaktion.

Hr. Le Foll henviste grundlæggende til den strukturelle reaktion, da han udtrykte berettiget bekymring over, at andelen af udviklingsbistand til landbrug og udvikling af landdistrikterne i årevis er blevet mindsket konstant. Jeg vil undlade at besvare spørgsmålet om ansvaret for dette. Det internationale samfund har, om end uden tvivl i god tro, efter min mening til en vis grad bidraget til denne reduktion. Vi skal så nu igen fokusere på dette spørgsmål. Der er sket fremskridt. Jeg har allerede haft mulighed for at fremlægge nogle tal for Dem. Den Niende Europæiske Udviklingsfond: Fire lande valgte landbrug og udvikling af landdistrikterne, som de ville fokusere på eller koncentrere sig om i deres samarbejde med Kommissionen. Fire, som repræsenterer 650 mio. EUR, i Den Tiende Europæiske Udviklingsfond, og efter mange drøftelser, mange forslag og stor vedholdenhed er vi nu nået op på 1,25 mia. EUR for 25 lande. 25 lande er dog kun en tredjedel af totalen. Der er stadig meget at gøre.

I forlængelse af hr. Le Folls bemærkning tilslutter jeg mig den idé, som nogle af EU's udviklingsministre har fremlagt, nemlig at budgetterne for bilateral udviklingsbistand med fokus på landbrug skal stige fra et gennemsnit på 10-15 %. Disse tal skal naturligvis drøftes. Det vil selvfølgelig muliggøre strukturelle reaktioner. Dette beløb på 1 mia. EUR er derfor ikke tænkt som en strukturel reaktion, i det mindste ikke i stor udstrækning. Det er tænkt som en nødforanstaltning.

Jeg må sige, at henvisningerne til de europæiske landbrugeres situation sammenlignet med de små landbrugere i udviklingslandene giver mig et moralsk problem. Det er for det første efter min mening forkert at sammenligne dem. De europæiske landbrugere, eller i hvert fald familiebrugene, står over for en række problemer, men hvad var udgangspunktet for vores forhandling om de 1 mia. EUR? Udgangspunktet var idéen om, at kompensationsordningen vedrørende prisfald og tabt indtjening for europæiske landbrugere ikke længere tjente et formål, fordi priserne var steget. Idéen om at fordele de midler, der var afsat til europæiske landbrugere, men som ikke havde vist sig nødvendige, til disse andre lande, blev derfor – ganske symbolsk – fremsat.

Situationerne kan ikke sammenlignes. Det mener jeg virkelig ikke. Jeg mener naturligvis, at Europas forbrugere og borgere har ret til vores fulde omtanke, og jeg beklager endvidere, at det er så vanskeligt at hjælpe de mennesker i Europa, der har brug for hjælp, især med hensyn til den bistand, der aktuelt drøftes, og hvor der tilsyneladende kun er opnået begrænset fremskridt.

Vi skal ikke skabe en sammenhæng, og vi skal ikke gøre vores foranstaltninger til fordel for nogen afhængige af vores evt. parallelle foranstaltninger til fordel for andre. De to ting er ikke det samme. De er virkelig ikke det samme. Vi taler for det første ikke om de samme niveauer af fattigdom, og jeg mener for det andet, at vi fortsat skal optræde på en ensartet måde.

Dette er et grundlæggende spørgsmål, som i sin essens indrammer problemet med den europæiske politiks ensartethed, hvad angår landbruget. Problemet blev nævnt af hr. Borrell. Det er klart, at det reelle aktuelle problem, som vi nu skal overvåge meget omhyggeligt, og som kræver, at vi er særdeles imødekommende, både i Parlamentet – som helt sikkert vil handle på denne måde – i Kommissionen, endda blandt visse medlemmer af Rådet, vedrører vores medlemsstater, som har accepteret denne formel, og en række andre medlemsstater, der er blevet tvunget til at acceptere den, fordi vi har måttet kæmpe. Jeg takker inderligt Parlamentet, fordi dette ikke ville have været muligt uden det. På et vist punkt troede jeg ikke, at det var muligt, fordi de fremsatte argumenter blev mere og mere bestikkende og var på grænserne af intellektuel ærlighed.

Der kræves naturligvis, hr. Borrell, fuldstændig bevågenhed for at overvåge, om medlemsstaterne eller nogle af medlemsstaterne kompenserer for den forpligtelse, de har påtaget sig her. Hvis det sker, vil det være intet mindre end tåbeligt, og vi vil uden tvivl være nødt til at fortsætte vores arbejde.

Jeg er lige kommet tilbage fra Doha. Jeg må indrømme, at jeg er alt andet end vild optimistisk med hensyn til stigningen i den offentlige udviklingsbistand. Jeg må sige, at efter et møde, der har været i timevis – og jeg indrømmer, at jeg kan have et ret utålmodigt sind, men jeg kan dog styre mine følelser – kan det være svært at acceptere det. Det er svært at acceptere ond tro og taler, der siger, at der er behov for mere offentlig udviklingsbistand, når der udformes en passende tekst for igen at bekræfte tidligere forpligtelser, og der så lige pludselig ikke længere er enighed, og folk opfinder alle mulige grunde til ikke at påtage sig forpligtelsen eller under alle omstændigheder lader så mange bagdøre stå åbne, at de kan flygte fra deres ansvar og forpligtelser på den mest æreløse måde. Vi skal derfor kæmpe. Det skal vi ikke nærme nogen illusioner om. Vi skal beskyjde, eksponere, opfordre de ansvarlige til at leve op til deres ansvar og især – fordi jeg indrømmer, at jeg ikke kan holde det ud længere – udrydde og nedbryde tvetungetheden, fordi det værste ved det hele er, at de taler om den mest fantastiske generøsitet, men samtidig på forræderisk vis gør alt, hvad de kan for ikke at opfylde deres forpligtelser. Vi har derfor ikke set en sådan opførsel for sidste gang, det er jeg sikker på.

Bistanden skal nå den tiltænkte destination, hr. Virrankoski, og jeg er fuldstændig overbevist, at den i det tilfælde, vi drøfter, vil gøre det. Vi skal alligevel på en måde kræve ensartethed i den kamp, vi vil kæmpe sammen. Når vi siger, at bistanden skal nå den tiltænkte destination, sender vi det værste tænkelige budskab til offentligheden, som vi har brug for, fordi den skal hjælpe os med at tilskynde medlemsstaterne til at øge deres offentlige udviklingsbistand.

Vi skal holde op med at sige det første, vi kommer til at tænke på i forbindelse med dette spørgsmål. Jeg mener, at den offentlige bistand, der uddeles af Kommissionen under Deres kontrol og under alle de ansvarlige institutioners kontrol, når frem til den tiltænkte destination. Vi kan drøfte vores procedurer, vores regler, den kendsgerning, at der skal gennemføres høringer, revisioner, undersøgelser osv., og at dette i en vis henseende har en pris, at det kræver penge, men på den anden side er det uden tvivl den pris, der skal betales for ægte kontrol, og det er også den pris, der skal betales for at sikre et minimumsniveau af kvalitet i leveringen af tjenesten.

Vi skal derfor vide, hvad vi ønsker, men jeg tror ikke, De kan sige, at bistanden ikke vil nå den tiltænkte destination. I det aktuelle tilfælde kan jeg bekræfte, at alt dette er blevet bekræftet og kontrolleret, og at vi har alle de procedurer, som både De og jeg kender. Jeg er derfor absolut overbevist om, at vi ikke skal være for bekymrede over dette.

Gennem Deres spørgsmål eller forslag, fru Aubert, giver De efter min mening grundlæggende udtryk for det, der for mig sandsynligvis er en af de negative sider, en af de få egentlig negative sider, af aftalen, fordi De med hensyn til stabilitetsinstrumentet har forstået, at det, der tages fra stabilitetsinstrumentet, er penge, som ikke nødvendigvis kan anvendes til andre formål, og det er grundlæggende, for at sige sandheden, en ændring. Det er desuden det, som forhindrer os – eller i hvert fald mig – i at sige, at dette er et ekstra beløb på 1 mia. EUR. Vi kan ikke reelt sige, at dette er et ekstra beløb på 1 mia. EUR, og hr. Mitchell har den intellektuelle ærlighed til at understrege dette. Helt objektivt mener jeg dog, at det ikke bør forhindre os i at være tilfredse, fordi jeg forventede faktisk ikke, at vi ville nå så vidt.

240 mio. EUR vil altså blive omlagt fra stabilitetsinstrumentet, heraf 70 mio. EUR i 2009. Det tilgængelige beløb vil generelt være på 2008-niveauet, som er på 135 mio. EUR. Dette er dog i virkeligheden ikke et argument. Alt andet lige er det selvfølgelig et argument. Hvis nye krav blev pålagt dette instrument, ville vi have et problem. Hvad angår 2010, er Kommissionen gennem budgetforligsfasen blevet opfordret til at fremlægge et revideret finansielt program med henblik på at sikre den ønskede progression af de beløb, der er planlagt for perioden 2010-2013, samtidig med at vi bevarer et uændret årligt margenniveau. Det reviderede program vil blive fremlagt inden for rammerne af den årlige politikstrategi, og vi vil naturligvis overvåge det nøje.

Med hensyn til Deres spørgsmål om gennemførelse: Afhængigt af landet vil valget blive truffet på grundlag af effektivitetskriterier. Hvem vil samarbejde om dette? Naturligvis de internationale og regionale organisationer, landene selv, staterne og de decentrale myndigheder, ngo'erne samt medlemsstaternes agenturer. Hvis der tilføjes flere typer af operatører, sker det på Parlamentets anmodning. Jeg indrømmer, at jeg personligt var imod dette, men det var Deres ønske, og jeg kan forstå det. Kriteriet vil være baseret på effektivitet, men hvis vi vil handle hurtigt, skal De vide, at det kan vi bedst gøre ved som en prioritet at samarbejde med de organisationer, der er etableret netop med dette formål, og som vi grundlæggende kan

handle hurtigere sammen med, fordi vi har regler for samarbejdet med disse institutioner, der kan sikre hurtig handling. Jeg kan dog forsikre Dem, at vi fuldt ud vil deltage i denne indsats, som det er fastlagt af Parlamentet og i den endelige aftale.

Jeg mener, at Europa har vist, at det kan stå mål med udfordringen, fordi vi taler her om det beløb på 1 mia. EUR, der er afsat til denne hurtige reaktion for at redde høsten. Jeg vil minde Dem om de hundrede millioner euro, der allerede er frigivet og brugt, og som vi fortsat skal bruge inden for rammerne af vores humanitære udviklingsbistand og fødevare nødhjælp. Europa har været særdeles lydhør på disse områder. Jeg vil blot minde Dem om – og det glæder mig – at Europa i 2007 tegnede sig for 46 mia. EUR om året. Jeg vil gerne se en anden donor yde lige så meget udviklingsbistand.

Hr. Droutsas' bemærkning om, at EU vasker sine hænder i denne sag, og at alt vil blive opslugt af mellemmand, er et synspunkt, jeg ikke deler, og som forekommer mig noget overdrevet. Jeg siger ikke, at det hele er fuldstændig forkert. Det er f.eks. klart, at vi kan debattere prisen på gødning og såsæd. Vi kan forsøge at se objektivt på dette spørgsmål. Det vil sandsynligvis ikke være spild af energi, hvis vi som en del af den strukturelle reaktion forsøger med udgangspunkt i de store internationale organisationer – og det er noget, jeg tænker mere og mere på – at forhandle med flere af disse førende selskaber, som grundlæggende producerer særlig effektiv såsæd, men til en meget høj pris. Det samme gælder for gødning. Der er initiativer, som vi bestemt bør overveje, ikke mindst idéen om f.eks. at producere gødning lokalt. Der er steder, hvor dette kan lade sig gøre. Vi kunne også etablere forsyningskorridorer, så transportomkostningerne kunne reduceres betydeligt. Jeg mødtes for nylig med en producentorganisation for at få et indtryk af, hvad de var parate til at gøre, og vi vil også afholde et møde mellem dem og vores erhvervsforum for at se, hvordan de kan bidrage til vores strategi for strukturel reaktion. Det er efter min mening vigtigt.

Jeg er ofte enig med Dem, fru Goudin, men jeg må sige, at jeg ikke mener, at protektionistiske politikker er løsningen i de lande, der står over for dette problem. Jeg mener tværtimod, at det, der ville være interessant – fordi jeg mener, at vi med protektionistiske politikker risikerer at skubbe alt ud af balance eller i det mindste ikke at reagere på problemerne på regionalt plan, selv om dette er en økonomisk dimension, jeg ikke vil komme ind på nu – som jeg ville støtte Dem i, og som vi aktuelt arbejder intensivt med, navnlig under det franske formandskab, er følgende spørgsmål: Hvordan kan vi tilrettelægge den særlige karakter af landbruget i udviklingslandene på samme måde – vi har tilsyneladende kort hukommelse i Europa – som Europa har gjort for sit landbrug? I Europa har vi aldrig betragtet landbruget som en produktionstype eller et økonomisk produkt, der er identisk med alle andre økonomiske produkter. Landbruget har altid fået særbehandling. Jeg vil ikke sige, at det er mit endelige valg, men når vi ser på regionale fælles landbrugspolitikker, er de efter min mening forsøgsobjekter, som det ville være interessant hurtigt at bringe frem naturligvis ikke med henblik på at skabe protektionisme, men beskyttelse, hvilket er noget helt andet. Jeg foretrækker begrebet beskyttelse frem for protektionisme og den ængstelse, dette begreb skaber.

Endelig vil jeg igen – jeg håber, jeg har dækket så mange emner som muligt – takke Dem for aftalen og for Deres engagement. Uden Dem ville dette ikke have været muligt. Vi har netop på overbevisende vis demonstreret, at det er vanskeligt for medlemsstaterne at stå fast, når Parlamentet og Kommissionen arbejder i harmoni.

Gay Mitchell, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg takker kommissæren, formanden og de øvrige medlemmer, der har talt, for deres venlige ord om mit bidrag til denne betænkning. Jeg vil også gerne takke Reimer Böge for hans arbejde i Budgetudvalget for at fremme den og min skyggeordfører, Thijs Berman, som har været en stor støtte og hjælp i denne proces.

I udviklingslandene dør 78 børn ud af 1 000 i fødslen. I EU er tallet fem ud af 1 000 i gennemsnit. Det var tidligere 45 ud af 1 000 lige efter Anden Verdenskrig i Irland. Vi har fået tallet ned på 78 i udviklingslandene, og vi kan få det ned på det, der tidligere var raten i Irland, og til det, der nu er raten i Irland, med beslutsomhed og engagement.

Hvis de overlever fødslen, dør 2 mio. af disse børn, inden de bliver fem år, af mangel på vacciner, der har været tilgængelige i Vesten i mere end 30 år. I den sammenhæng, og når man tænker på den sult, som disse børn vil blive udsat for, manglen på uddannelsesmuligheder og manglen på sundhedsfaciliteter, er nogle af indlæggene denne aften på grænsen af umenneskelighed. Medlemmer, der spiller for deres nationale gallerier på bekostning af disse mennesker, er frastødende, og det er på tide, at det siges meget klart.

Inden 2050 vil befolkningen på jorden være vokset fra omkring 6 mia. mennesker til omkring 8 mia. 90 % af disse mennesker vil blive født i det, vi nu kalder udviklingsverden. Hvis disse mennesker fortsætter med

at leve under deres nuværende vilkår, vil det være årsag til den tredje verdensbrand på jorden, som vil forårsage enorme folkevandringer og problemer.

Hvis vi på den anden side investerer og samarbejder solidarisk med disse mennesker, vil de blive vores handelspartnere. Det er disse muligheder, som vi har, og derfor er det efter min mening vigtigt, at vi kan reagere med en facilitet som denne.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 4. december kl. 12.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg støtter dette initiativ, som giver EU et nyt udviklingspolitisk instrument til at løse de centrale problemer i forbindelse med den stigning i fødevarepriserne, som har skabt opstande, uro og ustabilitet i flere lande, og som har truet mange års investeringer i politik, udvikling og fredsbevaring.

Fattigdommen er blevet forværret for flere hundrede millioner mennesker. Fremskridtet hen imod opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene er blevet undermineret. EU planlægger at finansiere 10 % af det krævede beløb på 18 mia. EUR, dvs. 1,8 mia. EUR, og forudsat at finansieringen allerede er tilgængelig, kræves der en ekstra pakke på 1 mia. EUR. Jeg er dog ikke enig i Kommissionens forslag om at bruge midler, der er reserveret til landbruget, og jeg håber, at Rådet vil gå imod det og vil nå frem til et kompromis om finansieringen. Politisk vil det være en katastrofe, hvis de europæiske borgere ved hjælp af finansielle midler – eller værre ved hjælp af symboler – kommer til at føle, at vores udviklingspolitik, navnlig med hensyn til sult, skal føres på bekostning af den fælles landbrugspolitik, som er et helt andet emne.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kommissionens forslag fremlægger efter min mening et begrænset antal muligheder, hvad angår den måde, som finansiell bistand kan ydes på, da det anfører, at initiativerne udelukkende skal gennemføres med hjælp fra regionale og globale organisationer. Jeg kan forstå motiverne bag disse begrænsninger, men jeg støtter aktiv inddragelse af alle berørte parter: forbrugere, producenter og også offentligheden.

Det siger sig selv, at landbrugsforholdene varierer i udviklingslandene. Faciliteten skal dog tilpasses de specifikke lokale forhold med henblik på at konsolidere og strømline markederne. Små landbrugere skal beskyttes mod udviklingen af evt. dominerende positioner på markedet.

Indførelsen af en facilitet af denne type er gavnlig og giver et incitament til landbrugerne i udviklingslandene. Den er også passende i lyset af den aktuelle økonomiske og finansielle krise. Jeg vil dog understrege vigtigheden af betingelsen om, at midlerne skal fordeles som et supplement, der ikke skader de udviklingsaktiviteter, der kræves på andre områder. Vi skal strengt overholde de forpligtelser, vi har påtaget os. Vi skal også beskytte landbrugere, især fra de nye medlemsstater, der stadig ikke nyder samme støtte som landbrugere fra de andre 15 medlemsstater.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I årevis har eksperter i retten til mad i FN, Verdensbanken og Den Internationale Valutafond advaret den globale offentlighed om risikoen for hungersnød.

Samtidig med at de rige vestlige lande brænder mad, sulter mere end 850 mio. mennesker i resten af verden. Hvert femte sekund dør et barn på under 10 år af mangel på mad. Den hurtige stigning i fødevarepriserne påvirker hver dag 2,1 mia. mennesker i verden, hvoraf mange forsøger at overleve på mindre end 2 USD om dagen.

Den stadige udvidelse af biobrændstofproduktionen har bidraget til stigningen i fødevarepriser, som igen har haft store indvirkninger på befolkningerne i verden. Prisen på fødevarer er steget kraftigt på verdensmarkedet, fordi et stadig større areal af landbrugsjorden bruges til at dyrke olieplanter, der bruges som råstof i produktionen af biobrændstof (for at producere 50 l brændstof skal der f.eks. bruges 200 kg majs, som kan brødføde et barn i Zambia eller Mexico i et helt år). Flere lande har desuden været udsat for tørke eller oversvømmelse, som har mindsket deres høstudbytte betydeligt.

EU bør efter min mening være villig til at yde et større bidrag til opfyldelsen af FN's millenniumudviklingsmål: at halvere hungersnøden i verden inden 2015.

Jeg glæder mig over Kommissionens initiativ om at bidrage med 1 mia. EUR til bekæmpelse af fødevarekrisen. Det vil sætte EU i stand til at yde fødevarebistand til de mest udsatte mennesker med henblik på at opfylde

deres primære ernæringsmæssige behov og bidrage til forbedringen af udviklingslandene kapacitet til at producere deres egne fødevarer.

I øjeblikket produceres der kun en relativt begrænset mængde motorbrændstof af spiselige afgrøder i Europa. Vi bør dog ikke ofre menneskeføde udelukkende af hensyn til "grøn energi". I stedet skal vi støtte videnskabelig forskning, der har til formål at producere motorbrændstof af alternative kilder. Det vil hjælpe med at undgå en stigning i fødevarepriserne og også med at forhindre hungersnød og global opvarmning.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) De sidste to år har vi oplevet en eskalering af priserne på landbrugsprodukter og fødevarer. Disse ændringer har især ramt de økonomisk dårligst stillede lande og lande i krig hårdt.

Omkring 2,1 mia. mennesker i verden skal overleve på mindre end 2 USD om dagen, hvilket betyder, at de bruger omkring 50 % af deres indkomst på mad. Det er disse mennesker, der er mest udsatte for sygdom og død som følge af rekordpriserne på deres basisfødevarer, nemlig kornprodukter som ris, majs og hvede. Det har direkte indvirkning på antallet af mennesker, der sulter, som steg med endnu 50 mio. i 2007 alene. Krisen intensiveres yderligere af den negative indvirkning af klimaændring og manglen på naturlige ressourcer, som f.eks. vand og energi.

Som en del af vores bistand og vores forsøg på at løse dette vigtige problem skal vi investere de planlagte midler, så vi forbedrer adgangen til landbrugsproduktionsressourcer og -tjenester og øger landbrugsproduktionskapaciteten for at opfylde udviklingslandenes grundlæggende fødevarebehov.

EU skal også øge landbrugsudgifterne, fordi de 4 %, der indtil videre er afsat til udviklingspolitikken, bestemt er for lidt.

Det er lige så vigtigt, at vi vender tilbage til minimal regulering af de internationale markeder for at sikre forsyningen og i det mindste relativ stabilitet af hensyn til forbrugere og producenter i hele verden.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over den rettidige betænkning om forslag til en forordning om etablering af en facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser i udviklingslandene. I år har verden været rystet af kriser, der har kostet de fattigste befolkninger i verden dyrt.

Det foreslås, at der bruges 1 mia. EUR til at forbedre deres situation i perioden 2008-2009, hvilket er en ganske betydelig sum i EU-budgettet. Jeg vil dog minde Dem om, at den største del af EU's humanitære støtte og udviklingsbistand ikke forvaltes af Kommissionen, men af medlemsstaterne. Hvis medlemsstaterne opfyldte deres forpligtelser med hensyn til milleniumudviklingsmålene, ville det ikke være nødvendigt, at Kommissionen traf en sådan foranstaltning.

Ordføreren har med rette påpeget, at man ikke kan ønske mere effektive fælles politikker uden at stille de nødvendige budgetressourcer til rådighed, og alligevel tøver medlemsstaterne med at gøre det.

Efter min mening burde medlemsstaterne begynde at samle deres ressourcer i Kommissionens regi med henblik på at gennemføre en effektiv fælles humanitær- og udviklingspolitik.

Daniel Strojň (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Hvad angår betænkningen om etablering af en facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser i udviklingslandene (A6-0396/2008), mener jeg bestemt, at den bør vedtages, da udviklingslandene har brug for denne form for hjælp. Samtidig vil jeg dog påpege, at betænkningen blandt de mange årsager til krisen undlader at medtage én, som efter min mening er langt vigtigere end det øgede forbrug af kød i Kina og Indien eller tørken i Australien. Jeg minder Dem om, at fødevarepriserne også stiger i EU, og det er indlysende, at de konstante stigninger skyldes de stigende energipriser, der igen skyldes de multinationale energiselskabers stigende overskud. Nyliberalisme er blevet modellen for alle EU's politikker, men den vil i realiteten ikke løse fødevareproblemet noget sted i verden.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) De rekordhøje priser på basisfødevarer, som har en alvorlig indvirkning på antallet af mennesker, der sulter i verden, skyldes flere velkendte faktorer. Bortset fra den konkrete situation i visse lande (f.eks. Kina og Indien) omfatter disse faktorer globale klimaændringer, skiftet fra dyrkning af afgrøder til menneskeføde til dyrkning af afgrøder til biobrændstofproduktion og de små kornlagre i verden.

I den forbindelse er det efter min mening vigtigt, at EU udvikler en forenet, koordineret og effektiv reaktion. Jeg glæder mig over Kommissionens forslag om at oprette en fond for håndtering af fødevarekrisen, navnlig

på et tidspunkt, hvor fødevarepriserne øger udgifterne til den fødevarebistand, som flere og flere mennesker har brug for. Vi må ikke glemme, at vi bruger EU-skatteydernes penge til udviklingsbistand. Hverken de drastiske stigninger i fødevarepriserne i udviklingslandene eller konsekvenserne af disse stigninger for de fattigste mennesker kan begrunde, at vi ikke sikrer en effektiv og gennemsigtig fordeling af disse midler. Som følge af de ustabile regeringer i mange udviklingslande, krænkelserne af demokrati og korruption er jeg meget tilbageholdende med at styrke deres nationale budgetter. Jeg foretrækker at støtte projekter og programmer, der forvaltes af ikkestatslige eller halvstatslige organisationer, konsortier eller sammenslutninger, der repræsenterer disse. For to år siden fremsatte jeg et forslag, som blev vedtaget på plenarmødet, om, at bistand skulle overvåges, vurderes og derefter godkendes to gange om året af Kommissionen, de lokale myndigheder og bistandsmodtagerne.

20. Transaktioner inden for Fællesskabet (fælles merværdiafgiftssystem) – Transaktioner inden for Fællesskabet – Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 8/2007 om medlemsstaternes samarbejde om moms kontrol (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

– betænkning (A6-0448/2008) af José Manuel García-Margallo y Marfil for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem med henblik på at forebygge momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet (KOM(2008)0147 – C6-0154/2008 – 2008/0058(CNS))

– betænkning (A6-0449/2008) af José Manuel García-Margallo y Marfil for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 med henblik på at forebygge momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet

(KOM(2008)0147 – C6-0155/2008 – 2008/0059(CNS)) og

– betænkning (A6-0427/2008) af Bert Staes for Budgetkontroludvalget om Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 8/2007 om det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift

(2008/2151(INI)).

José Manuel García-Margallo y Marfil, ordfører. – (ES) Fru formand! Jeg vil først beklage, at den ansvarlige kommissær ikke er her, selv om jeg egentlig ikke er overrasket, fordi vi hører en masse støj, men ikke meget indhold i forbindelse med dette emne: store retoriske erklæringer om bekæmpelse af momssvig og meget få foranstaltninger til at gøre det med.

De meddelelser, som kommissæren har fremlagt for os, heraf den sidste den 1. december i år, gør meget ud af de skader som momsunddragelse forårsager. Momsunddragelse påvirker sufficiensen, påvirker ligeligheden og forårsager markedsforvridninger med virkelig store beløb. Momssvig beløber sig hvert år til mellem 60 mia. EUR og 100 mia. EUR.

Hvordan kan momssvig stoppes? Den diagnose, der gives i disse meddelelser, er generelt korrekt, retorisk og svulstig. De siger, at de nationale myndigheder er ansvarlige for at håndtere svig, men at aktiviteter, hvor leverandøren og kunden ikke er bosiddende i samme land, kræver samarbejde mellem medlemsstaterne. De påpeger også, at Revisionsretten i sin særberetning nr. 8/2007 anfører, at et sådant samarbejde har været klart utilfredsstillende, og at der derfor skal træffes foranstaltninger. Problemet kommer, når kommissæren begynder at fortælle os, hvilke foranstaltninger der skal træffes. Han siger helt rimeligt, at der er to strategier: den ene, som han kalder ambitiøs, er en væsentlig reform af momssystemet kædet sammen med enten indførelse af en ordning for omvendt betalingspligt ("reverse charge"-mekanisme) eller beskatning af transaktioner inden for Fællesskabet omfattende en clearinginstitution ("clearing house"), mens den anden er, hvad kommissæren kalder "konventionelle foranstaltninger".

Vi udledte fra hans optræden her den 24. juni, at han ikke under nogen omstændigheder overvejede at igangsætte en ambitiøs reform, og at han ville begrænse sig til "konventionelle foranstaltninger". Da han efterfølgende beskrev de konventionelle foranstaltninger, fremlagde han dog fire, som i princippet ikke er dårlige. Han talte om at reducere tidsrammerne for obligatoriske angivelser, forbedre samarbejdet mellem skatteadministrationerne, indføre solidarisk hæftelse i tilfælde, hvor køberen af varerne ikke angiver, hvem der har solgt varerne, og forbedre de disponible oplysninger om momsregistrerede virksomheder. Han afsluttede derefter med at sige, at disse fire foranstaltninger ikke var blandt de konkrete foranstaltninger, han

påtænkte at vedtage. I dag fremsætter han to ændringsforslag til direktivet og forordningen. Han siger, at formålet med det første er at reducere fristen for fremsendelse af de angivelser, momsregistrerede virksomheder skal indgive, fra tre til én måned, og formålet med det andet er at reducere fristen for fremsendelse af disse oplysninger mellem medlemsstaterne fra tre til én måned. Punktum. Det er alt, hvad forslaget omhandler.

Økonomi- og Valutaudvalget har forsøgt at peppe denne virkelig kedelige historie lidt op, og vi har fremsat følgende ændringsforslag. Vi har godkendt et ændringsforslag, som gavner de små og mellemstore virksomheder, og som har til formål at forene bekæmpelse af momsunddragelse med en forenkling af den administrative byrde for små virksomheder, som Parlamentet og EU som helhed har forpligtet sig til. Vi siger derfor, at Kommissionen snart inden for to år skal fremlægge en rapport, der beskriver, hvordan disse foranstaltninger er blevet gennemført, hvordan de har påvirket virksomhedernes administrative omkostninger, og i hvilket omfang de har været effektive med hensyn til bekæmpelse af momsunddragelse.

Vi påpeger også, at Kommissionen skal involvere sig mere end hidtil i udformningen af lovgivning. Den bør spille en mere ledende rolle. Vi opfordrer den også til at centralisere de data, som de involverede medlemsstater overfører, udforme en håndbog med bedste praksis, så skatteadministrationerne kan arbejde mere effektivt, og udvikle indikatorer med henblik på at påvise, hvilke områder der er risikable, og hvilke der ikke er, og fortælle os, hvem der er i overensstemmelse, og hvem der ikke er. Endelig etablerer vi et register over fysiske personer, der ikke kan unddrage sig moms ved at etablere selskaber, for at gøre det nemmere at forfølge bedragere.

Jeg beklager, at kommissæren ikke kan besvare de ændringsforslag, vi har fremlagt.

Bart Staes, ordfører. – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Skattesvig og momssvig er strafbare forseelser. De er økonomiske forbrydelser, men de er alligevel forbrydelser, og nogle gange er de forbundet med organiseret kriminalitet.

Hvilke summer taler vi om, fordi det gør det altid interessant? I 2007 anslog kommissær Kovács, at det samlede skattesvig beløb til mellem to og to og en halv gange EU's budget eller en sum på 200-250 mia. EUR. Momssvig anslås at udgøre 40 mia. EUR af dette beløb. Alt dette er sandsynligvis stærkt undervurderet, fordi Revisionsretten har anslået, at tabet i momsindtægter i 2005 beløb sig til 17 mia. EUR i Tyskland og 18,2 mia. EUR i Det Forenede Kongerige, som samlet tegner sig for godt 35 mia. EUR i tabte momsindtægter.

Det skal derfor hilses velkommen, at Kommissionen har finansieret en undersøgelse, at denne undersøgelse er i gang, og at resultaterne offentliggøres, så vi kan se problemets sande omfang.

Der er to grundlæggende problemer med hensyn til politikken. For det første skal samarbejdet mellem de nationale skatteadministrationer forbedres, og for det andet skal vi virkelig stræbe efter kortere tidsfrister, når medlemsstaternes administrationer indsamler og udveksler information, så tingene kan behandles meget hurtigere.

Min betænkning analyserer navnlig Revisionsrettens undersøgelse af momssvig. Revisionsretten undersøgte syv medlemsstater: Frankrig, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Polen, Slovenien og Det Forenede Kongerige. Disse lande var samarbejdsvillige. Tyskland afviste dog ethvert samarbejde. I september indledte Kommissionen overtrædelsesprocedurer mod Tyskland, hvilket jeg støtter, hr. kommissær.

Revisionsretten konstaterede, at de grundlæggende forudsætninger for effektivt samarbejde om kontrol af denne form for svig fuldstændig mangler i nogle medlemsstater. Min medordfører påpegede, at det tager mere end tre måneder, inden anmodninger om information behandles. Det er faktisk utilgiveligt, fordi disse forseelser kan bekæmpes i realtid. Landenes interne organisation er dog også kommet under beskyldning. Nederlandene og Tyskland efterlader meget at ønske. Der er total mangel på tilstrækkelig stærke kontrolordninger.

Det er et mysterium for mig, hvorfor medlemsstater afviser at vedtage en klar holdning, når de ved, at de går glip af milliarder i indtægter. Jeg forstår det virkelig ikke. Forbryderes frie bevægelighed er en kendsgerning. Et forenet Europa i kampen mod skattesvig er i vid udstrækning en drøm.

Der er dog også gode nyheder. Mit eget land, Belgien, har iværksat Eurocanet (Det Europæiske Karruselnetværk) for at forbedre den spontane udveksling af oplysninger. Dets effektivitet er dog også mindsket, fordi kun 24 medlemsstater deltager i samarbejdet, og tre af de store medlemsstater, nemlig Tyskland, Italien og Det Forenede Kongerige, har afvist at samarbejde.

Økofin-Rådet lancerede den 7. oktober en ny mekanisme, Eurofisc, for at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at bekæmpe momssvig. Dette initiativ er efter min mening godt, men vil kun sikre merværdi, hvis alle medlemsstater deltager, og hvis det ikke blot er et mellemstatsligt samarbejde. Jeg mener, at Kommissionen bør inddrages i dette nye initiativ. Den bør under alle omstændigheder deltage, evt. som koordinator.

Endelig mener jeg også, at vi bør samarbejde meget tættere på det retlige område. Alle de eksisterende retlige hindringer i de nationale lovgivninger for grænseoverskridende strafferetlig forfølgelse skal omgående fjernes. I min betænkning har jeg anført en liste over foranstaltninger, der skal iværksættes. Jeg ville gerne have et svar eller en reaktion fra Kommissionen, og jeg beklager, at Rådet ikke er til stede, fordi det, når alt kommer til alt, er Rådet, der skal handle på dette område.

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker Parlamentet og navnlig de to ordførere, hr. García-Margallo y Marfil og hr. Staes, for de konstruktive betænkninger, de har fremlagt om det følsomme emne vedrørende bekæmpelsen af momssvig i EU, herunder især Kommissionens første konkrete forslag på området.

Vi befinder os i dag ved et vendepunkt i gennemførelsen af vores strategi for bekæmpelsen af momssvig. De tre betænkninger, som Parlamentet vedtager i morgen, indeholder en række anbefalinger med hensyn til, hvordan kampen mod svig kan styrkes, og afspejler Deres holdning til den første af en lang række foranstaltninger.

Den 1. december vedtog Kommissionen en meddelelse med angivelse af de foranstaltninger, som den vil fremlægge i den kommende måneder, og et direktivforslag, der omhandler nogle af disse foranstaltninger. De planlagte forslag omhandler også de bekymringer og anbefalinger, hr. Staes giver udtryk for i sin betænkning.

De foranstaltninger, som Kommissionen agter at vedtage, kan opdeles i tre kategorier:

Den første omfatter foranstaltninger, der har til formål at forhindre momssvig. En af disse omhandler fastlæggelse af fælles minimumsstandards for registrering og afregistrering i nationale databaser med henblik på at forbedre pålideligheden og sammenligneligheden af oplysningerne i disse databaser.

Der planlægges også forbedringer af proceduren for indhentning af elektronisk bekræftelse af erhvervsdrivendes momsregistreringsnumre og de tilsvarende navne og adresser for at forbedre leverandørernes retssikkerhed.

Endelig foreslår Kommissionen en forenkling af reglerne for fakturering og en rationalisering af reglerne vedrørende afgifternes forfald for at sikre forbedret anvendelse, en foranstaltning, der vil fremme kontrollen.

Den anden kategori vedrører foranstaltninger, der har til formål at forbedre skatteadministrationernes effektivitet, når det gælder opdagelse af momssvig. Foranstaltningen vedrørende reduktion af tidsrammerne, som er omhandlet i hr. García-Margallo y Marfils betænkninger, tilhører denne kategori. For at forbedre opdagelsen af momssvig skal vi også sikre, at momsfratagelser for import overvåges bedre, som Kommissionen foreslog sidste mandag, og udvide omfanget af de oplysninger, som medlemsstaterne skal stille til rådighed for skatteadministrationerne i andre medlemsstater via automatisk adgang til deres databaser.

Endelig omfatter denne kategori, som De sagde, også etableringen af et europæisk net, Eurofisc. Det har til formål at forbedre det operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne i kampen mod skattesvig baseret på Eurocanet, som blev oprettet af den belgiske skatteadministration, og som støttes af Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig.

Den tredje kategori består af foranstaltninger, der har til formål at styrke skatteadministrationernes muligheder for at opkræve og inddrive skatter. De omfatter navnlig en foranstaltning, der angiver de tilfælde, hvor leverandører og kunder ved grænseoverskridende handel hæfter solidarisk for betalingen af moms. Det har uden tvivl til formål at styrke den retlige ramme for grænseoverskridende skatteinddrivelse.

Endelig omfatter de en foranstaltning, der har til formål at indføre solidarisk ansvar mellem medlemsstaterne for at beskytte de samlede skatteindtægter.

Kommissionen bemærker også, at Parlamentet vedvarende har ønsket at beskytte EU's finansielle interesser, idet momssvig også har konsekvenser for EU's budget over dets ressourcer.

Jeg glæder mig over Parlamentets støtte til forslaget om en forordning om gensidig administrativ bistand til bekæmpelse af svig, herunder navnlig momssvig.

Kommissionen glæder sig også over Parlamentets anmodning til Rådet om at fortsætte forhandlingerne om dette forslag, som vil tilvejebringe en detaljeret ramme, som vil sætte Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig i stand til at yde operationel støtte og levere information til medlemsstaterne som en del af kampen mod momssvig.

Parlamentets positive holdning i betækningsforslaget til reduktion af tidsrammerne og Rådets hurtige arbejde med dette spørgsmål lover godt for de mere vidtrækkende forslag, som Kommissionen vil vedtage i nær fremtid.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (PL) Fru formand! Bekæmpelse af svig, som hidtil har været medlemsstaternes område, er et problem, der ikke kan løses udelukkende på nationalt plan. Bekæmpelse af skatteunddragelse kræver tættere samarbejde mellem de administrative myndigheder i medlemsstaterne og med Kommissionen.

Forslagene til det direktiv og den forordning, der er omhandlet i udkastet, er kun delvist baseret på de prioriterede henstillinger fra Økofin-Rådets møde i 2007. Ændringsforslagene har primært til formål at gøre indsamlingen og udvekslingen af oplysninger vedrørende transaktioner inden for Fællesskabet hurtigere ved at standardisere procedurerne og ved at reducere fristen for angivelse af transaktioner inden for Fællesskabet og fristen for fremsendelse af disse oplysninger mellem medlemsstaterne til én måned.

Harmonisering af momskravene vil sikre effektiv bekræftelse af de fremsendte oplysninger. Kravet om, at medlemsstaterne skal acceptere elektroniske momsangivelser, vil også forenkle processen betydeligt.

De foreslåede lovgivningsinstrumenter repræsenterer kun de første skridt hen imod virkeliggørelsen af forslagene fra Økofin-Rådets møde. Vi har endnu ikke en detaljeret vurdering af indvirkningen af de nye formelle krav til tjenesteydelsesleverandører, og der bør udarbejdes en særlig rapport om dette spørgsmål, navnlig da det vedrører de administrative omkostninger, der skal betales af skatteyderne og de administrative myndigheder, og effektiviteten af bekæmpelsen af skatteunddragelse.

På baggrund af Revisionsrettens velbegrundede kritik med hensyn til manglen på effektivt administrativt samarbejde på dette område bør Kommissionen overveje at spille en større rolle, navnlig med hensyn til udarbejdelse af analyser og fremlæggelse af gode modeller.

Gabriele Stauner, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Omkring 2,25 % af EU's BNP, hvilket svarer til et beløb på ca. 200 mia. EUR, tabes hvert år som følge af momsunddragelse, -omgåelse og -svig, som hr. Staes allerede har sagt. Det er den kendsgerning, som hr. Staes' betænkning med rette er baseret på.

Af svarene på fem skriftlige forespørgsler om dette emne, som jeg har stillet til Rådet og Kommissionen – jeg beklager for resten også, at Rådet er så ringe repræsenteret – fremgår det bl.a., at momstabet i Tyskland alene i 2005 beløb sig til 17 mia. EUR, og at det i Det Forenede Kongerige beløb sig til 18 mia. EUR. Tallene gør det klart for alle, at det er til stor skade for den nationale økonomi, og at det skal stoppes så hurtigt som muligt.

Hvordan skal vi dog gøre det? Svaret har til dato – i henhold til Revisionsretten, som har udfærdiget en særberetning om dette emne – været gennem samarbejde mellem de ansvarlige nationale administrative myndigheder, men det er netop dét, der slet ikke har fungeret i de seneste år.

Endnu en gang befinder europæerne sig i en situation, hvor de forfølger et velment mål, men hvor de sælger skindet, før bjørnen er skudt. Og i dette tilfælde er bjørnen medlemsstaterne, som ikke kan slå ned på international momsunddragelse ved hjælp af administrative foranstaltninger.

Der er dermed f.eks. store uforklarede forskelle i opgørelserne af antallet af modtagne anmodninger om oplysninger og antallet af besvarede anmodninger. Spejlbilledforskellene i statistikkerne om handel inden for Fællesskabet, som Kommissionen har fremlagt som svar på min skriftlige forespørgsel af 6. maj, som angiveligt beløb sig til den fyrstelige sum af 77 mia. EUR i 2007, kan også være et tegn på momssvig. Jeg vil benytte denne lejlighed til at spørge Kommissionen, hvornår den vil fremlægge resultaterne af undersøgelsen for os.

Vladimír Maňka, for PSE-Gruppen. – (SK) Fru formand, mine damer og herrer! Forestil Dem, at der ikke fandtes skatteunddragelse i EU. Hvis de midler, der erhverves på denne måde, blev fordelt retfærdigt, ville hver borger i EU, inklusive børn og pensionister, have 500 EUR mere til rådighed hvert år.

Intet land kan effektivt bekæmpe skatteunddragelse alene. Der kræves internationalt samarbejde, navnlig på momsområdet, hvor overvågning af transaktioner inden for Fællesskabet kompliceres af det nuværende system. En løsning med langsigtet positiv indvirkning på bekæmpelsen af skatteunddragelse ville være oprettelsen af en momsordning, hvor transaktioner mellem medlemsstaterne pålægges en anden momssats end nul. Nulmomssatsen på eksport misbruges af svindlere og kriminelle grupper, der f.eks. opretter fiktive transaktioner og svigagtigt tømmer de statslige budgetter for milliarder af euro.

De nuværende lange tidsfrister for fremsendelse af momsangivelser giver desuden plads til sådanne former for skattesvig. Betænkningen om det direktivforslag, vi nu drøfter, omhandler en fremskyndelse af udvekslingen af de oplysninger, der er nødvendige for at bekæmpe skattesvig. Det er en af årsagerne til, at vi reducerer tidsfristen for fremsendelse af momsangivelser i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet.

Den momsordning, der blev fastlagt i 1993, er kun midlertidig. Jeg tror, at Kommissionen i begyndelsen af næste embedsperiode vil fremlægge mere ambitiøse foranstaltninger vedrørende en endelig og omfattende momsreform. Den midlertidige karakter af den nuværende ordning er en af grundene til, at jeg i mit ændringsforslag, som blev godkendt i udvalget, anmoder Kommissionen om at evaluere indvirkningen af de vedtagne foranstaltninger tre år tidligere, end det foreslås i det oprindelige ændringsforslag. Formålet er at undgå en situation, hvor ordningen evalueres på et tidspunkt, hvor den ikke længere anvendes.

Endelig vil jeg takke ordføreren og lykønske ham med en afbalanceret betænkning. Forslaget omhandler en tidlig reaktion mod skattesvig. Det er også positivt, at erhvervsdrivende selv har sagt, at den administrative byrde vil være minimal.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Når Revisionsretten siger, at beløbet for momssvig muligvis overstiger EU's samlede budget, og hr. Staes hævder, at dette tal er mere end fordoblet, er drøftelsen af disse betænkninger helt berettiget. Det er især indlysende, at medlemsstaterne skal støtte oprettelsen af et register over fysiske personer, der bruger tomme selskaber for at unddrage sig skat. Jeg støtter også hr. Staes' forslag.

Når det er sagt, er det ikke momsunddragelse, der er hovedproblemet i forbindelse med skatteunddragelse i Europa, fordi der er en type af lovlig unddragelse, der tillades af regeringerne i form af offshorecentre. I disse centre hvidvaskes indtægten fra kriminalitet, og legitime midler kriminaliseres. Når pengene fra vores skatter ender med at blive brugt til at redde banker og bankfolk, er afskaffelsen af skattely den reelle test af Europas mod i nær fremtid. Det er sådan, vi vil blive bedømt, og vi er stadig lysår fra det, der kræves med hensyn til skatteunddragelse.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Fru formand, mine damer og herrer! Det er uomtvisteligt, at skatteunddragelse forårsager betydelig forvridning af konkurrencen og gennemførelsen af det indre marked og reducerer de offentlige indtægter. Begrundelsen er ikke helt overbevisende, når den anfører, at de foreslåede foranstaltninger, som udelukkende har til formål at gøre indsamlingen og udvekslingen af oplysninger vedrørende transaktioner inden for Fællesskabet hurtigere, ikke vil repræsentere en yderligere byrde for virksomhederne.

Samtidig anerkender Kommissionen i sin begrundelse, at der er tvivl blandt virksomhederne med hensyn til skatteadministrationernes evne til at anvende de fremsendte oplysninger. Begrundelsen gør intet for at afklare dette. Foranstaltningerne med henblik på at bekæmpe skatteunddragelse skal dog starte et sted. Kun praksis vil sandsynligvis vise, om den foreslåede foranstaltning fungerer eller blot bliver endnu en administrativ byrde for virksomhederne.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne betragte både betænkningen og selve problemet med udgangspunkt i for det første svig, for det andet i budgettab og for det tredje forvridningen af virksomhedernes konkurrencedygtighed, fordi skatteunddragelse underminerer principperne om retfærdig konkurrence.

Jeg sætter stor pris på betænkningen og ordføreren, hr. Staes, som har udarbejdet en fremragende betænkning. Det er en af de få betænkninger, som ikke kun henviser til beløb, men som også udpeger de medlemsstater, hvor disse uregelmæssigheder finder sted. Jeg vil også udtrykke min taknemmelighed over for Revisionsretten, som har fremhævet to grupper af årsager. For det første årsager i forbindelse med medlemsstaterne, som

kan fortolkes som en form for passivitet fra Rådets side eller inerti fra medlemsstaternes side, der kunne yde et væsentligt bidrag til at løse problemet ved at tage tilsyneladende simple skridt, f.eks. omgående udveksling af oplysninger, pålidelig udveksling af oplysninger og demonstration af viljen til at udpege og fjerne årsagerne til den aktuelle situation.

Det er også et andet vigtigt problem, der ikke fik tilstrækkelig plads i kommissærens indlæg: Hvad kan Kommissionen sammen med sine agenturer, f.eks. Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig faktisk gøre i stedet for at komme med den sædvanlige bureaukratiske forklaring om, at det indtil videre ikke har givet resultatet, uanset hvor meget vi har gjort?

Louis Michel, medlem af Kommissionen. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg takker Dem for de bemærkninger og synspunkter, De har givet udtryk for under denne forhandling.

Kommissionen vil overveje Parlamentets forslag i sine nuværende og kommende lovgivningsforslag.

Det glæder mig at bemærke, at Parlamentets holdninger svarer til Kommissionens, hvad angår de foranstaltninger, der skal iværksættes for at styrke kampen mod momssvig i EU. Jeg glæder mig navnlig over den brede støtte til hovedmålsætningen i Kommissionens første konkrete forslag, nemlig inden januar 2010 at gøre indsamlingen og udvekslingen af oplysninger vedrørende transaktioner inden for Fællesskabet hurtigere.

Vi har talt om konsekvensanalysen. Kommissionen har undersøgt indvirkningerne på virksomhedernes omkostninger. Disse omkostninger er tilsyneladende begrænsede. For at undersøge de reelle indvirkninger mere præcist er Kommissionen parat til at udarbejde en evalueringsrapport. Det foreløbige resultat af den aktuelle analyse, som De henviser til, fru Stauner, vil blive fremlagt i de kommende uger og vil derefter blive valideret i samarbejde med medlemsstaterne.

Kommissionen, hører jeg, kan kun acceptere ændringsforslag 4 og 7 i betænkningen ...

Kan De derfor ikke acceptere ændringsforslag 4 og 7 i betænkningen?

Vi kan faktisk acceptere ændringsforslag 4 og 7 i hr. García-Margallo y Marfils betænkning.

Jeg undskylder denne fremgangsmåde, men jeg er ikke, som De har bemærket, og som De ved, ikke den ansvarlige kommissær, og jeg har et mindre dybdegående kendskab til disse problemer, som derfor er en større udfordring for mig, end til andre.

José Manuel García-Margallo y Marfil, ordfører. – (ES) Fru formand! Tro mig, kommissær Michel, jeg sætter pris på den venlighed, De udviser ved at deltage her og drøfte emner, der faktisk er vanskelige for alle.

Kommissionen anmodede os om at være hurtige, og vi har reageret hurtigt. Retsudvalget indsendte på behørig vis sin holdning i god tid, og med en sjælden enstemmighed godkendte Økonomi- og Valutaudvalget den betænkning, vi drøfter i dag.

De har, hr. kommissær, læst de forslag, som Rådet vedtog den 1. december, højt for os ud fra de noter, som Komitéen for Fiskale Anliggender har udarbejdet til Dem. Disse forslag er dog ikke præcis dem, vi drøfter her. Vi drøfter noget andet. Det overrasker mig ikke, at de har fortalt os, hvad de har tænkt sig at gøre, fordi de har faktisk kun gjort ganske lidt, som jeg sagde tidligere.

Den hastighed, som Parlamentet har handlet med i forbindelse med dette meget vigtige emne, er ikke, som mine kolleger har påpeget, blevet ledsaget af entusiasme i hverken Kommissionen eller Rådet.

En meget vigtig udvalgsformand sagde på et tidspunkt, at han forventede "*de l'audace, encore de l'audace et toujours de l'audace*" fra Kommissionen – frækhed, mere frækhed og altid frækhed. Kommissionen har monopol på lovgivningsinitiativet, og sådan har Parlamentet ønsket det, men at have dette monopol betyder, at Kommissionen skal fremsætte disse initiativer direkte og uden frygt og uden at holde noget tilbage af frygt for, at Rådet ikke vil godkende dem.

Initiativer skal lanceres, skubbes frem og kæmpes for, og Rådet er ansvarlig over for Kommissionen og Parlamentet, hvis forslagene ikke er vellykkede. Det har ikke været tilfældet. Det, som jeg beskrev i mit tidligere indlæg, var en fortælling om dalende ambition fra de mest absolutte forslag til konventionelle foranstaltninger, til en pakke med foranstaltninger, hvoraf kun de to – de mest beskedne – er blevet udvalgt.

Jeg takker hr. Michel og beder ham overbringe min tak til den ansvarlige kommissær for at have accepteret et par ændringsforslag, men jeg er virkelig frustreret over det, som vi har drøftet her.

Bart Staes, ordfører. – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg kan kun tilslutte mig det, som hr. García-Margallo y Marfil har sagt. Efter min mening viser begge de betænkninger, faktisk de tre betænkninger, vi sidder med, og den måde, de er blevet godkendt på af Økonomi- og Valutaudvalget på den ene side og Budgetkontroludvalget på den anden, et højt niveau af beslutsomhed – en beslutsomhed om ikke at tage dette let.

Det drejer sig om mange penge. Forestil Dem, hvis vi blot kunne få fat i en fjerdedel af disse penge. Så ville vi have en fond på 60 mia. EUR i medlemsstaterne og EU. Vi har brug for disse penge. Hr. Verheugen, som er her i dag, har en vigtig opgave at løse. Vi ved derfor, hvad vi kæmper for. Vi kæmper også mod uretfærdighed. Dem, der ikke betaler skatter, som forsøger at unddrage sig dem, handler dybest set asocialt. Dette er derfor noget, som kræver beslutsomhed i Parlamentet.

Jeg vil gerne sige til kommissær Michel, at jeg forstår hans reaktion. Han har sine egne kompetencer. Han er her i stedet for en anden, og jeg kan forstå, at han blot læser et svar højt. Det er ikke noget problem. Jeg tager hans tekst med mig, så arbejder vi med den.

Jeg vil dog anmode Kommissionen om ikke kun at drøfte undersøgelsen af omfanget af svig, som vil foreligge inden udgangen af året, med medlemsstaterne, men også at fremsende den til Økonomi- og Valutaudvalget og Budgetkontroludvalget, så vi også kan medtage en række andre aspekter.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 4. december 2008 kl. 12.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den pågældende betænkning er især vigtig, fordi den indfører ordninger med henblik på at eliminere eller reducere mulighederne for at bedrage budgettet ved hjælp af svigagtige transaktioner inden for Fællesskabet, der er belagt med moms.

I øjeblikket anslås de årlige tab som følge af fiktive transaktioner, der involverer "missing traders" (karruselsvig), at beløbe sig til 100 mio. EUR (16 % af EU's faktiske ressourcer).

Reduktion af tidsfristerne for indsamling og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes skatteadministrationer kan bidrage til at forbedre overvågningen af transaktioner af denne type.

I henhold til et godkendt ændringsforslag til denne betænkning fra Kommissionen skal skatteadministrationerne tilsluttes en fælles database, hvor oplysninger om fysiske personer bag "missing traders", der er ansvarlige for svigagtige transaktioner af denne art, registreres.

Dette vil afskrække disse virksomheder fra at etablere andre selskaber andre steder i EU og ikke kun i én medlemsstat, som det sker i øjeblikket. Dette vil blive opnået, fordi de identificeres i realtid, når en person kontrolleres i databasen, og fordi oplysningerne sendes til handelsregistret, når der indgives en ansøgning om registrering af et nyt selskab.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I mit indlæg i forhandlingen om bekæmpelse af skattesvig vil jeg gerne henlede opmærksomheden på følgende spørgsmål. Tabet af indtægter som følge af momssvig i de forskellige medlemsstater er meget højt og stiger hvert år. I Tyskland alene i 2005 beløb tabet sig til 17 mia. EUR i 2005, og i Det Forenede Kongerige beløb det sig til mere end 18 mia. EUR i skatteåret 2005-2006.

Selv om EU har indført mange initiativer for at bekæmpe momssvig, f.eks. Eurocanet (et netværk til udveksling af oplysninger om virksomheder, der mistænkes for momssvig, der desværre ikke omfatter Tyskland, Det Forenede Kongerige og Italien), og arbejdet i institutioner, som f.eks. Europol, Eurojust og OLAF, stiger disse tab år for år.

Under disse omstændigheder skal vi opgive foranstaltninger, der fører til oprettelse af nye mellemstatslige agenturer og i stedet styrke Kommissionens rolle som den centrale koordinator af det administrative samarbejde mellem de enkelte medlemsstater, der ønsker at bekæmpe momssvig. Det kan derfor drøftes, om vi skal oprette en ny ordning, Eurofisc, der er tænkt som et nyt decentralt netværk, som medlemsstaterne kan deltage i frivilligt.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Betænkningen om forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet er en meget vigtig retsakt.

Skattesvig er et angreb på princippet om retfærdig og gennemsigtig beskatning. Det underminerer også det grundlag, EU arbejder på. Når EU's budget tilføres færre midler, kan vi ikke gennemføre politikkerne fuldt ud.

Bekæmpelse af skattesvig hører generelt under medlemsstaternes kompetence. Sidstnævnte bør dog ikke handle i isolation. Der er et tydeligt behov for at koordinere arbejdet på fællesskabsplan og styrke samarbejdet mellem de nationale administrationer i medlemsstaterne og Kommissionen.

Reform af momssystemet er en langvarig og tidskrævende proces. Den omhandlede betænkning anfører derfor, at der skal anvendes konventionelle foranstaltninger. Det omfatter ændringer i lovgivningen, hvad angår skatteyderes ansvar, hvis de nødvendige oplysninger ikke indgives til tiden, eller hvis de indgives for sent. Andre ændringer omfatter reduktion af tiden til indhentning af oplysninger og hurtig korrektion af forkerte oplysninger samt hurtigere udveksling af oplysninger i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet.

21. REACH-forordningen (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel til Kommissionen om præregistrering af indfasningsstoffer i henhold til REACH-forordningen (O-0131/2008) – (B6-0490/2008).

Guido Sacconi, spørger. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil ikke optage en stor del af Deres tid, fordi dette er et velkendt emne. Vi taler om præregistreringen af kemiske stoffer i en tidlig fase, faktisk den første fase af gennemførelsen af REACH-forordningen, som er meget vigtig. Det skyldes, at den giver virksomheder mulighed for at anvende en overgangsordning, med andre ord forskyde de tidspunkter, der er anført for registrering af stoffer. Det er en mere krævende proces, som frem for alt, hvilket er endnu vigtigere, kan føre til dannelsen af grupper af virksomheder med henblik på deling af data. Det betyder, at data kan præsenteres i fællesskab af flere producenter af samme stof.

Som vi alle er bekendt med, har vi fået oplyst, at antallet af præregistreringer ikke kun har været højt, men langt har oversteget forventningerne i forhold til de indledende prognoser, som REACH-systemet er baseret på. Vi talte om nogle få hundrede tusinde, men antallet af præregistrerede stoffer, og kommissæren vil sikkert give os det præcise tal, har sandsynligvis nu passeret 1 mio. Det skaber et problem for os, og det rejser en række spørgsmål om årsagerne til denne eksplosion eller snarere dette fænomen, som endda kan være positivt. Det vigtigste, som vi ved, er, at denne lavine af data, som dog stadig består af foreløbige og basale oplysninger, i alvorlig grad har testet, hvorvidt Det Europæiske Kemikalieagentur i Helsinki, som netop er oprettet, kan håndtere opgaven.

Vores spørgsmål er netop dette: Vi ønsker at vide, hvordan disse problemer blev håndteret, hvilken form for struktur er der etableret, hvis der er opstået problemer for virksomheder, som har været meget bekymrede, i mangel af et bedre ord, for, om de kunne overholde tidsfristen. Tidsfristen for indgivelse af præregistreringer udløb kl. 24.00 den 1. december. Vi ønsker også at vide, hvordan Kommissionen analyserer og indledningsvis vurderer dette fænomen, og hvilke problemer det kan skabe i den næste fase af gennemførelsen af denne forordning.

John Bowis, spørger. – (EN) Fru formand! Ligesom Guido Sacconi vil jeg være meget præcis i denne forbindelse. Dette har nok været Parlamentets største opgave i de seneste år. Det er en af de største opgaver, det har givet sig i kast med, og den er af afgørende betydning for menneskers sundhed og sikkerhed, når de håndterer, bruger og indtager kemikalier, der kan være farlige eller risikable og derfor kræver stor omhu.

Derfor oprettede vi REACH. Derfor indførte vi præregistreringsprocessen og efterfølgende godkendelsesprocessen. Det bekymrer os derfor at høre, at der er opstået en lavineeffekt, som truer med næsten at kvæle dette nye agentur.

Guido Sacconi sagde, at han ikke var sikker på antallet af præregistreringer, men han troede det oversteg 1 mio. Jeg kan oplyse Dem, at den 1. december, da processen blev lukket, var tallet over 2 mio. Der var modtaget 2 212 129 registreringer fra 65 655 virksomheder. Det er omfanget af, hvad der er sket.

Spørgsmålet er: Hvorfor så mange? Svaret er, at mange virksomheder blev rådet til at træffe sikkerhedsforholdsregler, hvis de senere skulle igennem de meget dyrere processer.

Men spørgsmålet er så: Kunne Kommissionen træde til og hjælpe, da vi i september første gang blev gjort opmærksomme på dette? Mener Kommissionen, at registreringsprocessen nu vil være tilstrækkelig, og hvilke foranstaltninger vil den træffe for at sikre, at resten af dette agenturs processer fungerer glat og effektivt?

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil takke hr. Sacconi og de øvrige spørgere, fordi deres forespørgsel giver mig lejlighed til at rapportere til Parlamentet om de meget forbløffende resultater af præregistreringsproceduren i forbindelse med REACH. Præregistrering af kemiske stoffer på EU-markedet er den første procedure inden for rammerne af REACH. Den repræsenterer forudsætningen for udvidede registreringsperioder for virksomheder, der så går indtil 2018.

Præregistreringsperioden, som er anført i REACH-forordningen, begyndte den 1. juni 2008 og sluttede den 1. december 2008, med andre ord seks måneder senere. Da vi vedtog forordningen, antog vi, at vi ville modtage registreringer af omkring 200 000 kemiske stoffer. Ved udløbet af præregistreringsperioden havde vi faktisk modtaget nøjagtig 2 236 625 registreringer. Flere tusinde kollektive ansøgninger behandles i øjeblikket og kan øge dette tal betydeligt.

Det endelige tal oplyses af agenturet i midten af december. Vi har naturligvis også spurgt, hvordan de estimerer, der dannede grundlag for vores lovgivning, kan være blevet oversteget med det tidobbelte. Det simple svar er netop begrundelsen for at udvikle REACH: fordi vi simpelthen ikke vidste – ingen vidste nøjagtig – hvor mange stoffer vi havde til rådighed.

Det er tydeligt, at alle involverede parter har undervurderet omfanget af opgaven. Estimererne blev beregnet ved hjælp af alle tilgængelige data fra medlemsstaterne og industrien. De skabte indledningsvis problemer, da det viste sig at arbejdshypotesen havde været forkert. Det var helt uundgåeligt. I henhold til REACH-forordningen var det agenturet i Helsinki, der skulle fastlægge formatet for præregistrering og gøre det frit tilgængeligt på dets websted. It-systemet og det tilsvarende format til præregistrering under REACH-forordningen var tilgængeligt for virksomheder til tiden den 1. juni i år.

I løbet af oktober og november underrettede virksomheder Kommissionen om, at it-systemet under REACH, som agenturet drev, fungerede med reduceret effektivitet og nogle gange slet ikke.

Kommissionen overvågede derefter agenturets arbejde meget omhyggeligt og drøftede forbedringer af softwaren og endda en nødplan med agenturet. I hele præregistreringsperioden arbejdede agenturet hårdt for at forbedre it-systemets drift og effektivitet. I lyset af den hurtige stigning i antallet af præregistreringer i de seneste uger – nogle gange op til 100 000 præregistreringer på én dag – har agenturet iværksat yderligere tekniske foranstaltninger og udvidet sin kapacitet.

Disse ændringer gjorde det muligt at forbedre systemets tilgængelighed og hastighed. Under spidsbelastninger kunne en forsinket svartid dog ikke helt undgås på grund af det meget høje antal samtidige anmodninger. Faktum er – og et par spørgsmål vedrører dette – at næsten halvdelen af ansøgningerne om præregistrering blev indgivet i de sidste to uger af præregistreringsperioden, dvs. mere end 1 mio. i løbet af de sidste to uger.

Agenturet anbefalede derfor, at virksomhederne foretog deres præregistrering uden for spidsbelastningsperioderne i tilfælde af vanskeligheder. Virksomhederne blev endvidere rådet til at bruge formatet for kollektiv registrering, der var den hurtigste mulighed. I den sidste fase af præregistreringen etablerede agenturet desuden en hurtigere telefontjeneste for at hjælpe med evt. problemer. Som følge af denne foranstaltning blev svartiden i it-systemet under hele tiden bedre trods det høje antal ansøgninger om præregistrering.

Endelig blev den forberedte alternative procedure kun anvendt på den allersidste dag i præregistreringsperioden og kun i et begrænset omfang, fordi it-systemet trods alt fungerede effektivt lige til det sidste. Jeg antager trods de vanskeligheder, der opstod, at alle de berørte virksomheder kunne præregistrere deres stoffer, og at den første fase for gennemførelse af REACH derfor blev afsluttet korrekt.

Carl Schlyter, for Verts/ALE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Jeg takker kommissæren for hans svar. Da det antal virksomheder, der ønskede at præregistrere stoffer, var så utrolig meget højere, end vi først havde troet, kan vi vist roligt sige, at meget har fungeret. Trods alt er det lykkedes for 2,2 mio. at registrere og fra 65 000 forskellige virksomheder, som hr. Bowis sagde. Der er ingen tvivl om, at det faktisk er godt, at vi gøres opmærksomme på, hvor meget kemikalier bruges. Måske det er tegn på en vis nervøsitet og en følelse af "det er ikke værd at løbe nogen risiko", som har fået folk til at registrere, selv om den samme anvendelse måske allerede er registreret osv. Vi kan dog først sige, om dette er tilfældet, senere.

Jeg har derfor et opfølgende spørgsmål. I skarp kontrast til det antal, der har prægeregistreret deres kemikalier, har vi meget få kemikalier på kandidatlisten over de farligste kemikalier. Der er i øjeblikket kun 15, men vi har 27 PBT'er og 800 andre kemikalier, der allerede burde figurere der. Forestil Dem, hvis der skete en meget drastisk stigning i disse. Hvordan vil Det Europæiske Kemikalieagentur i kommende procedurer under REACH, og mens vi nærmer os den næste tidsfrist, håndtere det, når det skal træffe beslutninger? Efter min vurdering skal vi øge antallet af medarbejdere i Det Europæiske Kemikalieagentur, hvis REACH skal gennemføres effektivt. Ellers tror jeg ikke, det vil have en chance for at træffe de rigtige beslutninger til tiden ved afslutningen af næste fase, når vi har brug for beslutninger fra agenturet. Jeg mener derfor, vi nu skal fastlægge et betydeligt højere budget for Det Europæiske Kemikalieagentur.

Guido Sacconi, spørger. – (IT) Fru formand! Jeg vil først og fremmest takke kommissæren, fordi jeg fandt hans svar meget overbevisende. Jeg kan navnlig forstå, at denne eksplosion i antallet af prægeregistreringer afspejler et vigtigt aspekt af denne sag, som han selv sagde. Vi har haft problemer, fordi REACH endda har fungeret for effektivt og har afdækket stoffer, der faktisk er ukendte, og som nu begynder at dukke op.

Jeg har et spørgsmål, som måske foregriber begivenhedernes gang, fordi det sandsynligvis endnu ikke er muligt at have de relevante data og en vurdering af denne sag. Vi har altid troet, at systemet mere eller mindre skulle omfatte omkring 30 000 stoffer. Kan De på baggrund af antallet af prægeregistreringer nu eller i nær fremtid oplyse det antal stoffer, der vil blive medtaget i systemet via prægeregistrering? Jeg stiller dette spørgsmål, fordi dette tydeligvis burde få os til at overveje, hvordan efterfølgende faser vil fungere, hvis vi står over for en betydelig stigning i dette antal.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand! Jeg kan ikke sige, hvorfor denne enorme forskel mellem estimerne og det faktiske resultat er opstået. Jeg er hverken videnskabsmand eller administrator. Ligesom Dem har jeg regnet med, at disse estimer var rimelig nøjagtige. Jeg bebrejder dog ingen, fordi det faktisk var tilfældet, at det ikke var muligt at vide det nøjagtigt. Hvis vi havde vidst, hvilke stoffer vi håndterer i det daglige, havde REACH ikke været nødvendig: Det er netop, fordi vi ikke vidste det, at vi havde brug for REACH.

I den henseende er det indledende resultat, som vi drøfter i dag, meget overbevisende bevis for, at det var nødvendigt at sætte dette projekt i gang – jeg kan se, at hr. Sacconi nikker – det er et soleklart bevis for, at denne lovgivning, som blev kritiseret stærkt i offentligheden, bestemt var nødvendig trods alt.

Denne indledende fase handler ikke om at udvide listen over farlige stoffer. Den handler heller ikke om godkendelse af hverken det ene eller det andet. Den indledende fase handler først om at vide, hvad der faktisk er derude, og dermed give virksomhederne lejlighed til at bruge de producenter, der har prægeregistreret stofferne, når de indkøber disse stoffer. Systemet vil i overensstemmelse med forordningen udvikle sig gradvis, og i løbet af processen vil listen over farlige stoffer sandsynligvis blive længere.

Der er naturligvis spørgsmålet om, hvilke problemer der vil opstå for industrien som følge af anvendelsen af REACH. Det vil vi undersøge meget omhyggeligt baseret på analysen af de modtagne prægeregistreringer. Vi kan dog aktuelt ikke sige, hvad dette store tal siger os helt nøjagtigt. Vi har brug for lidt mere tid til det, og jeg foreslår, at jeg kommer tilbage til Parlamentet eller til udvalget for at informere Dem om resultatet af analysen og giver Dem en præcis rapport om de næste skridt.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

22. Kvindernes situation på Balkan (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0435/2008) af Zita Gurmai for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling om kvindernes situation på Balkan (2008/2119(INI)).

Zita Gurmai, ordfører. – (HU) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Tak, fordi De stadig er her på dette sene tidspunkt. Det glæder mig at kunne forelægge denne betænkning for Dem i dag. Det glæder mig, fordi det viser, at Parlamentet finger, at overvågning og forbedring af kvindernes situation på Balkan er vigtig. Jeg er overbevist om, at dette er i vores fælles interesse og vores fælles ansvar, da EU ikke kan isolere sig.

Vi ved alle, at landene i regionen har været gennem alvorlige traumer for ikke særlig længe siden. De gør en enorm indsats for at løse deres problemer, og det fortjener de beundring for. Efter min mening tager de dog ikke en meget vigtig ressource i betragtning, nemlig kvinderne.

Det er sandt, at kvinderne især led meget under krigen, men vi skal huske, at de ikke kun er ofre, men spiller en konstruktiv, aktiv, nyttig og uundværlig rolle i den demokratiske stabilisering og genopbygning.

Jeg har aldrig gået ind for at gøre undtagelser for kvinder, men jeg erklærer direkte, at de skal have samme muligheder som mænd. Hverken mere eller mindre. Det gælder også i dette tilfælde. Kvinderne kan kun udfylde den tidligere nævnte rolle, hvis de får mulighed for det.

Og hvad er denne mulighed? Da kvinderne udgør halvdelen af befolkningen, skal de have samme andel i beslutningsprocessen. Jeg ved, at mange mener, at kvoter ikke er holdbar løsning, men en mere effektiv administrativ løsning er desværre endnu ikke fundet.

Den økonomiske frigørelse af kvinder er en af de første opgaver. Kvinder i beskæftigelse er produktive medlemmer af samfundet og mindre undertrykkede. Hvis de er i beskæftigelse, kan vi ikke tillade, at de udelukkes fra lederstillinger på arbejdsmarkedet. Samtidig skal hårdtarbejdende kvinder have mulighed for at afbalancere arbejdslivet med familielivet.

For at det kan ske, skal samfundets holdning blive mere positiv over for kvinder, og negative stereotyper skal bekæmpes. Uddannelse og medierne spiller en vigtig rolle i den henseende. Jeg kunne fortsætte med denne lange liste, men af hensyn til tiden vil jeg understrege to meget vigtige punkter.

Vi må for det første ikke glemme, at den pågældende region udgøres af flere forskellige lande, og de kan ikke slås sammen og behandles på samme måde. Hvert land arbejder hårdt på hvert område og forbedrer dermed også kvindernes situation. Nogle lande er naturligvis længere fremme i denne kamp end andre. Jeg har forsøgt at gengive dette i den tabel, der er vedhæftet betænkningen.

For det andet er muligheden for tiltrædelse til EU en betydelig motivation for disse lande for at nå deres mål. Det er vigtigt for dem og for os, at denne periode også udnyttes i denne henseende.

Mit mål med betænkningen var at angive, at de er på rette sport, at jeg hylder deres indsats, og at jeg ønsker dem mod til det, der ligger forud.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke for den enorme hjælp, jeg har modtaget i forbindelse med denne opgave fra Rudolfs Verdins og Elvy Svennerstål fra sekretariatet for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, fra Effy Tsonos og Majella McCone fra sekretariatet for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, fra mine kolleger, skyggeordførerne Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Doris Pack, Edit Bauer, Livia Járóka, Filiz Hyusmenova, Emine Bozkurt, Anni Podimata, Marusya Lyubcheva og mange andre. En særlig tak skylder jeg sekretariatet for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og naturligvis De Liberale for deres utrættelige arbejde og evige parathed til at gøre indrømmelser. Sidst, men ikke mindst, vil jeg takke mine nærmeste kolleger.

Jeg er meget stolt over, at den betænkning, som jeg forelægger i dag, afspejler et omfattende kompromis, som efter min mening gør Parlamentets budskab klart, utvetydigt og stærkt. Jeg håber, at det mellem linjerne kan læses, at mit mål er at give betænkningen en positiv, opmuntrende tone. Tak for opmærksomheden. Det er også en særlig glæde, at kommissær Verheugen, som var udvidelseskommisær, da vi tiltrådte EU, er her i dag.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Fru formand, fru Gurmai, mine damer og herrer! Jeg var ansvarlig for udvidelsen, men det var for fire år siden. Jeg kan dog stadig huske en del fakta fra dengang. Jeg er meget glad for at kunne tale om dette emne med Dem i aften. Det har altid interesseret mig meget, og det gør det stadig.

Deres betænkning er i overensstemmelse med Kommissionens observationer: Der er ingen meningsforskelle på det punkt. Det er tydeligvis korrekt, at vi betragter spørgsmålet om kvinders rettigheder og ligestilling mellem mænd og kvinder som en absolut uundværlig komponent af de politiske kriterier, som er en afgørende forudsætning for indledningen og afslutningen af tiltrædelsesforhandlingerne.

Fra min egen erfaring kan jeg sige – og Olli Rehn, som nu gør arbejdet, kan bekræfte det – at udvidelsesforhandlingerne, faktisk hele udvidelsesprocessen, blot håbet om, at tiltrædelsesforhandlinger kan komme på tale, i høj grad forbedrer den sociale situation for udsatte grupper generelt. Regeringerne og

parlamenterne i de pågældende lande ved, hvad Europa forventer af dem. Der er efter min mening ingen stærkere katalysator for hurtig social forandring i kandidatlandene eller de potentielle kandidatlande end udsigten til at blive medlem af EU og dermed at skulle leve op til visse standarder, som vi har i Europa.

De betænkninger, De har udformet, Deres analyse og vores analyse beskriver et problem, der virkelig kan tage modet fra en. Kvinderne i de lande, vi drøfter i dag, er generelt underrepræsenterede, både på arbejdsmarkedet og i det politiske liv. Vold i hjemmet er udbredt. Kvindernes situation i landområder er ekstremt bekymrende. Piger og kvinder fra nationale etniske mindretal – frem for alt romanikvinder – lider, og det samme gør handicappede kvinder, under særlig forskelsbehandling, og alt for ofte er kvinder og piger desværre ofre for menneskehandel.

Det er derfor indlysende for Kommissionen, at der i forbindelse med samarbejdet med kandidatlandene og de potentielle kandidatlande skal udvikles programmer med henblik på at forbedre disse betingelser. Det behøver jeg ikke beskrive i detaljer her. Der er en lang række programmer, der kan sætte regeringerne og myndighederne i kandidatlandene i stand til at håndtere problemet ordentligt. Der er dog også projekter og programmer, der er baseret på princippet om selvhjælp, og som støtter ngo'er og andre sociale grupper.

Jeg kan forsikre Dem, fru Gurmai, at Kommissionen i fremtiden vil gøre sit yderste for at bidrage til styrkelsen af kvinders rettigheder i Balkanlandene. Det omfatter naturligvis – som jeg allerede har sagt – støtte til kvindeorganisationer og ngo'er. En troværdig og seriøs udsigt til tiltrædelse for disse lande er efter min mening det stærkest mulige incitament til at gøre det, der er nødvendigt.

Vi skal dog ikke nære nogen illusioner her. Alle i dette lokale ved, at sådanne sanfundsprocesser tager deres tid. Hvis jeg må vende tilbage til min egen erfaring igen, må vi ikke stille os tilfredse med, at et eller andet står i lovbogen. Vi må ikke stille os tilfredse med, at der udformes fantastiske handlingsplaner, der er fine på papiret. Jeg har set dusinvis af dem, og de betyder ikke på nogen måde, at der virkelig vil ske noget. Det rigtige arbejde er dermed først lige begyndt. Jeg er meget taknemmeligt for, at Parlamentet udviser så stor interesse for dette arbejde.

Formanden. - Punktet er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen torsdag den 4. december kl. 12.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Den sociale udvikling på Balkan, hvad angår ligestilling mellem kønnene, er desværre præget af en mangel på forbedring på området. Selv om nogle af Balkanlandene har fået kandidatstatus med henblik på EU-medlemskab, giver kvindernes situation i stigende grad anledning til bekymring og forbedrer sig næsten ikke.

For at opretholde den relative position for kvinder i samfundene på Balkan skal EU involvere sig mere i den langsomme demokratiske proces, der kendetegner de fleste lande i regionen, og opmuntre til udviklingen af juridisk bindende instrumenter vedrørende kvinders rettigheder og frihedsrettigheder. Desuden skal regeringerne i regionen anvende positiv forskelsbehandling, sådan som det sker i EU's medlemsstater.

For at genskabe et stabilt miljø efter konflikterne er det dog afgørende, at vi fremmer udviklingen af et lige samfund, der beskytter kvindernes position, mens vi undgår at genetablere de "patriarkalske" institutioner, der har præget en stor del af fortiden. Kvindernes deltagelse i beslutningsprocessen er nødvendig for at opnå en grundlæggende ændring i deres status i samfundet og vil have konkret indvirkning på fremtidige forbedringer.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Lige muligheder til kvinder og mænd er en vigtig del af Københavnskriterierne. Balkanlandene skal yde en stor indsats på dette område. Kandidatlandene skal bestræbe sig på at bringe deres love mod forskelsbehandling og love om ligestilling mellem kønnene på linje med EU-lovgivningen.

Problemer, der kræver særlig opmærksomhed på Balkan omfatter: forbedret sundhedspleje, forbedret repræsentation af kvinder i regeringen, beskyttelse af kvinder mod vold i hjemmet, bekæmpelse af sexforbrydelser og gennemførelse af stærkere strategier mod forskelsbehandling.

Disse problemer forekommer bestemt også inden for medlemsstaterne. Vi skal hele tiden efterstræbe mere ligestilling mellem kvinder og mænd.

Men kandidatlandene skal være særlig opmærksomme på at løse disse problemer, inden de kan tiltræde EU.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De problemer med forskelsbehandling, som romanisamfund står overfor, er uløste i hele Europa. I både de nye og gamle medlemsstater og i kandidatlandene er integrationspolitikkerne generelt svage, sporadiske og administreres fra sag til sag. Romanikvinder på Balkan udsættes for forskelsbehandling både på grund af deres køn og på grund af den etniske gruppe, de tilhører. Som følge af deres marginalisering fra det almene samfund udsættes romanikvinder for forskelsbehandling, der påvirker deres adgang til sundhedspleje, kvalitetsuddannelse, boliger og beskæftigelse.

Det er yderst vigtigt, at kandidatlandene og de potentielle kandidatlande på Balkan forpligter sig til at afskaffe alle former for forskelsbehandling og fordomme mod romanikvinder og til at indføre en effektiv og praktisk strategi mod forskelsbehandling, som skal gennemføres på alle niveauer (nationale og lokale).

Det er indlysende, at EU's udvidelsesproces med Københavnskriterierne som redskab potentielt kan ændre situationen for romaerne på Balkan væsentligt. Det er derfor afgørende, at Kommissionen indfører et effektivt overvågningssystem med henblik på at måle den reelle indsats, der ydes i forbindelse med mindretals og kvinders rettigheder på Balkan, som så kan påvise fuld overensstemmelse med de politiske kriterier for tiltrædelse.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betænkningen om kvindernes situation på Balkan omhandler et af de mest aktuelle emner i øjeblikket: kvinders plads i det moderne samfund. Den lader en lang række alarmklokker lyde med hensyn til kvindernes situation på Balkan på et tidspunkt, hvor etableringen af demokratier er undervejs. Denne betænkning er både omfattende og omhandler centrale spørgsmål, der generelt er relevante: kvinder på arbejdsmarkedet, bekæmpelse af stereotyper, kvinders sundhed, kvinders inddragelse i beslutningsprocesserne, vold mod kvinder og menneskehandel. Disse emner er endnu mere relevante i visse lande, som har gennemgået større omvæltninger i de sidste 20 år.

Det foruroligende er, hvor vanskeligt det er at vurdere den faktiske situation i disse lande. Kvinder forskelsbehandles, uanset om det er bevidst eller ej. Et eksempel på dette er det "uformelle" arbejdsmarked for kvinder. Denne situation betragtes som normen i nogle lande. Et endnu større problem opstår blandt kvinder, der styres eller "driver" mod aktiviteter, der ikke er menneskeværdige, f.eks. prostitution, eller som bliver ofre for menneskehandel. Det er også foruroligende, at så mange kvinder er ofre for vold i hjemmet.

I en anden henseende skal kvinder inddrages mere i ændringen af holdningerne, så de kan optage den plads i samfundet, som de fortjener.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som medlem af Parlamentet fra et land i umiddelbar nærhed af Vestbalkan glæder jeg mig over det fremskridt, som de kandidatlande eller potentielle kandidatlande, der er nævnt i betænkningen, har opnået. Vi har dog brug for specifikke politiske foranstaltninger for at bekæmpe den sociale og økonomiske forskelsbehandling og usikkerheden i regionen.

Konflikterne i regionen har ødelagt billedet af kvinderne i den kollektive hukommelse. De har også skabt og styrket stereotyper, som i høj grad har reduceret kvinders rolle i samfundet, hvor de overskygges af magtfulde mænd.

Bekæmpelsen af disse stereotyper skal tage udgangspunkt i den grundlæggende uddannelse. Uddannelsesmaterialerne i skolerne burde fremme et positivt billede af kvinder, som har samme rettigheder som mænd.

Det er vores pligt at støtte disse programmer, både politisk og økonomisk. Det betyder, at de resultater, der opnås, skal overvåges nøje under forhandlingsprocessen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) EU skal nøjere overvåge kvindernes situation på Balkan, især i kandidatlandene.

Samtidig skal vi opfordre til, at førtiltrædelsesmidler bevilges til at støtte Balkanlandene i deres kamp mod menneskehandel og prostitution, især når det involverer børn, og til at tilbyde sundhedsydelser, som er tilgængelige for alle kvinder, uanset race, religion eller social status. Sidst, men ikke mindst, skal disse midler også bruges til at oprette krisecentre og rådgivningscentre for kvinder, der udsættes for vold i hjemmet.

Jeg vil også understrege betydningen af, at vi yder støtte til ngo'er, der kæmper for kvinders rettigheder på Balkan, både fra regeringer på Balkan og ngo'erne i EU's medlemsstater.

Vi bør presse regeringerne på Balkan til omgående at vedtage foranstaltninger til bekæmpelse og forebyggelse af menneskehandel, prostitution, der involverer mindreårige, og børnepornografi, på baggrund af den kendsgerning, at Balkan både er transitregion og oprindelsesregion for menneskehandel.

Vi må heller ikke glemme behovet for, at de kompetente institutioner på Balkan vedtager foranstaltninger, som har til formål at sikre ligeløn mellem kvinder og mænd og uddanne befolkningen mod stereotyper.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder blev afholdt i sidste uge. Kommissionen understregede betydningen af den nådesløse kamp mod dette presserende problem. Parlamentet skal også opfordre kandidatlandene til at iværksætte foranstaltninger for at sikre tilstrækkelig anvendelse og overholdelse af de eksisterende regler. Loven kan ikke være på papir alene og skal derfor også anvendes i virkeligheden, så vi kan forbedre situationen for kvinder, der udsættes for sådanne lidelser hver dag, og som ikke engang er klar over, at det er uacceptabelt. Derfor er jeg enig med ordføreren i, at der skal iværkættes foranstaltninger for at ændre de stereotype holdninger i disse lande.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på et andet grundlæggende punkt i betænkningen. På baggrund af de særlige forhold i regionen og navnlig de militærkonflikter, som hele Europa var vidne til i det forgangne årti, vil jeg gerne understrege, at kvinder og mænd – piger og drenge – oplever krigen forskelligt i konfliktzonerne. Det er sandt, at kvinder og børn ofte er ofre i disse konflikter, men kvinder skal dog have samme muligheder og samme chance for at kæmpe, deltage aktivt i det sociale og politiske liv, lede og stabilisere samfundet.

23. Dagsorden for næste møde: se protokollen

24. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.55)